தமிழகம்

DAMILICA

680

தமிழகம்
DAMILICA

1 தமிழ்நாடு அரசு தொல் இயல் துறை ஆண்டிதழ் டிசம்பர் 1970.
Journal of the Tamilnadu State Dept. of Archæology. December

Editor

R. Nagaswamy. M. A.

Director of Archaeology, Govt. of Tamilnadu.

தமிழ்நாடு அரசு தொல் இயல் துறை வெளியீடு

சென்னை

1970

மூன்றும் பகுதி PART III

1. World interest in Tamil Archaeology
Prof. Jean Filliozat 65

2. Muttaraiyar
K. G. Krishnan M. A. 68

3. A Pandya rock-cut cave at Manappadu on Pearl Fishery Coast
H. Sarkar, M. A. 74

4. Some non-Pallava cave temples with musical inscriptions
K. R. Srinivasan, M. A. 83

5. Two hero stones from Irulappatti
R. Nagaswamy, M. A. 92

6. சேந்தமங்கலம் ஆபத்சஹாயேச்சுரர் ஆலயம்
நடன. காசிநாதன், எம். ஏ. 97

7. Madurantakan Madai
R. Nagaswamy, M. A. 101

8. Development of the care of Ancient Monuments in Tamilnadu some preliminary considerations
G. R. H. Wright 105

9. Some rare coins of Jaffna
Iravatham Mahadevan 111

10. சாத்தமங்கலம் கல்வெட்டுகள்
இரா. நாகசாமி, எம். ஏ. 121

BOOK REVIEWS

முதற்பகுதி
PART I

முகவுரை

தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை 1961-ஆம் ஆண்டு நிறுவப் பெற்றது. மத்திய அரசின் கூட்டு டைரக்டர் ஜெனரலாக இருந்து ஓய்வு பெற்ற திரு. தி. நா. ராமச்சந்திரன், சிறப்பு அலுவலராக நியமிக்கப்பட்டு இத்துறையை நிறுவ வகை செய்தார். ஒரு நிழற்பட பிரிவையும், பழுதுபார்க்கும் பிரிவையும் நிறுவி பல வரலாற்றுச் சின்னங்களைப் பார்வையிட்டு வந்தார். தமிழ்நாடு தொன்மை வரலாற்றுச் சின்னங்களையும், திடல்களையும் பாதுகாக்க மசோதா ஒன்று தயாரித்து அரசின் பரிசீலனைக்கு சமர்ப்பித்தார். 20—7—1965-ல் திரு. தி. நா. ராமச்சந்திரன் ஓய்வு பெற்றார். சிறப்பு அலுவலர் பதவி 1965 டிசம்பரில் தொல்லியல் இயக்குநர் என்று மாற்றி அழைக்கப்பட்டது. 1968 டிசம்பரிலிருந்து அரசு என்னை தற்காலிக இயக்குநராகப் பதவியில் அமர்த்தியுள்ளது.

1966-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் தமிழக சட்டமன்றம் தமிழ் நாடு தொல்லியல் சட்டத்தை இயற்றியது. அதே ஆண்டு தமிழ் நாட்டில் உள்ள கல்வெட்டுகள் அனைத்தையும் அச்சிடுவதற்கு ஒரு திட்டம் மேற்கொண்டு செயலாற்றி வருகிறது. இத்துறை கீழ்வரும் பணிகளில் ஈடுபட்டு வருகிறது.

1. கல்வெட்டுகளைப் படி எடுத்து அச்சிடுதல்.
2. வரலாற்றுச் சின்னங்களைப் பழுதுபார்த்தல், பாதுகாத்தல்.
3. தொல்லாய்வு, அகழ்வாய்வு.
4. கலைச்செல்வங்களை நிழற்படம் எடுத்தல்.
5. நூல்கள் வெளியிடுதல்.
6. கலைக்காட்சிகளும் கருத்தரங்கும் நடத்தல்.

இத்துறையின் பல்வேறு பணிகளுக்கு ஆலோசனைக் கூற அறிஞர்களைக் கொண்ட ஒரு குழுவை அரசு அமைத்தது.

1.	மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள்	—தலைவர்.
2.	அரசு செயலர், கல்வித்துறை	—உறுப்பினர்.
3.	ஆணையர், இந்து அறநிலைய பாதுகாப்புத்துறை	,,
4.	இயக்குநர், அரசு பொருட்காட்சி சாலை	,,
5.	திரு. தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரன், துணைவேந்தர், மதுரைப் பல்கலைக்கழகம்.	,,
6.	பேராசிரியர், தொல்லியல் ஆய்வுத்துறை, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்	,,
7.	திரு. சா. கணேசன், காரைக்குடி	,,
8.	திரு. தி. நா. ராமச்சந்திரன்	,,
9.	தொல்லியல் துறை இயக்குநர்	—உறுப்பினர்-செயலர்.

இக்குழு 67-லிருந்து இருமுறை கூடி சிறந்த ஆலோசனைகளை நல்கியது.

இத்துறையின் பல்வேறு பணிகளையும் தமிழ் மக்களின் கவனத்துக்கும் உலக மக்களின் கவனத்துக்கும் கொண்டு வர ஆண்டு ஒருமுறை ஒரு இதழாக வெளியிடத் தீர்மானித்து அதன்படி இது வெளியிடப்படுகிறது. இந்நூலில் 1969-ஆம் ஆண்டு முடிய இத்துறையின் பணிகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இதில் மூன்று பகுதிகள் அடங்கியுள்ளன. முதல் பகுதியில் இத்துறையின் பல துறைப் பணிகள் தமிழிலும், இரண்டாம் பகுதியில் ஆங்கிலத்திலும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. மூன்றும் பகுதியில் தொல்லியல் வல்லுநர்களின் கட்டுரைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. அவர்களுக்கு இத்துறையின் நன்றி. நூலின் முடிவில் வரலாற்று நூல்களின் ஆய்வும் சேர்க்கப் பட்டுள்ளது. பல நிழற்படங்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இதில் உள்ள குணம் கொண்டு, அல்லவை நீக்கி இத்துறையின் தொண்டு சிறக்க, ஊக்குவிக்க வேண்டுகிறேன்.

இரா. நாகசாமி, எம்.ஏ.
இயக்குநர், தமிழ்நாடு அரசு, தொல் இயல் துறை.

PREFACE

The Tamilnadu State Department of Archæology was formed in 1961 with Thiru T. N. Ramachandran, Joint Director General of Archæology in India, Retired, as Special Officer to organise the Department. During his tenure of office, Thiru Ramachandran organised the conservation and photographic wings in the Department, besides visiting a number of monuments in the state. A draft bill, the Madras State Ancient Monuments and Historical Sites and Remains Bill, was prepared by him and submitted to the Government for legislation in the Madras Legislature. The bill was enacted in December 1966. Thiru T. N. Ramachandran retired on 20--7--1965. Later in the same year the post of Special Officer was redesignated as Director of Archæology. I was appointed Director of Archæology in December 1966.

The Department has undertaken the printing of inscriptions of Tamilnadu under a phased programme. The activities of the Department have been enlarged in various fields and at present the Department is engaged in the following programmes :-

1. Copying and printing of inscriptions of Tamilnadu.
2. Conservation of ancient monuments.
3. Exploration and excavation of ancient sites.
4. Publication of monographs and guides.
5. Organising exhibitions and seminars and
6. Photographing ancient monuments.

The Government constituted an Advisory Board of Archæology for the State with the following distinguished scholars as members :-

1. Honourable Minister for Education —*Chairman.*
2. Secretary to Government, Education Department —*Member.*
3. The Director of Museums, Madras ,,
4. Commissioner, Hindu Religious and Charitable Endowments Department. ,,
5. Thiru T. P. Meenakshisundaran, Vice-Chancellor, Madurai University ,,

6. Thiru T. V. Mahalingam, Professor of Ancient History and Archæology, Madras University —*Member.*

7. Thiru Saw. Ganesan, M. L. C. ,,

8. Thiru T. N. Ramachandran, Madras ,,

9. The Director of Archæology, Government of Tamilnadu —*Member-Secretary.*

The Committee met twice between 1967 and 1969 and offered valuable suggestions.

In order to bring to the notice of the public the activities of the Department it has been decided to publish an annual journal. This is the first issue of the journal and it carries notes on the activities of the Department from 1961 to 1969. It is in three parts; Part I carries the report in Tamil and Part II in English. Part III carries articles on monuments, inscriptions, coins and conservation by distinguished scholars. We record our grateful thanks to all those who have contributed to the successful functioning of this department and the publication of this issue. Illustrations to the extent possible are included. Book reviews are included at the end. The publication of the journal will be fulfilling its purpose if it evokes interest in the art and architecture of Tamilnadu among the people.

R. Nagaswamy, M.A.
Director of Archaeology, Govt. of Tamilnadu.

புதிய கண்டுபிடிப்புகள்

பல்லவர் சிற்பம்:

அகக்கூத்து சிற்பங்கள், காஞ்சிபுரம், செங்கல்பட்டு.

காஞ்சிபுரத்துத் தான்தோன்றீச்சுரர் கோயிலில் முதற் பல்லவர் காலத்து சிற்பங்கள் சில காணக் கிடைக்கின்றன. இக்கோயிலின் கட்டடங்கள் சமீப காலத்தவை. ஆனால் அவற்றின் சுவரில் நாட்டியத்தைச் சித்திரிக்கும் சில சிற்பங்கள் பதித்து வைக்கப்பட்டுள்ளன. இவையனைத்திலும் ஆண் பெண் இருபாலரும் சேர்ந்து நடமிடும் காட்சி சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. இவர்கள் அனைவரும் கையில் ஒரு துண்டோ, அல்லது மணியோ, அல்லது தோலாலான பையோ கொண்டு நடமிடுவதைக் காணலாம். இவர்களனைவரும் குறுகிய ஆடையணிந்துள்ளனர். ஒரு சிற்பத்தில் வீரர்களின் கையிலே கத்தி கொண்டு ஒரு காரிகையுடன் ஆடுவது புறக்கூத்தைச் சித்திரிப்பதாக இருக்கலாம். மற்றவை அகக்கூத்தைச் சித்திரிக்கும் காட்சிகளாகத் தோன்றுகின்றன. இவற்றின் வடிவ அமைதிகளிலிருந்து மகேந்திர வர்மனின் காலத்திற்கு (கி. பி. 6-7) முற்பட்டதாகக் கருதலாம். ஆந்திர நாட்டில் முதல் இரண்டு நூற்றாண்டுகளில் சிறப்பெய்திய அமராவதி, நாகார்ஜுனகொண்டா என்ற இடங்களில் கிடைக்கப்பெற்ற சிற்பங்களை இவைகள் நினைவூட்டுகின்றன. ஆந்திரத்தின் தென்பகுதியை முதற்பல்லவர்கள் ஆண்டனர் என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்விரு பகுதிகளுக்கும் இருந்த கலைத் தொடர்பை இச்சிற்பங்கள் காட்டுபவையாக உள்ளன.

சிறு சிற்பத் தொடர்கள்

தொண்டை மண்டலப் பகுதியில் பல இடங்களில் சிறிய அளவில் சில சிற்பங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. சுமார் 1 அடி நீளமும் 9 அங்குல அகலமும் உள்ள இச்சிற்பங்களில் நான்முகன், உமாமஹேஸ்வரர், இலக்குமிநரசிம்மர். முருகப் பெருமான் ஆகிய தெய்வங்களின் உருவங்கள் ஒரே வரிசையில் ஒரே பீடத்தில் அமர்ந்தவையாகக் காணப்படுகின்றன. பல சிற்பங்களில் இதே அமைதி காணப் பெறினும் சிலவற்றில் ஒரு சில மாறுதல்களும் காணப்படுகின்றன. சிவபெருமான் அனைத்திலும் இலிங்க உருவிலே காணப்பெறுகிறார். உமை அன்னை அவருக்கு இடதுபுறம் அமர்ந்த நிலையில் காணப்பெறுகிறாள். இலக்குமி திருமறுவாக (ஸ்ரீவத்ஸம்) அரை மனித உருவில், உருட்டிய பந்து போல காணப்பெறும் கைகால்கள் உடையவளாகக் காணப்பெறுகிறாள். பண்டைய சிற்பங்களில் காணப்பெறும் ஸ்ரீவத்ஸம் என்னும் மறுவின் அமைதி இது. இவை தவிர அனைத்திலும் தாமரை அணை மீது நெடுங்கழி போன்ற உருவம் காணப்படுகிறது. தாமரை அணை மீது காணப்பெறுவதால் இது ஒரு தெய்வீக உருவாக இருத்தல் வேண்டும். சில சிற்பங்களில் இத்தெய்வங்களைத் தவிர கூப்பிய கரங்களையுடைய ஆண்மக்கள் உருவங்களும், தாமரை மலர் தாங்கிய மகளிர் உருவங்களும் காணப்பெறுகின்றன. இது போன்ற சிற்

பங்கள் இதுவரை முன்னூர், மணிமங்கலம், தென்னேரி, மதுராந்தகம், உத்தர மேரூர், உக்கல், பிரம்மதேசம் ஆகிய இடங்களில் கிடைத்துள்ளன.

இதே போன்ற சிறு சிற்பங்கள் இரண்டு, ஒருசில வேறுபாடுகளுடன் ஆந்திர தேசத்து பெத்தமுடியம் என்ற ஊரில் கிடைத்துள்ளன. அவை இப்பொழுது சென்னை பொருட்காட்சிச் சாலையில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. பல்லவ நாட்டின் பல பகுதிகளில் இச்சிற்பங்கள் கிடைக்கப் பெறுவதிலிருந்து அக்கால மக்கள் சமய வேற்றுமையின்றி நான்முகன், திருமால், சிவபெருமான், முருகன் ஆகிய தெய்வங்கள் அனைத்தையும் ஒருங்கே வழிபட்டு இருக்கின்றனர் என்பது தெளிவு. பல்லவ மன்னர்கள் பரம மாஹேச்சுரன், பரம பிரமண்யன், பரம பாகவதன் என்ற பட்டங்களை ஒருங்கே பெற்றிருந்தனர் என்பது இங்கே நினைவில் கொள்ளத் தகும். பல்லவர் ஆட்சியில் பல இடங்களில் கோயில்கள் மூப்பெரும் தெய்வங்களுக்கும் எடுக்கப்பெற்றன.

முன்னூர், தென்னாற்காடு மாவட்டம்.

இவ்வூர் ஆடவல்லீச்சுரர் கோயிலில் இரண்டு சிற்பங்கள் கிடைத்துள்ளன. அவற்றில் ஒன்றில் நான்முகன், சிவலிங்கம், உமை, முருகன், நரசிம்மர் ஆகியவை ஒரே ஆசனத்தில் அமர்ந்து காணப்படுகின்றனர். சிவலிங்கத்தைத் தவிர மற்ற தெய்வங்கள் அனைத்தும் இரண்டே கரங்களை உடையவர்களாக, இடக்கரத்தைத் தியானத்திலமர்த்தி, வலக்கரத்தை அபயத்தில் கொண்டு விளங்குகின்றனர். இவர்கள் அணிந்திருக்கும் பூனூல்கள் பட்டையாகக் காணப்படுகின்றன. நரசிம்மருடைய தலை சிம்ம உருவில் காணப்படுகிறது. முருகப்பெருமானைத், தலையில் சூடியிருக்கின்ற கன்னியால் அறியமுடிகிறது. சதுரமான பீடத்தின் மேல் திரண்ட இலிங்கமாக சிவபிரான் காணப்பெறுகிறார்.

ஜேஷ்டா (சேட்டை): சேட்டை சிற்பத்தில் ஆறு உருவங்கள் காணப் பெறுகின்றன. அவற்றில் முதல் நான்கும் நின்ற நிலையில் உள்ள இரு ஆண்களும் இரு பெண்களுமாகக் காணப்படுகின்றன. சேட்டை அமர்ந்த நிலையில் காணப்படுகிறாள். அவளது வலப்புறத்தில் மாட்டு தலையும், கையிலே கதையும் கொண்ட உருவம் காணப்பெறுகிறது. இடப்புறத்தில் ஒரு பெண்ணின் உருவம் காணப் பெறுகிறது.

உத்தரமேரூர், செங்கல்பட்டு மாவட்டம்.

இவ்வூரில் நான்கு சிற்பத் தொடர்களும் ஒரு சேட்டைச் சிற்பமும் காணப் படுகின்றன. சேட்டைச் சிற்பமும், சிற்பத் தொடர் ஒன்றும் மேற்கட்டி அம்மன் கோயிலில் உள்ளன. ஒரு சிற்பம், மாதிரியம்மன் கோயிலில் உள்ளது. மற்றைய இரண்டு சிற்பத் தொடர்களும் வடவாயில் செல்வியான துர்க்கைக் கோயிலில் உள்ளன. புதுச்சேரி பிரஞ்சிந்திய கழகத்தால் வெளியிடப்பட்டுள்ள 'வரலாற்றில் உத்திரமேரூர்' என்ற நூலில் இவை விரிவாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

பிரம்மதேசம், வட ஆற்காடு மாவட்டம்.

ஊரிலிருந்து பண்டைய சிவாலயத்துக்குச் செல்லும் வழியில் உள்ள பிள்ளை யார் கோயிலில் ஒரு சிற்பத் தொடர் காணப்படுகிறது. இதில் உள்ள சிற்பங்கள் காலப்போக்கால் மிகவும் தேய்ந்து காணப்படுகின்றன.

மணிமங்கலம், செங்கல்பட்டு மாவட்டம்.

இவ்வூர் சிவாலயத்தில் காணப்படும் இச்சிற்பம் 1 அடி 9 அங்குலம் நீளமும் 8 அங்குல அகலமும் உள்ளது. முதலில் காணப்படும் ஐந்து தெய்வீக உருவங்கள் அமர்ந்த நிலையிலும், பிற நின்ற நிலையிலும் காணப்படுகின்றன. தெய்வ உருவங்கள் அனைத்தும் இரு கரங்களுடன் காணப்படுகின்றன. நான்முகன், இலிங்கம், உமை, முருகன், நரசிம்மர், திருமறு அனைத்தும் முறையே காணப்படுகின்றன. இலிங்கமும் உமையும் சைவ சமய உமா மஹேச்சுர தத்துவத்தையும், திருவும், நரசிம்மரும் பாகவத சமயத்தின் இலக்குமி நரசிம்ம தத்துவத்தையும் காட்டுகின்றன. சிற்பத்தின் இறுதியில் முன்னூர் சிற்பங்களைப்போல நின்ற நிலையில் நான்கு மனித உருவங்கள் காணப்படுகின்றன. தெய்வ உருவங்களுக்கும் மானிட உருவங்களுக்கும் இடையில் நெடுங்கழியாகிய அருவம் காணப்படுகிறது.

மதுராந்தகம், செங்கல்பட்டு மாவட்டம்.

அமெரிக்க நாட்டைச் சார்ந்த திரு டேவிட் சான்போர்ட் என்பவர் மதுராந்த கத்தில் சிவாலயத்தில் சிறு சிற்பங்கள் உள்ளதை இத்துறையின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தார். இவ்விரு சிற்பங்களும் சுமார் 30 செ. மீ. நீளமும் 20 செ. மீ. அகலமும் உள்ளவை. இவை சிவாலயத்தின் சண்டேச்வரர் சிற்றாலயத்தில் உள்ளன. முதல் சிற்பத்தில் சிவபெருமான் இலிங்க உருவிலே காணப்படுகிறார். அவருக்கு அடுத்து அமர்ந்த நிலையில் உமையன்னை காணப்படுகிறாள். இருவருக்கும் இடையில் குழவியாக சுப்பிரமணியர் தோற்றமளிக்கிறார். இம்மூன்று உருவங்களும் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியைக் குறிக்கும். உமையின் இடப்புறத்து கணபதி காண்பிக்கப் பட்டுள்ளார். அடுத்த சிற்பத்தில் மூன்று நின்ற தெய்வ உருவங்களும், அணுக்கர் களோடு கூடிய ஜேஷ்டாதேவியும், நெடுங்கழியாகிய அருவமும் காணப்படுகின்றன. நின்ற தெய்வீக உருவங்களில் முதலில் உள்ளது நான்முகன் உருவம். அடுத்து காணப் பெறுவது திருமாலின் உருவம். திருமாலின் வலது தோளுக்கு மேல் திரு மறுவைக் காணலாம். அடுத்து நிற்பது அர்த்தநாரீச்சுரரின் உருவம் அணுக்கர் களுடன் கூடிய ஜேஷ்டாதேவி அமர்ந்த நிலையில் காணப்படுகிறாள். அவளுக்கு இடப்புறத்தில் கரம் கூப்பி நிற்கும் ஆடவன் உருவத்தைக் காண்கிறோம். இது இச் சிற்பத்தை செய்தவரின் படிமமாக இருக்கலாம். அடுத்து உள்ளது அருவம். இச் சிற்பங்கள் கி.பி. 7, 8-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த பல்லவச் சிற்பங்களாகக் காணப் படுகின்றன.

ஸ்ரீதேவி, காவேரிப்பாக்கம், வட ஆற்காடு மாவட்டம்.

இவ்வூர் சிவாலயத்தில் பல்லவர் கால திருமறுவின் சிற்பம் காணப்படுகிறது. பாதி மானிட உருவிலும் உருண்ட பந்து போன்ற கால்களையும் உடைய இவ்வுரு வின் இருபுறத்தும் இரண்டு மத்த கஜங்கள் காணப்பெறுகின்றன. ஒன்று குடத்தில்

இருந்து நீரைத் தேவியின் மீது ஆட்ட, மற்ருென்று கலசம் ஏந்தி நிற்கிறது. இரண்டு எழில் வாய்ந்த துவாரபாலகர் சிலைகளும் இக்கோயிலில் காணப்படுகின்றன. இவ்வூரில் இருந்து கிடைத்த பல பல்லவர் காலச் சிற்பங்கள் சென்னை அரசினர் பொருட்காட்சிச் சாலையில் உள்ளன. அவற்றிலும் இங்கு உள்ள ஸ்ரீதேவியைப் போன்ற ஓர் உருவம் உள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஸ்ரீதேவி, கூரம், செங்கல்பட்டு மாவட்டம்.

காவேரிப் பாக்கத்தின் ஸ்ரீதேவியைப் போன்ற ஒரு ஸ்ரீதேவியின் சிற்பம் இங்கு காணப்படுகிறது பல்லவ மன்னன் பரமேஸ்வரவர்மனின் காலத்தில் இங்கு சிவபெருமானுக்கு ஒரு கோயில் எழுப்பப்பட்டது. இச்சிற்பம் அக்காலத்தைச் சார்ந்ததாக இருக்கக் கூடும்.

மாங்காடு, செங்கல்பட்டு மாவட்டம்.

சென்னைக்கு அண்மையில் உள்ள இவ்வூரில் திருமால் ஆலயத்தில் சில பல்லவர் காலச் சிற்பங்கள் உள்ளன.

கொற்றவை: சங்கும் சக்கரமும் கரங்களில் ஏந்தி வலக்கரத்தால் அபயமளித்து, இடக்கரத்தைக் குரக்கம் சேர்த்து நின்ற நிலையில் காணப்படும் இத்தேவியின் காலின் கீழ் எருமைத்தலை இல்லை.

சிவபெருமான்: நான்கு கரங்களும், மேலிருகரங்களில் சூலமும் மழுவும் தாங்கி வலக்கரத்தால் அபயமளித்து, இடக்கரத்தை துடைமீது அமர்த்தி அமர்ந்த நிலையில் இப்பெருமானின் உருவம் காணப்படுகிறது.

இருலோக பாலர்கள்: இரண்டு கரங்களும், வலது கரத்தில் கதையும் பூண்டு விளங்கும் இவ்விரு சிலைகளும் அமர்ந்த நிலையில் காணப்பெறுகின்றன. ஒரு உருவத்திற்கு மூன்று கால்கள் காணப்படுகின்றன.

அமர்ந்த சிம்மம்: காஞ்சி, மாமல்லை ஆகிய இடங்களில் காணப்படும் சிம்மத் தூண்களைப்போல் காணப்படும், மணற் கல்லாலான அமர்ந்த நிலையில் ஒரு சிம்மம் இங்கு உள்ளது. இதுவும் ஒரு சிம்மத் தூணின் அடிப்பகுதியாக இருக்கலாம்.

ஜேஷ்டா தேவி: இவ்வூரில் வயல்களின் அருகில் ஓர் எழில் மிக்க ஜேஷ்டையின் உருவம் காணப்படுகிறது. அமர்ந்த நிலையில் காணப்படும் ஜேஷ்டை தன் அணுக்கர்களுடன் காணப்படுகிருள்.

மேலே குறிப்பிட்டுள்ள அனைத்தும் பல்லவர் காலச் சிற்பங்களாகும். இவை யாவும் கி.பி. 7, 8-ஆம் நூற்ருண்டைச் சார்ந்தனவாகக் கருதப்படுகிறது.

திருநாதற்குன்று, செஞ்சி, தென்ஞற்காடு மாவட்டம்.

சமணச் சிற்பங்கள்: (படம் 7-b) திருநாதற்குன்று மலைமீது இருபத்து நான்கு சமண முனிவர்களின் உருவங்கள் இரண்டு வரிசைகளாக அமர்ந்து தியானம்

செய்யும் நிலையில் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு உருவின் தலைக்கு மேலும் முக்குடை காணப்படுகிறது. இரு பக்கங்களிலும் சாமரங்கள் காணப்படுகின்றன. முனிவர்கள் அரியணை மீது அமர்ந்து காணப்படுகின்றனர். இவை 24 தீர்த்தங்கரர்களின் உருவங்களாக இருக்கக் கூடும். இவை கி.பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவை.

வடக்காலத்தூர், (படம் 8 a) தஞ்சை மாவட்டம்.

தேவியர்சூழ் திருமால்: திருமகளோடும் பூமகளோடும் விளங்கும் திருமால் சிலை இவ்வூரில் உள்ள திருமால் கோயிலில் உள்ளது. உயர்ந்த கிரீட முடியும், பட்டையான பூணூலும் பூண்டு விளங்கும் இப்பெருமானின் ஆடைகள் பளுவான தொங்கும் உத்தரியத்துடன் காணப்படுகின்றன. இச்சிலை மணற்கல்லால் ஆனது. காஞ்சியிலும் மாமல்லையிலும் காணப்படும் பல்லவர் சிற்பங்கள் எந்த மணற்கல்லால் ஆனவையோ, அதே கல்லால் இச்சிலையும் செய்யப்பட்டுள்ளது. நாகப்பட்டினத்திற்கு அண்மையில் இச்சிலைகள் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இராஜசிம்ம பல்லவன் காலத்தில் நாகப்பட்டினத்தில் சீன தேசத்து மன்னனால் ஒரு பௌத்த விஹாரம் எடுக்கப்பட்டது என்றும் அதற்குப் பல்லவ மன்னன் அனுமதியளித்தான் என்றும் சீனத்து நூல்கள் குறிக்கின்றன. இப்பல்லவ மன்னன் காலத்துத் திருமால் சிற்பம் இங்கு காணப்பெறுவதிலிருந்து இவன் ஆட்சி நாகப்பட்டினம் வரை பரவியிருந்தது என்பது உறுதியாகிறது. தேவியர் இருவர் சிலையும் அதே காலத்தைச் சார்ந்தவையாகும்.

கோபுரப்பட்டி, (படம் 8 b) திருச்சி மாவட்டம்.

உமை தழுவிய சடைமுடி அண்ணல்: நின்ற நிலையும், நான்கு கரங்களும், மேலிரு கரங்களில் மானும், மழுவும் பூண்டு, கீழ் வலக்கரத்தைக் குரக்கம் மீது அமர்த்தி, இடக்கரத்தால் உமையன்னையைத் தழுவி நிற்கும் இந்நெடுமுடியண்ணல் வலது செவியில் உருத்திராட்ச குண்டலமும், இடது செவியில் பத்ரகுண்டலமும் பூண்டு, பட்டையான பூணூல் தரித்து, அகன்ற பளுவான ஆடை தரித்து விளங்குகிறார். அருகில் தேவி அழகே உருவாக நிற்கிறாள். சிற்ப அமைதியிலிருந்து கி. பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த பல்லவர் காலச் சிற்பமாக இதைக் கொள்ளலாம். இச்சிலையும் இதனருகிலுள்ள துர்க்கை, ஜேஷ்டை ஆகிய இரு சிலைகளும் கோபுரப்பட்டியில், வயல்களின் நடுவில் நிற்கும் பாழடைந்த ஒரு கோயிலைச் சேர்ந்தவையாகும்.

கொற்றவை: எட்டு கரங்கள் பூண்டு நின்ற நிலையில் காணப்படும் இத்தேவியின் சிற்பமும் பல்லவர் காலச் சிற்பமே. வலக்கரங்களில் ஆழியும், கத்தியும், அம்பும், அபயமும் பூண்டு, இடக்கரங்களில் சங்கும், கிடுகும் (கேடயமும்), வில்லும், வரதமும் பூண்டு விளங்குகின்ற தேவியின் பின்புறத்தே கரிய திரிகோட்டுக் கலை ஒன்று காணப்படுகிறது.

ஜேஷ்டை சிலை: இரு கரம் பூண்டு அமர்ந்த நிலையிலே விளங்கும் தேவி, வலக்கரத்தில் தாமரை மலர் தரித்துள்ளாள். அணுக்கர்கள் இன்றி தேவி இங்கு தனித்தவளாகக் காணப்படுகிறாள். இச்சிலை பல்லவர் காலச் சிற்பம் என்பது திண்ணம்.

பாண்டியர் சிற்பங்கள் :

இராஜாக்கள்மங்கலம், (படம் 10, 11) திருநெல்வேலி மாவட்டம்.

திருநெல்வேலி மாவட்ட நாங்குநேரி வட்டத்தில் இராஜாக்கள்மங்கலம் என்னும் சிற்றூர் உள்ளது. இவ்வூரில் உள்ள சில உன்னத சிற்பங்கள் களவு போய் விட்டன என இரண்டாம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டின் பொதுச் செயலாளர் அவர்களால் தமிழக அரசுக்குத் தெரியப்படுத்தப் பெற்றது. அதன் பேரில் தமிழக அரசு, திருநெல்வேலி மாவட்ட வருவாய் அதிகாரி அவர்களை அதுபற்றி ஆராய உத்திரவிட்டது. சிற்பங்கள் கிடைக்கப் பெற்ற நிலத்தின் உரிமையாளர் வேறு ஒருவரிடம் விற்று விட்டதாகத் தெரிய வந்தது. பின்னர் மாவட்ட வருவாய் அலுவலர் அவர்கள், தொல்லியல் புலவர் ஒருவரை அனுப்பும்படி வேண்டிக் கொண்டதின் பேரில், அரசு இத்துறைக்கு தெரியப் படுத்தி, ஒரு ஆய்வறிக்கை சமர்ப்பிக்க ஆணையிட்டது.

அங்கு சென்ற பொழுது, அவ்விடம் மண் மேடாக இருப்பதாலும், சிற்பங்கள் பெருமளவில் கிடைப்பதாலும் அங்கு ஒரு பெருங் கோயில் இருந்திருக்கக் கூடும் என்று உணரப்பட்டது. அவைகளில் சில தாய்மார் எழுவர் சிலைகள். மூன்று ஆண் சிலைகளின் பீடங்களில் கல்வெட்டுகள் உள்ளன. ஒரு சிற்பத்தில் ''சதக்ரது' (இந்திரன்) என்றும், மற்றொன்றில் ''குஜ'' (செவ்வாய்) என்றும் பொறிக்கப் பெற்றுள்ளன. மூன்றாமவதில் ''ய'' என்று உள்ள எழுத்து, யமனைக் குறிப்பதாக இருக்கலாம். அச்சிற்பங்களில் சில திசைக் காவலர்களின் சிற்பங்களாக உள்ளன. ஆனால் இதுவரையில் கோள்களின் உருவங்கள் காணப் பெறவில்லை. எனவே இச்சிலைகளைத் தென்னிந்தியாவின் சமயக்கலை ஆராய்ச்சிக்கு மிகவும் முக்கியமானதாகக் கொள்ளல் வேண்டும்.

திருச்சுழியல், (படம் 12, 13) மதுரை மாவட்டம்.

பூமகளும் புவிமகளும் : இரண்டு எழில் வாய்ந்த ஸ்ரீதேவி, பூதேவியின் சிற்பங்கள் இவ்வூர் சிவாலயத்தில் உள்ளன. இவையிரண்டும் ஒரு திருமால் உருவின் இரு மருங்கிலும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இரண்டு தேவியும் தாமரை இருக்கையில் அமர்ந்து நான்கு கரங்கள் பூண்டு காணப்படுகின்றனர். இது ஒரு அரிய காட்சியாகும். இவ்விரு உருவங்களும் ஒரே உயரமுடையவையாயும், ஒன்றே போன்று ஆடைகள் அணிந்தும் காணப்படுகின்றன. இரண்டு உருவங்களும் மேலிரு கரங்களில் தாமரை மலரைத் தாங்குகின்றன. கீழ் இடக்கரத்தைத் துடைமீது அமர்த்தி, இடக்காலைத் தொங்க விட்டு அமர்ந்துள்ளன. ஓர் உருவம் கீழ் வலக்கரத்தில் தாமரை மலர் தாங்கியுள்ளது. இது பூமகளின் உருவாக இருத்தல் வேண்டும். இரு தேவியரும் கச்சணிந்து காணப் படுகின்றனர். இடையில் அணிந்த ஆடைகளுடன் பொன் சங்கிலித் தொடர்களும் அவற்றின் நுனியில் மணி, அரசிலை முதலியனவும் மிகைப்படுத்துகின்றன. இரு தேவியர் சிலையும் நடுவில் இருக்கும் திருமால் சிலையைக் காட்டிலும் பெரியவை. ஆதலின் இவைகளுக்கேற்ப திருமால் சிலையுடன் இவை இருத்தல் வேண்டும். இப்பொழுது இருக்கும் திருமால் சிலை மிகத் தொன்மையானதாகினும் தேவியருடன் சேர்ந்தது அல்ல. சிற்ப அமைதியிலிருந்து இவை கி.பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த பாண்டிய சிற்பங்களாகக் கொள்ளலாம்.

முத்தரையர் சிற்பம் :

செந்தலை, (படம் 9 a) தஞ்சை மாவட்டம்.

நரசிம்மர் : இவ்வூர் சிவாலயத்தில் உள்ள நரசிம்மர், மேலிரு கரங்களில் ஆழியும் சங்கமும் பூண்டு, கீழிரு கரங்களை கால்களின் மீது அமர்த்தி அழகாக அமர்ந் திருக்கும் காட்சி ஆணவம் நிறைந்த அவுணனின் உடலை அழித்த திண்மையைத் தெளிவு பெற காட்டும் வகையில் உள்ளது. முத்தரையர்களைப் பற்றிய கல்வெட்டு கள் இக்கோயிலில் உள்ளதாலும், கி.பி. 8-ஆம் நூற்றுண்டைச் சார்ந்த சிற்ப அமைதியுடன் விளங்குவதாலும், இச்சிற்பம் முத்தரையர் சிற்பமாக இருக்கக் கூடும்.

திருமால் : (படம் 9 b) மேலிரு கரங்களில் ஆழியும் சங்கும் பூண்டு கீழ் வலக் கரத்தால் அபயம் அளித்து, இடக்கரத்தைக் குரக்கம் மீது அமர்த்தி அமர்ந்த நிலையில் காணப்பெறும் திருமாலின் சிலையும் கி. பி. 8-ஆம் நூற்றுண்டைச் சார்ந்தது. இவ்வுருவும் முத்தரையர் சிற்பமாக இருக்கக் கூடும்.

சோழர் சிற்பங்கள் :

திருவொற்றியூர், (படம் 14 b) செங்கல்பட்டு மாவட்டம்.

தக்ஷிணமூர்த்தி : திருவொற்றியூரில் உள்ள சிவன் கோயிலில், கௌளீசர் என்று அழைக்கப்படும் சிவபிரானின் திருமேனி அமர்ந்த நிலையில் உள்ளது, இதை சிலர் லகுலீசர் என்று கருதுகின்றனர். இத்திருமேனி நான்கு கரங்களையும் பெரிய சடைமுடியும் பூண்டு ஸ்படிகக் குண்டலங்களுடன் காணப்படுகிறது. கீழ் வலக்கரம் வக்கணிக்கும் நிலையிலும், இடக்கரம் மார் மீதும் உள்ளன. மேல் இடக்கரம் கபாலத்தைக் கொண்டு உள்ளது. வலக்கரம் சூலத்தின் தண்டை கொண்டு உள்ளது. இது சிலரால் கழி என்று கருதப்படுகிறது. ஆனல், வலக்கரத் தில் உள்ளது சூலத்தின் அடிப்பகுதியாகும். சிவபிரான் பத்மாசன நிலையில் அமர்ந் திருக்கிருர். இக்கோயிலின் மூலத்தானம் முதலாம் இராஜேந்திர சோழன் காலத் தில் கட்டப்பட்டது. இச்சிலையும் அம்மன்னன் காலத்தது என கொள்ளலாம். கோயில் விமானத்தின் மேல் தளத்தின் தென் பகுதியில் இதே போன்ற சிலை ஒன்று உள்ளது.

தமிழ் நாட்டில், சைவ சமய பிரிவுகளில் ஒன்ருன காளாமுகப் பிரிவு இருந் திருக்கிறது. திருவொற்றியூர் காளாமுக சைவர்களின் இருப்பிடமாகக் கருதப்படு கிறது. 'சர்வ சித்தாந்த விவேகம்' என்னும் வடமொழி நூல், இப்பிரிவினருக்கு மஹா தேவரே உலகின் பதி என்றும், அவர் உருத்திரரின் அம்சம் என்றும், அவரே தக்ஷிண மூர்த்தி ஆகிய இன்னும் பல உருவங்களில் தோற்றமளிக்கிருர் என்றும் கூறு கின்றது. சிவப்புச் சந்தனம் அணிவதும், ஸ்படிகக் குண்டலம் அணிவதும் சிறப்பாக இவர்களால் கருதப்படுகிறது. 'ஞானவரண விளக்கம்' என்ற நூலில் வெள்ளியம்பலத் தம்பிரான் அவர்கள் காளாமுகம் என்பது சோம சித்தாந்தம் ஆகும் என்ற குறிப்பை அளித்துள்ளார்.

திருவொற்றியூர் உடையார் கோயிலில் சோமசித்தாந்தம் சிறப்பாகத் திகழ்ந்திருக்கிறது என்று கல்வெட்டுகளிலிருந்து அறிகிறோம். இரண்டாம் இராஜாதிராஜனுடைய கல்வெட்டு ஒன்றில் மன்னன் கோயிலுக்கு வருகை தந்ததாகவும் அச்சமயம் சதுரானன பண்டிதரும் உடனிருந்தார் என்றும், வாகீச பண்டிதர் என்பார் சோம சித்தாந்தம் வியாக்யானம் செய்தார் என்றும் கல்வெட்டு குறிக்கிறது. காளாமுக சித்தாந்தம், சோம சித்தாந்தம் என பெயர் பெற்றது என்பதும், அது திருவொற்றியூரில் சிறப்படைந்தது என்பதும் இதிலிருந்து தெளிவாகும். சோமசித்தாந்திகள் வணங்கிய தக்ஷிணாமூர்த்தியின் உருவமே இன்று கௌலீசர் என்று வழங்கப்படுகிறது என்று அறியலாம்.

காளஹஸ்தி, (படம் 14 a) சித்தூர் மாவட்டம்.

சதுர்முகலிங்கம்: காளத்தியில் சதுர்முகலிங்கம் ஒன்று காணப்படுகிறது. பீடத்தின் மேல் இலிங்கப் பகுதியின் நான்கு புறங்களிலும் நான்கு எழில் வாய்ந்த முகங்கள் தோற்றமளிக்கின்றன. ஊரின் புறத்தே குன்றின் ஒரு பகுதியில் சிறிய கட்டடத்தில் இது இப்பொழுது உள்ளது. இது குலோத்துங்க சோழன் காலத்தைச் (கி. பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டை) சார்ந்ததாக உள்ளது.

வெண்குன்றம், வட ஆற்காடு மாவட்டம்.

யக்ஷி அம்பிகை: வெண்குன்றத்தில் உள்ள சமணக் கோயிலில் வழிபாட்டில் உள்ள யக்ஷி அம்பிகை இரண்டு கரங்களுடன் அமர்ந்த நிலையில் காணப்படுகிறாள். தேவியின் வலக்கரம் பூவைத் தாங்கியும், இடக்கரம் தண்டின் மேல் அமைந்தும் உள்ளன. தேவி கரண்ட மகுடத்தை அணிந்துள்ளாள். மார்பில் கச்சை காணப்படவில்லை. கீழ் நோக்கியுள்ள வலக்கால், படுத்திருக்கும் சிங்கத்தின் மேல் அமைந்து உள்ளது. அருகில் நின்றுகொண்டிருக்கின்ற உருவங்களில் ஒன்று பெண்ணையும் மற்ற இரண்டு உருவங்கள் ஆண்களையும் காட்டுகின்றன. 12-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த பிற்பட்ட சோழர் காலத்தது.

செப்புத் திருமேனிகள்

சிறப்புமிக்க பல செப்புச் சிலைகள் இத்துறையினரால் காணப்பட்டன. பின்வரும் திருமேனிகள் குறிப்பிடத்தக்கவை.

வடக்காலத்தூர்: (படம் 16, 17). நீண்ட சடைமுடியும், முப்பிரி நூலும், முக்கண்ணும் கொண்டு மேலிரு கரங்களில் மழுவும், மானும் தரித்து, இடக்கரத்தால் அபயமளித்து, வலக்கரத்தால் உமையின் கரம் பிடித்து நிற்கும் மலைமகள் மணாளராக காணப்படுகிறது சிவபிரானின் உருவம். இரு கரங்களும், எளிமையான ஆடையும், அணிகலன்களும் பூண்டு எழில் மங்கையாக, நாணம் மேலிட்டு நிற்கும் நங்கையாக, இடக்கரத்தை வளைத்து, வலக்கரத்தை அண்ணலுக்கு அளித்து நிற்கும் தேவியின் சிலையும், பெருமிதமாக நிற்கும் அண்ணலின் சிலையும் தமிழகத்துச் செப்புத் திருமேனிகளில் ஈடு இணையற்றவையாகும். கி.பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டில் பல்லவர் ஆட்சியின் இறுதியில் இஃது தோற்றுவிக்கப்பட்டதாகக் கொள்ளலாம்.

ஆடவல்லார்: (படம் 18). அதே இடத்தில் காணப்படும் ஆடவல்லாரின் அழகுத் திருமேனி, ஆனந்த தாண்டவக் கோலத்தில் உள்ளது. பூதகணத்தின் மீது சிவன் நடமாடுகிறார். வலது மேல் கரத்தில் உடுக்கையும், இடது மேல் கரத்தில் அனலும், கீழிருகைகளும், அபயமும், வீசியாடும் கரமுமாய் உள்ளன. பிரபை ஒன்று சிலையைச் சுற்றியுள்ளது. விரிசடை உடலின் பின்புறம் விரிந்தாடுகிறது. இத்திரு மேனியின் முகம் கல்யாண சுந்தரர் அருகில் காணப்படும் உமையின் முகத்தை ஒத்திருக்கிறது. ஆடவல்லான் திருமேனியும் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியைச் சார்ந்ததாகும்.

உமாபரமேச்வரி: (படம் 19). இரு கரங்களுடன் காணப்படும் தேவி, பத்மாசனத்தில் நின்று கொண்டிருக்கிறாள். கரண்ட மகுடமும், சன்ன வீரமும் திருமேனியை அழகு செய்கின்றன. கல்யாண சுந்தரருடன் காணப்படும் பார்வதியின் ஆடையைப் போன்று உமாபரமேச்வரியின் கீழாடை உள்ளது. மேற் கூறப்பட்ட ஆடவல்லாரின் தேவியாக இத்திருமேனி இருந்திருக்கக்கூடும்.

தருமபுரம் ஆதீனம், தஞ்சை மாவட்டம்.

கொற்றவை (துர்க்கை): (படம் 20 a). நிற்கும் நிலையில் உள்ள துர்க்கையின் செப்புத் திருமேனிக்கு நான்கு கரங்கள் உள்ளன. மேலிரு கரங்களில் ஆழியும், சங்கமும் கொண்டு, கீழிரு கரங்கள் அபயமும், இடையில் அமர்ந்தும் உள்ளன. கி.பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது.

மேலப்பெரும்பள்ளம், தஞ்சை மாவட்டம்.

வட்டணை காட்ட வந்த நாயகர்: (படம் 20 b). காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் அருகில் மேலப்பெரும்பள்ளம் என்ற பகுதியில் உள்ள சிவாலயத்தில் இவ்வெழில் வாய்ந்த செப்புத் திருமேனி இன்றும் வழிபாட்டில் உள்ளது. சுமார் ஒரு மீட்டருக்கு மேல் உயரமுள்ள இவ்வுருவம் நீண்ட சடைமுடியும், கையிலே தாங்கிய வீணையும், இடக்கரத்திலே தாங்கிய சூலமும், வலக்கரம் துள்ளிக் குதிக்கும் மானுக்கு துளிர் கொடுக்கும் கரமாகவும் விளங்கும் இப்பெருமான் காலில் காலணி அணிந்து வீணையின் நாதத்தில் இணைந்து வீதிதோறும் பிச்சைபுகும் பெருமானாக, வட்டணைக் காட்ட வந்த அழகராக, அருகில் குள்ளச் சிறுபூதம் தட்டைத் தலையிலே தாங்கிவர எழில் வாய்ந்த திருவுருவாய் எழுந்தருளிய திருக்கோலமாக உள்ளது. இது சிறப்பு வாய்ந்த செப்புத் திருமேனியாகும். வீணை தரித்த பிச்சாடனராக இந்த அமைதியிலே தோற்றுவிக்க அடிப்படையான சிற்பநூல், தியானச் செய்யுட்கள் கிடையா. ஆனால் இவ்வூர்ப் பெருமானைப் போற்றியுள்ள அப்பர்பிரானின் திருப்பதிகத்தில் இரண்டு செய்யுட்கள் சிறப்பு வாய்ந்தவை.

"கறுத்ததொரு கண்டத்தர் காலன் வீழக்
  காலினாற் காய்ந்துகந்த காபா லியார்,
முறித்ததொரு தோலுடுத்து முண்டஞ் சாத்தி
  முனிகணங்கள் புடைசூழ முற்றந் தோறுந்,
தெறித்ததொரு வீணையராய்ச் செல்வார் தம்
  வாய்ச் சிறுமுறுவல் வந்தெனது சிந்தை வெளவ
மறித்தொருகால் நோக்காதே மாயம் பேசி
  வலம்புரமே புக்கங்கே மன்னினாரே"

"பட்டுடுத்துப் பவளம் போல் மேனி யெல்லாம் பசுஞ்
 சாந்தங் கொண்டணிந்து பாதம் நோவ,
இட்டெடுத்து நடமாடி யிங்கே வந்தார்க் கெவ்வூரீர்
 எம்பெருமா னென்றேன் ஆவி,
விட்டிடுமா றதுசெய்து விரைந்து நோக்கி வேறோர்
 பதிபுகப் போவார் போல,
வட்டணைகள் படநடந்து மாயம்பேசி
 வலம்புரமே புக்கங்கே மன்னினாரே"

கணங்கள் புடைசூழ வந்தார் என்றும், சிந்தை வவ்வ சிறு முறுவல் செய்தார் என்றும், தெறித்ததொரு வீணையராய்ச் சென்றார் என்றும், வட்டணைகள் பட நடந்த பெருமான் என்றும் அப்பர்பிரான் போற்றியுள்ள இச்செய்யுட்களே இவ்வுருவை வடித்தெடுக்க தியானச் செய்யுட்களாக அமைந்தன என்று திட்டவட்டமாகக் கூறலாம். இவ்வூரில் இரண்டாம் இராஜாதிராஜனின் கல்வெட்டு ஒன்றில் இங்கு எழுந்தருளப்பட்ட செப்புத் திருமேனிகள் குறிக்கப்படுகின்றன. அவற்றில் ஒரு திருமேனியின் உருவம் வட்டணை காட்ட வந்த நாயகரின் உருவம் என்று கல்வெட்டு குறிக்கிறது. இவற்றில் இருந்து இவ்வுருவம் அப்பர் பாடலின் அடிப்படையிலேயே செய்யப்பட்டது என்பதும் அதே பெயரைக் கல்வெட்டுகளில் குறித்திருக்கின்றனர் என்பதும் தெளிவாகும்.

வேடனும், தேவியும்: (படம் 21 a). சிவன் கோயிலில், வேடன் உருவில் தாடியுடைய சிவபிரானின் திருமேனி சதுரவடிவ பீடத்தில் உள்ள பத்மாசனத்தில், நிற்கும் நிலையில் காணப்படுகிறது. காதுகளில் ஓலைக் குழைகளும், உடலில் சன்னவீரமும் காணப்படுகின்றன. இடதுகரம் வில்லைத்தாங்கியுள்ள நிலையில் உயர்த்தப்பட்டுள்ளது; வலதுகரம் அம்பு ஒன்றை ஏந்தியிருப்பதாக உள்ளது. பாதக்குறடு அணிந்துள்ள இத்திருமேனி, சிவபிரான் வேடனாக வந்து பார்த்தனுக்குப் பாசுபதம் அளித்ததைக் குறிக்கிறது. வேடன் அருகில், இருகரங்கள் கொண்ட தேவி பத்மாசனத்தின் மீது நின்றுகொண்டிருக்கிறாள். கீழ் தொங்கிய வலக்கரமும், வரதம் அளிக்கும் இடக்கரமும் கொண்ட தேவிக்கு, தமிழ்ப் பாணியில் முடியலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளது. தேவியின் அணிகள் சோழர்கள் காலத்து அமைதியில் உள்ளன. கிராதமூர்த்தியும், தேவியுமாகிய இத்திருமேனிகள் கி. பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவை.

நாகப்பட்டினம், தஞ்சை மாவட்டம்.

கிராதமூர்த்தி: (படம் 21 b). காயாரோஹணம் கோயிலில், பத்ர பீடத்தின் மேலுள்ள பத்மாசனத்தில், நிற்கும் நிலையிலுள்ள, இருகரங்கள் கொண்ட சிவபிரானின் திருமேனி உள்ளது. கொண்டை, குறுந்தாடி, முறுக்கிவிடப்பட்ட மீசை, காதுகளில் ஓலைக்குழைகள் ஆகியவை இத்திருமேனியை அழகு செய்கின்றன. இத்திருமேனியின் இடதுகரம் வில்லைத் தாங்கும் வகையிலும், வலதுகரம் அம்பு ஏந்திய நிலையிலும் அமைந்துள்ளன. இது கி. பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த, பிற்காலச் சோழர்கள் காலத்தது. இத்திருமேனி, தஞ்சாவூர், தாராசுரம் ஆகிய ஊர்க் கோயில்களில் காணப்பெறும் கிராதமூர்த்திகளின் திருமேனிகளை ஒத்துள்ளது.

கதிரவன்: இருகரங்களிலும் தாமரைத் தண்டுகளைத் தாங்கியுள்ள கதிர்வன், பத்மாசனத்தில் நின்றுகொண்டிருக்கிறார். திருமேனியின் பின்புறம் காணப்படும் ஒளி மண்டலமும், ஆடை, அணிகலன்கள் போன்றவையும், இது கதிர்வன் என்பதைப் பறைசாற்றுகின்றன. இத்திருமேனி கி. பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது.

வீரபாண்டி, மதுரை மாவட்டம்.

சந்திரசேகரர்: (படம் 22 a). முக்கண்ணும், நான்கு கரங்களும் உடைய சிவபிரானை, மானும், மழுவும் தாங்கிய மேலிருகைகளும், அபயம், வரதமளிக்கும் கீழிருகைகளும், சந்திரனைக் கொண்ட உயர்ந்த சடைமுடியும் அணி செய்கின்றன. அகலமான மடிப்புகள் கொண்ட சிற்றாடை, முழங்கால் வரை நீண்டுள்ளது.

ஆடவல்லார்: (படம் 22 b) நான்கு கரங்களுடைய சிவபிரான் குள்ளச் சிறு பூதத்தின் மீது நடமாடுகிறார். வலது மேற்கரத்தில் உடுக்கையும், இடது மேற்கரத்தில் நெருப்பும் காணப்படுகின்றன. வலது கீழ்க்கரம் அபயமளிக்கிறது. இடது கீழ்க்கரம் உடலின் குறுக்கே அமைந்துள்ளது. தூக்கிய இடது திருவடி, குள்ளச் சிறு பூதத்தின் மேலுள்ள வலது திருவடி, அரவம் சுற்றப்பட்ட வலது கீழ்க்கரம், உயரிய சடைமுடி, ஒளி மண்டலம் ஆகியவற்றுடன் காட்சியளிக்கும் சிவபிரானின் திருமேனி சதுர வடிவமான பீடத்தில் பத்மாசனத்தில் உள்ளது.

மேற்கூறப்பட்ட திருமேனிகள் பாண்டியர் காலத்த, கி. பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவை.

சோமாஸ்கந்தர்: (படம் 23 a). சிவபிரான், முருகன், உமையன்னை ஆகிய மூவரும், செவ்வக வடிவ பீடத்தின் மேலுள்ள பத்மாசனத்தில் அமர்ந்துள்ளனர். மானும், மழுவும் தாங்கிய மேலிருகரங்களும், அபய, வரதம் அளிக்கும் கீழிரு கரங்களும் கொண்ட சிவபிரானின் வலதுகால் கீழ் தொங்கியும், இடதுகால் பீடத்தின் மீதும் உள்ளன. அமர்ந்திருக்கும் உமையம்மையின் வலதுகரம் குமுதத்தைத் தாங்கியுள்ளது. உமையம்மையைக் கரண்ட மகுடம் அணி செய்கிறது. கமல மலர்களைக் கரங்களிரண்டிலும் கொண்ட குகன், கரண்ட மகுடம் அணிந்து, சற்றே குஞ்சித்த திருவடிகளுடன் நின்று கொண்டிருக்கிறார். ஒளி மண்டலம் இம்மூன்று திருமேனிகளையும் அழகு செய்கிறது.

பார்வதி 1: (படம் 23 b). பத்ர பீடத்தின் மேலுள்ள பத்மாசனத்தில் நின்றுகொண்டிருக்கும் தேவியின் வலது கரம், கமல மலரைத் தாங்கியுள்ளது. இடதுகரம் கீழே தொங்கவிடப்பட்டுள்ளது. தேவியின் தலையில் கரண்ட மகுடமும் காலில் சிலம்பும் விளங்குகின்றன.

பார்வதி 2: (படம் 23 c). இத்திருமேனி பத்ரபீடத்தின் மீதுள்ள பத்மாசனத்தில் நின்ற நிலையில் உள்ளது. இத்தேவி, வலது கரத்தில் குமுதம் ஒன்றை ஏந்தியும், இடதுகரம் கீழே தொங்கிய கோலத்திலும் உள்ளாள். தேவியின் தலையைக் கரண்ட மகுடம் அணி செய்கிறது.

திருவானைக்கா, திருச்சி மாவட்டம்.

ஐங்கரன் : (படம் 24 a). ஆனைக்கா கோயிலில் வழிபாட்டில் உள்ள ஐங்கரன், சதுர பீடத்தின் மேலுள்ள பத்மாசனத்தில் நின்றுகொண்டிருக்கிறார். முறித்த தந்தத்தைத் தாங்கிய வலது மேற்கரமும், வரதமளிக்கும் கோலத்திலுள்ள வலது கீழ்க்கரமும், மோதகப் பாத்திரம் ஏந்திய இடது மேற்கரமும், பத்மாசனத்தில் உள்ள மழுவின் பிடியை வருடும் இடது கீழ் கரமுமாக நாற்கரங்களுடன் காட்சி அளிக்கிறார். அவரது இருகாதுகள், தும்பிக்கை, பூணூல் போன்று உடலைச் சுற்றியுள்ள அரவம், சற்றே இடப்பக்கம் சரிந்துள்ள வயிறு ஆகியவை இத்திருமேனியின் சிறப்பு அம்சங்கள். கி. பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது இத்திருமேனி ஆயினும், வட இந்திய கலிங்கச் சிற்பங்களையும், வங்கத்துச் சிற்பங்களையும் ஒத்திருக்கிறது.

சதுரங்கப் பட்டினம், செங்கல்பட்டு மாவட்டம்

அனுமன் : (படம் 24 b). திருமால் கோயிலில் வழிபாட்டில் உள்ள இத்திருமேனி கூப்பிய கரங்களுடன் நிற்கும் நிலையில் உள்ளது. தலை மயிர், பின்புறம் முடிபோன்று அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆபரணங்களால் இச்சிலை அழகு பெறுகிறது. கி. பி. 15-ஆம் நூற்றாண்டுக் காலத்தைச் சேர்ந்த இத்திருமேனி, விஜய நகர மன்னர் காலத்திய வேலைப்பாடுகளை நினைவூட்டுகிறது.

ஓவியங்கள் : (படம் 25). காகித அட்டையில் தாவர வண்ணங்களில் 'கிராதார்ஜுனிய' கதையைக் குறிக்கும் ஓவியம் வரையப்பட்டுள்ளது. பார்த்தனுக்குப் பாசுபதம் வழங்கும் சிவபிரானைப் போற்றும் முனிவர்களும், திசைக் காவலர்களும் தேவ மாதர்களும், ஓவியத்தின் மேற் பகுதியில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளனர். இடது மேற் கோடியில் வேடன் உருக் கொண்ட சிவபிரானும், பார்த்தனும் வில், அம்பு ஆகியவற்றால் போர் புரியும் காட்சி காணப்படுகிறது. வேட்டுவ மகள் வடிவில் உள்ள பார்வதி இறைவனை அணைந்து நிற்கிறாள். கிரீடமணிந்து, கீழ் நோக்கிய முடியும், மேல் நோக்கிய கரங்களும், இடத்தோளில் காண்டீபமும், தூக்கிய இடது காலும் கொண்ட பார்த்தன், தன் தவத்தைக் குலைக்க எண்ணி தன்னைச் சுற்றியுள்ள தேவ கன்னிகைகளை மதியாது, மரத்தினடியில் தவம் செய்யும் காட்சி சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. சிவபிரான், பார்த்தனுக்கு நான்கு கரங்களுடன் காட்சி தருகிறார். மானும், மழுவும் ஏந்திய மேலிரு கரங்களும், அபய, வரத மளிக்கும் கீழிரு கைகளும் வரையப்பட்டுள்ளன. கூப்பிய கரங்களுடன், முழந்தாளிட்டு பார்த்தன் பாசுபதம் பெறுகிறான். குள்ளச்சிறுபூதம் இடையில் காணப்படுகிறது. சிவபிரானின் வலப் பக்கம், திருமகளுடன் கூடிய திருமால் காட்சியளிக்கிறார். ஓவியத்தின் கீழ்ப் பகுதியில் யானைகளும், காட்டுப் பன்றிகளும், வேடர்களும் வரையப்பட்டுள்ளன. வேடன் ஒருவன் யானையின் மீது அம்பை எய்வது போலவும், இரு வேடர்கள் காட்டுப் பன்றி ஒன்றைத் தூக்கிச் செல்வது போலவும் சித்திரங்கள் காணப்படுகின்றன. கேரளப் பாணியில் உள்ள இவ்வோவியம் கி. பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது.

மர வேலைப்பாடுகள் : (படம் 15). தமிழகத்துக் கோயில் தேர்களை அணி செய்யும் நுண்ணிய மர வேலைப்பாடுகள் உலகப் புகழ் பெற்றுள்ளன. ஆயினும்

கி. பி. 15-ஆம் நூற்றுண்டைய நுண்ணிய மரவேலைப்பாடமைந்த கதவுகள் இன்னும் சில கோயில்களில் காணப்படுகின்றன. இம்மாதிரியான கதவுகள், மதுரை சொக்க நாதர் கோயிலிலும், அழகர் மலைக் கோயிலிலும், திருப்பரங்குன்றம் சுப்பிரமணியர் கோயிலிலும் காணப்படுகின்றன.

2-கல்வெட்டுகள்

இந்திய அரசின் கல்வெட்டுத் துறையினர் சென்ற எண்பது ஆண்டுகளாகத் தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளில் கல்வெட்டுகளைப் படியெடுத்து வந்துள்ளனர். தமிழகத்திலிருந்து மட்டும் இதுவரையில் இருபத்தையாயிரத்துக்கும் மேல் கல் வெட்டுகள் படியெடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவைகளில் ஆறுயிரம் கல்வெட்டுகளின் முழுவாசகங்கள் அச்சாகியுள்ளன. மீதமுள்ள சுமார் இருபதனுயிரம் கல்வெட்டு கள் பதிப்பிக்கப்படவேண்டும். இதுவரையில் படியெடுக்கப்பட்ட தல்லாது இன் னும் பல ஆயிரம் கல்வெட்டுகள் படியெடுக்கப்பட வேண்டும்.

கல்வெட்டுத் துறையிலே பணியாற்றிய முன்னோர்களெல்லாம் தமிழக வர லாற்றை அறிந்துகொள்ளக் கூடிய சில முக்கியமான கல்வெட்டுகளை மட்டுமே படி யெடுத்து வந்தனர். தமிழகத்தின் முழுமையான வரலாற்றைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமெனில் அத்துணை கல்வெட்டுகளையும் படியெடுக்க வேண்டுவது மிகவும் இன்றியமையாததாகும்.

இதை மனதிற்கொண்டு, தமிழ்ப் புலவர் திரு. சா. கணேசன் அவர்களால் அரசுக்கு, ஒரு திட்டம் பணிந்தனுப்பப்பட்டது. அதில்,

(அ) ஊர் வாரியாகக் கல்வெட்டுகள் படியெடுத்தல்,

(ஆ) கல்வெட்டாய்வாளர்களால் இதுவரையில் படியெடுக்கப்பெற்ற கல் வெட்டுகளைச் சரிபார்த்தல், படியெடுக்கப்பெறாத கல்வெட்டுகளைப் படியெடுத்தல்,

(இ) ஊர் வாரியாகக் கல்வெட்டுகளை அச்சிடுதல்,

(ஈ) அச்சிடுவதற்காக இத்துறையிலேயே ஒரு அச்சுப் பொறி அமைத்தல்

ஆகியவைகள் குறிக்கப்பெற்றிருந்தன.

அத்திட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, அதற்குவேண்டிய அலுவலர்களையும் மற்ற சாதனங்களையும் அரசு அனுமதித்துள்ளது. செயல்முறையாக, முதன்முதலில் சென்னைமாநகரில் கல்வெட்டுப் படியெடுக்கும் பணி துவங்கப்பட்டது. இதுவரையில் படியெடுக்கப்பெறாத மொத்தம் 225 கல்வெட்டுகள் படியெடுக்கப்பெற்றன. அவை களில் 71 கல்வெட்டுகள் திருவல்லிக்கேணியிலிருந்தும், 88 கல்வெட்டுகள் மயிலாப் பூரிலிருந்தும் படியெடுக்கப்பெற்றன.

மயிலாப்பூரிலிருந்த பல கோயில்கள் கி. பி. 16-ஆம் நூற்றுண்டின் இறுதிப் பகுதியில் சீர்குலைக்கப்பெற்றிருக்க வேண்டும் என கல்வெட்டுகள் மூலம் தெரிய வருகிறது. சாந்தோமில் தங்கியிருந்த போர்த்துகீசியரால் சில கோயில்கள் அழிக்கப் பட்டிருக்கக் கூடும். விசயநகரப் பேரரசர் இராமராயர் பெரும்படையுடன் சாந்தோமுக்கு வந்து, கோயில்களுக்கு மேலும் அழிவேற்படாத வகையில் தடுத்து நிறுத்தினுர் என்ற வரலாற்றுச் செய்தியை இங்கு நினைவில் கொள்ளல் தகும்.

மயிலைக் கபாலீச்சுரர் கோயில், அம்மன் சன்னதியில் காணப்பெறும் பல கல்வெட்டுகள் திரிசூலம் கோயிலைச் சார்ந்தவைகளாகக் காணப்படுகின்றன. அவை களுள் ஒன்று கி. பி. 13-ஆம் நூற்றுண்டில் ஆட்சி புரிந்த மூன்றும் குலோத்துங்க சோழனின் ஆட்சிக் காலத்தில் ஏற்பட்ட அரசியல் கலகங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடு கிறது.

மயிலை, மாதவப்பெருமாள் கோயிலிலிருந்து மூன்று கல்வெட்டுகள் படியெடுக் கப்பெற்றன. அவைகளில் ஒன்று கி பி. 11-ஆம் நூற்றுண்டில் ஆட்சி செய்த சோழப் பேரரசன் இராஜாதிராஜனைச் சார்ந்தது. அது "திருவாலீசுரமுடையார்" என்ற பெருமானைக் குறிக்கிறது. மயிலையிலுள்ள வாலீசுரர் கோயில் கி. பி. பதினேராம் நூற்றுண்டிலேயே ஒரு பெரிய கோயிலாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதை இக்கல்வெட்டு உறுதிப்படுத்துகிறது. இக்கோயிலில் காணப்பெறும் மற்ருெரு கல்வெட்டு 'அண்ணன் பல்லவராயன்' என்பானைக் குறிப்பிடுகிறது. இவன் இரண்டாம் இராஜாதிராஜனின் படைத்தளபதியாக இருந்து பாண்டியர்களையும், சிங்களர்களையும் வீழ்த்தியதை இங்கு நினைவில் கொள்ளல் தகும்.

திருவாலீசுரர் கோயிலிலிருந்து மட்டும் இத்துறை, பதினைந்து கல்வெட்டுகளைப் படியெடுத்துள்ளது. அவைகளுள் ஒன்று மிகவும் முக்கியமானதாகும். ஏனெனில், அது. கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டில் ஆட்சி செலுத்தியவனும், தாராசுரம் கோயிலை எடுப்பித்தவனுமான இரண்டாம் இராஜராஜனின் காலத்தில் பொறிக்கப் பெற்றுள்ளது. அக்கல்வெட்டு திருவான்மியூர் எம்பெருமானை "மருந்தாண்டார்" எனக் குறிப்பிடுகிறது,

மயிலாப்பூரிலுள்ள விருபாக்ஷர் கோயிலிலிருந்து இருபது கல்வெட்டுகள் படியெடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஜடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியனின் பதின்மூன்றும் ஆட்சி ஆண்டிலோ அல்லது குலசேகரனின் பதின்மூன்றும் ஆட்சியாண்டிலோ பொறிக்கப் பட்டுள்ள ஒருகல்வெட்டு, "திருப்பூம்பாவை நாயனுர்" பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. நால்வருள் ஒருவரான திருஞானசம்பந்தர் மயிலையம்பதிக்கு வருகை தந்தபோது அவரால் உயிர்ப்பிக்கப்பெற்ற பூம்பாவையை இது குறிக்கிறது. விருபாக்ஷர் கோயிலில் காணப்பெறும் மற்ருெரு கல்வெட்டு கி. பி. 15-ஆம் நூற்றுண்டில் ஆண்ட விசயநகரப் பேரரசர் தேவராயரைச் சார்ந்ததாக உள்ளது.

காரணீச்சுரர் கோயிலிலிருந்து இருபது கல்வெட்டுகள் படியெடுக்கப் பட்டுள்ளன. இங்கு கிடைக்கப்பெற்ற கல்வெட்டுகளிலிருந்து பஞ்சநதிவாணன் நீலகங்கரையன் என்ற குறிசில் கி. பி. 12-ஆம் நூற்றுண்டில் சோழப் பேரரசின் கீழ் சென்னைப் பகுதியை ஆண்டு வந்திருக்கிறன் என்று உணரமுடிகிறது. மேலும்,

சென்னையில் எடுப்பிக்கப்பட்ட கோயில்களைப் பற்றியும், புது குடியிருப்புகள் ஏற்படுத்தப்பட்டது பற்றியும் கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன. சென்னையில் படியெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகள் அனைத்தும் அச்சாகிவிட்டன.

இதனை அடுத்து, கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் கல்வெட்டு ஆய்வு தொடங்கப் பெற்றது. திருவிதாங்கூர் தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையினர் சுமார் 600 கல்வெட்டுகளை இப்பகுதியில் படியெடுத்திருக்கின்றனர். அவைகளில் 309 கல்வெட்டுகள் அச்சாகி உள்ளன. மற்ற கல்வெட்டுகள் அனைத்தும் இன்னம் அச்சாகவில்லை. திருவிதாங்கூர் தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை இயக்குநர் அவர்களைத் தொடர்பு கொண்டு கேட்டபொழுது அக்கல்வெட்டுப் படிகள் யாவும் நல்ல நிலையில் இல்லை என்று தெரிய வந்தது. எனவே இத்துறையினர் கன்னியாகுமரி மாவட்டம் அனைத்தும் மேற்பார்வையிட்டனர். இம்மாவட்டத்தில், இத்துறையினரால் 699 கல்வெட்டுகள் படியெடுக்கப் பெற்றன. அவைகளில் 150 கல்வெட்டுகள் அச்சாகி உள்ளன.

இத்துறையால், மேற்கூறியனவற்றை அல்லாது தமிழ் நாட்டின் மற்ற பகுதிகளிலும் பல முக்கியமான கல்வெட்டுகள் படியெடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவைகள் பின்வருமாறு :

இருளப்பட்டி, (படம் 26) அரூர் வட்டம், தர்மபுரி மாவட்டம்.

1. ஒரு நடுகல்லின் மீது பொறிக்கப்பட்டிருக்கும் இக்கல்வெட்டு கி. பி. நான்கு, ஐந்தாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த தமிழ், வட்டெழுத்து வரிவடிவத்தில் பொறிக்கப் பெற்றுள்ளது. இது, படையெடுத்துத் தாக்க வந்த எதிரியை முறியடிக்கச் சென்ற கங்க அரசனுக்கு, உதவியாக இருந்த பாண அரசனின் வீர மரணத்தைப் பற்றிக் குறிக்கிறது. இக்கல்வெட்டு விண்ணவர்மனின் 3-ஆம் ஆட்சி ஆண்டில் எழுதப்பெற்றுள்ளது.

2. கி.பி. நான்கு, ஐந்தாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த தமிழ், வட்டெழுத்து வரி வடிவத்தில், ஒரு நடுகல்லின் மீது எழுதப் பெற்றுள்ள இக்கல்வெட்டு இரண்டு வீரர்களின் வீர மரணத்தைப் பற்றிக் குறிக்கிறது. முதலாமவன் பெயர் விண்ணப்பேரேனாதி. அவன் விஜயமங்கலத்து அரசன் என்றும், உழமுதுகன் என்பானின் மகன் என்றும், பாண அரசனின் படைத்தளபதியென்றும் குறிக்கப்பெறுகிறான். இரண்டாமவன் விண்ணப்பேரேனாதியின் படைத் தளபதியான கொற்றந்தைகோடன் என்பானாவான். மேலே கூறப்பட்டுள்ள கல்வெட்டில் காணப்படும் போரில் தான் இவ்விருவர்களும் வீரமரணம் அடைந்திருக்கவேண்டும்.

நவலை, தர்மபுரி மாவட்டம்.

1. ஒரு நடுகல்லின் மீது பொறிக்கப்பட்டுள்ள இவ்வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டு சிவமாறனின் மூன்றாம் ஆட்சி ஆண்டைச் சார்ந்ததாகும். இது பெருமலை நாட்டு மன்னன் கந்தவான்னதியரையரால், பெருமன் கோடல் என்ற கோட்டை பிடிபட்ட போது கொட்டி உண்ணி என்பான் உயிர் துறந்ததைக் குறிக்கிறது.

கிளி ஏரி, நவலை வட்டம், தர்மபுரி மாவட்டம்.

1. நடுகல்லின் மீதுள்ள வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டான இது பூங்குடி வடுகன் என்பான் வடவல்லூர் என்னுமிடத்தில் குதிரை மீது வந்த ஒருவரைத் தாக்கியபோது இறந்ததைக் குறிக்கிறது. கோய்லூர் நாடு, வேளாள நாடு, கோவூர் நாடு, எயில் நாடு, புறமலை நாடு, அதியனூர் நாடு போன்ற பலநாடுகள் கைப்பற்றப்பட்டதைக் குறிக்கிறது. நடுகல்லில் ஒரு குதிரையின் உருவமும், ஒரு வீரனின் உருவமும் பொறிக்கப்பட்டு உள்ளன.

2. கி. பி. 9-ஆம் நூற்றுண்டைச் சார்ந்த கன்னட எழுத்துக்களால், நடுகல் மீது பொறிக்கப்பட்டுள்ள இக்கல்வெட்டு, வீரநோளிம்பராஜனின் பதினைந்தாவது ஆட்சியாண்டைச் சேர்ந்ததாகும்.

சின்ன கௌண்டன் பட்டி, நவலை வட்டம், தர்மபுரி மாவட்டம்.

கி. பி. 9-ஆம் நூற்றுண்டின் எழுத்தமைதியுடைய கன்னட எழுத்துக்களால் நடுகல் மீது பொறிக்கப்பட்டுள்ள இக்கல்வெட்டு வீரநோளிம்பராஜனின் ஆட்சிக் காலத்தைச் சார்ந்ததாகும். வீரன் ஒருவனின் நினைவாகக் குளம் ஒன்று தோண்டப் பெற்றதைக் குறிக்கிறது.

திருவொற்றியூர், செங்கல்பட்டு மாவட்டம்.

1. ஆதிபுரீச்சுரர் கோயில், நந்தித் தூணில் காணப்பெறும் கி. பி. 9, 10-ஆம் நூற்றுண்டைச் சார்ந்த இக்கல்வெட்டு, ஷர்ஜரையரின் ஆட்சிக் காலத்தைச் சார்ந்தது. ஷர்ஜரையரின் மனைவியும், சக்திவர்ம காடுவெட்டிப் பெருமானடிகளின் மகளுமான கொண்ட மகாதேவி திருவொற்றியூர் மகாதேவர் கோயிலுக்கு ஈழவிளக்கு ஒன்றையும், நுத்தாவிளக்கு ஒன்று எரிப்பதற்காக 90 ஆடுகளையும் அளித்ததைக் குறிக்கிறது.

2. அதே நந்தித் தூணில் காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டு கோஇராஜகேசரி வர்மனின் 3-ஆவது ஆட்சி ஆண்டைச் சார்ந்தது. கோயிலில் சில நிவந்தங்களுக்காக அளிக்கப்பட்ட கொடையைக் குறிக்கிறது.

3. அதே நந்தித் தூணில் காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டு கோப்பரகேசரிவர்மன் முதலாம் பராந்தகனின் 40-ஆவது ஆட்சி ஆண்டைச் சார்ந்தது. திருவொற்றியூர் மகாதேவர் கோயிலில் திருநந்தா விளக்கொன்று எரிப்பதற்காக சோழ நாட்டின் பகுதியான வடகரைப் பொய்கை நாட்டில் உள்ள ஆலையூரைச் சார்ந்த பிராந்தகன் பிரம்மஸ்ரீராஜன் என்பவர் 90 ஆடுகள் அளித்ததைக் குறிக்கிறது.

வள்ளிஎறிச்சில், தாராபுரம் வட்டம், கோயம்புத்தூர் மாவட்டம்.

கோவை மாவட்டம், தர்மபுரி வட்டத்திலுள்ள வள்ளிஎறிச்சில் என்னும் ஊரில் உள்ள மாந்தாளீச்சுரம் கோயிலிலிருந்து இதுவரையில் படியெடுக்கப்பெருத பத்து வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுகளும், ஐந்து தமிழ்க் கல்வெட்டுகளும் இத்துறையால் முதன் முறையாகப் படியெடுக்கப்பெற்றன. இக்கோயிலின் திருச்சுற்றுலையில்

காணப்பெறும் தாய்மார் எழுவர், ஜேஷ்டை, முருகன், திருமால், விநாயகர் ஆகிய சிற்பங்களைக் காணும்போது, கி. பி. 9, 10, 11-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இவ்வூர் மிக முக்கியத் தலமாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்று தெரிகிறது.

பத்து வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுகளுள், ஒன்று கி. பி. 1004-இல் தென் கொங்கு நாட்டின் அரசு கட்டிலேறின முதலாம் கொங்குச் சோழ மன்னன் கோ கலிமூர்க்க விக்கிரம சோழனது பதினேழாம் ஆட்சி ஆண்டில் பொறிக்கப் பெற்றுள்ளது. இக்கல்வெட்டு இக்கோயிலின் முகமண்டபம் எடுப்பிக்கப் பெற்றதைக் குறிக்கிறது. அதே கோயிலில் காணப்பெறும் மற்றொரு வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டு, வீரியம் என்ற ஊரைச் சேர்ந்தவளும், வில்லியன் நீலன் விக்கிரமாதித்தன் என்பானின் மனைவியுமான தூறநீலி என்பாளால் ஒரு கிணறு தோண்டப் பெற்றதைக் குறிக்கிறது.

இக்கோயிலிலிருந்து படியெடுக்கப்பெற்ற மற்றொரு கல்வெட்டு கோனாட்டான் வீரசோழனின் முப்பத் தெட்டாம் ஆட்சி ஆண்டைச் சார்ந்ததாகும். இக்கல்வெட்டில் காணப்பெறும் இம்மன்னனது நீண்ட ஆட்சி ஆண்டு, கி. பி. 1045 முதல் 1080 வரையில் தென்கொங்கு நாட்டை ஆட்சி புரிந்த மன்னன் யாவன் என்று இதுவரையில் தெரியாமல் இருந்ததைப் போக்கி, இம்மன்னன்தான் ஆட்சி புரிந்திருக்க வேண்டும் என்பதைத் தெளிவு படுத்துகிறது. இம்மன்னன் கோ கலிமூர்க்க விக்கிரமவர்மனை அடுத்தும், அபிமானசோழ இராஜாதிராஜனுக்கு முன்பாகவும் ஆட்சி புரிந்திருக்க வேண்டும்.

மற்றொரு வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டு, பெரும்பாலும் சமணப் பள்ளியாக இருக்கக் கூடிய வீரசங்காதப் பெரும் பள்ளியைக் குறிக்கிறது. வீரசங்காதப் பெரும் பள்ளி இங்குக் குறிக்கப் படுவதானது மிக மிக முக்கியமானதாகும். வள்ளிஎறிச்சிலுக்கு அண்மையிலுள்ள பிரமியம் என்னும் ஊர் வீரசங்காதச் சதுர்வேதிமங்கலம் என்று கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்படுகிறது. ஈரோட்டுக்கு அணித்தே உள்ள, சமணர்களின் முக்கியத் தலமான விஜையமங்கலத்தில் காணப்பெறும் கல்வெட்டு ஒன்றில் வீரசங்காதப் பெரும்பள்ளி குறிக்கப்பெறுகிறது. கொங்கு நாட்டின் இப்பகுதி வீரசங்காதன் என்பவனால் ஆண்டபொழுது சதுர்வேதிமங்கலமும் சமணப் பள்ளியும் அவனுடைய பெயரால் ஏற்படுத்தப் பெற்றிருக்கலாம். ஆனால் இம்மன்னன் யாவன் என்பது தெரியவில்லை. இப்பகுதியை ஆண்ட பிற்கால மன்னர்கள் தங்களுக்குக் கலிமூர்க்க என்ற பட்டத்தைச் சூட்டிக் கொண்டதால், சமண மதத்தைத் தழுவிய ஒரு களப்பிர அரசனாக இவன் இருக்கலாம். மேலே கூறப்பட்ட முடிவு ஏற்புடைத்தது எனில், தமிழகத்தின் இருண்ட காலம் என வருணிக்கப்படுகின்ற களப்பிரரின் காலத்தை அறிந்து கொள்ளக் கூடிய ஒரு வாய்ப்பு ஏற்படும். அடுத்த ஒரு வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டு, திருப்பாண்டிக் கொடுமுடியைச் சேர்ந்த ஒருவரால் இக்கோயிலுக்கு ஒரு நுந்தா விளக்கு எரிப்பதற்கு பொன் வழங்கப் பெற்றதைக் குறிக்கிறது. இக்கோயிலின் முகமண்டபத்திலே உள்ள தூண்களில் காணப்பெறும், கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த தமிழ்க் கல்வெட்டுகள், மூன்று பெரியார்களால் இத்தூண்கள் கொடையாக அளிக்கப்பெற்றன என்பதைக் குறிக்கின்றன. அவர்களில் இருவர், தற்பொழுது சித்தோடு என வழங்கும் சிற்றிலோடு என்னும் ஊரைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள் வெள்ளாள வகுப்பில் காட கிளையைச் சார்ந்தவர்கள்,

மூன்றுமவர் முத்தூரைச் சேர்ந்தவர். அவர் வெள்ளாளர் வகுப்பில் மணிய என்ற கிளையைச் சார்ந்தவர். அவர்களில் முன்னவர் பெயர் மாராயன் தென்னவன் மூவேந்தவேளான். இரண்டாமவரின் பெயர் உத்தமசோழ தமிழவேளான் என்னும் ஆடன் புளியன். மூன்றுமவரின் பெயர் உத்தமசோழ மும்முடிசோழமாராயன் என்னும் ஆடன் புளியன்.

முன்னரே கூறப் பெற்றதைப் போன்று, இக்கோயிலின் முகமண்டபம் கலிமூர்க்க விக்கிரமசோழனின் காலத்தில் கட்டப் பெற்றதாகும். இம்மண்டபத்தில் காணப்பெறும் தூண்களும் பெரும்பாலும் அதே காலத்தில் கொடையளிக்கப் பெற்றிருக்க வேண்டும். இக்கோயிலின் நந்தி மண்டபத்தில் காணப்பெறும் கி. பி. 11-ஆம் நூற்றுண்டைச் சார்ந்த தமிழ்க் கல்வெட்டு, மொடம்பொதுவன் என்ற மங்கையின் நன்மைக்காக, மாந்தாளீச்சுரம் கோயிலில் ஒரு நுந்தா விளக்கு எரிப்பதற்கு பொதுவன் பாவை என்பாளும், பாவை படாரி என்பாளும் வள்ளிஎறிச்சில் ஊர்ச் சபையாரிடம் ஏழு பொற்காசுகளையும் பதினைஞ்சு கழஞ்சு பொன்னையும் அளித்ததைக் குறிக்கிறது.

1. மாந்தாளீச்சுரம் சிவன் கோயில் முகமண்டபத்தின் முகட்டில், தென் அங்கணம் நடுவில் உள்ள கல்லில் காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டில் இடைப் பகுதி மட்டுமே உள்ளது. இது கி.பி. பத்தாம் நூற்றுண்டு வட்டெழுத்தில் பொறிக்கப்பெற்றுள்ளது. கிணறு அமைப்பதற்கு ஆறு கழஞ்சு பொன்னும், இரண்டு நுந்தா விளக்கு எரிப்பதற்கு முக்கழஞ்சே இரு மஞ்சாடி பொன்னும் கொடையாக அளிக்கப் பெற்றதைக் குறிக்கிறது. திருப்பாண்டிக் கொடுமுடி என்னும் ஊர் இக்கல்வெட்டில் குறிக்கப்படுகிறது.

2. இக்கோயில் முகமண்டபத்தின் தெற்குப் பக்கச் சுவரில் வெளிப்பக்கத்தில், காணப்பெறும் ஒரு வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டில் இடைப் பகுதி மட்டும் உள்ளது. போர்வீரர்களைப் பற்றியும், குதிரைக்குப் பயறு ஒதுக்கப் பெற்றது பற்றியும் குறிக்கிறது.

3. இக்கோயில் முகமண்டபத்தின் தென்கிழக்கில் உள்ள அறையின் முகட்டில், நடுவில் காணப்பெறும் கி. பி. பதினொன்றும் நூற்றுண்டைச் சார்ந்த வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டில் இடைப் பகுதி மட்டும் உள்ளது. ஆறு கழஞ்சு பொன் கொடையாகப் பெற்று குறிப்பிட்ட அளவு நெல் அளக்க சிலர் ஏற்றுக் கொண்டதைக் குறிக்கிறது.

4. அதே கோயில் தெற்குப் பக்கச் சுவரில், உட்பக்கத்தில், கி. பி. பத்து, பதினொன்றும் நூற்றுண்டைச் சார்ந்த வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டில் இடைப்பகுதி மட்டும் உள்ளது. வீரசங்காதப் பெரும்பள்ளியைப் பற்றிக் குறிக்கிறது.

5. அதே கோயில் முகமண்டபத்தின் தெற்குச் சுவரில், வெளிப் பக்கம் உள்ள இக்கல்வெட்டில் கடைப் பகுதி மட்டுமே உள்ளது. அளிக்கப் பெற்ற அறக் கொடையைச் சரிவர நடத்திவராவிட்டால் தாமே [ஊர்ச் சபையே] அதை வசூலித்து நடத்து

வதாக ஏற்றுக் கொண்டதைக் குறிக்கிறது. மேலும், இக்கல்வெட்டை ஆமுருடையான் என்பவன் வெட்டுவித்தான் என்பதையும் தெரிவிக்கிறது.

6. அதே சிவன் கோயில், சுப்ரமண்யர் சன்னதியின் நிலைவாசல் மேற்கல்வில் உள்ள இக்கல்வெட்டு, கி. பி. பதினொன்றும் நூற்றாண்டு வட்டெழுத்தில் பொறிக்கப் பெற்றுள்ளது. மாந்தாளீச்சுரத்தின் முகமண்டபம் கோ கலிமூற்க விக்கிரமசோழ தேவரின் ஏழாம் ஆட்சி ஆண்டில் எடுப்பிக்கப்பெற்றதென்பதைக் குறிக்கிறது. இம் மண்டபத்தைக் கட்டியவரின் பெயர் காணப்பெறவில்லை.

7. மாந்தாளீச்சுரம் முகமண்டபத்தின் முகட்டில், வட அங்கணத்தில், பாவு கல்லில் பொறிக்கப் பெற்றுள்ள வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டில், கடைப் பகுதி மட்டும் உள்ளது. வீரசங்காதப் பெரும்பள்ளியையும், வழிபாட்டாளர் ஒருவருக்கு, உண்ணு வதற்கு உணவு அளிப்பதற்கு வேண்டி கொடை அளித்ததையும் குறிக்கிறது.

8. அதே கோயில், முக மண்டப நடு அங்கணத்தின் நடுவில் மேல் பாவு கல்லில் உள்ள இக்கல்வெட்டு, கி. பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டு வட்டெழுத்தில் பொறிக்கப் பெற்றுள்ளது. வீரியம் என்ற ஊரைச் சார்ந்த வில்லியன் நீலன் விக்கிரமாதித்தன் என்பவரின் மனைவி தூற நீலி என்பவள் ஒரு கிணற்றையும், நீர் கழி பாதையையும் ஏற்படுத்தியதைக் குறிக்கிறது.

9. அதே கோயில் அந்தராளத்தின் வடக்குப் பக்கச் சுவரில் காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டில் முற்பகுதி மட்டுமே உள்ளது. இது கி.பி. பதினொன்றும் நூற்றாண்டு வட்டெழுத்து அமைதியில் பொறிக்கப்பெற்றுள்ளது. இக்கல்வெட்டு கோனாட்டான் வீரசோழப்பெருமானடிகளின் பெயரையும் அவனுடைய முப்பத்தெட்டாம் ஆட்சி யாண்டையும் குறிக்கிறது.

10. அதே கோயில், நந்தி மண்டபத்தின் முகட்டில் கிழக்குப் பக்கம் உள்ள கல்லில், கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு தமிழ் எழுத்தில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள இக்கல்வெட்டு, திருக்காமக்கோட்டமுடைய பெரிய நாச்சியாற்கு, வழிபாட்டிற்காக, ஊர் மக்கள், அரிசி கொடுத்ததைக் குறிக்கிறது.

11. அதே கோயில், அதே மண்டபத்தின் முகட்டில் தெற்குப் பக்கம் உள்ள கல்லில், கி. பி பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு தமிழில் பொறிக்கப் பெற்றுள்ள இக்கல் வெட்டு, பொதுவம்பாவை, பாவைபடாரி ஆகிய இரண்டு பெண்களும், வள்ளி எறிச்சிலைச் சார்ந்த மங்கையான மொடம்பொதுவன் என்ற பெண்ணின் நலனுக்காக மேற்படி கோயிலில் ஒரு நுந்தாவிளக்கு எரிப்பதற்காக ஏழு பொற்காசுகளையும், பன்னிரு கழஞ்சு பொன்னையும் கொடையாக அளித்ததைக் குறிக்கிறது.

12. மாந்தாளீச்சுரம் முக மண்டபத்தின் தெற்குப் பக்கத் தூணில் உள்ள இக் கல்வெட்டு, கி பி. பதினொன்று அல்லது பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு தமிழில் பொறிக்கப் பெற்றுள்ளது. சிற்றில்லோடு என்ற ஊரைச் சார்ந்தவனும், வெள்ளாள வகுப்பில் காட என்ற பிரிவைச் சார்ந்தவனுமான ஆடன் புளியன் என்னும் உத்தம

சோழ தமிழவேளான் என்பவர் கற்றூணைக் கொடையாகக் கொடுத்ததைக் குறிக்கிறது.

13. அதே கோயில், முகமண்டபத்தின் வடக்குப் பக்கத் தூணில் உள்ள இக் கல்வெட்டு கி. பி. பதினொன்று அல்லது பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு தமிழில் பொறிக்கப்பெற்றுள்ளது. சிற்றில்லோடு என்ற ஊரைச் சார்ந்தவனும், வெள்ளாள வகுப்பில் காட என்ற பிரிவைச் சேர்ந்தவனுமான ஆடன் புளியன் என்ற உத்தம சோழ மும்முடிச்சோழமாராயன் என்பவர் கற்றூணைக் கொடையாகக் கொடுத்ததைக் குறிக்கிறது.

14. அக்கோயில் முகமண்டபத்தின் வடக்குப் பக்கத் தூணில் உள்ள தமிழ்க் கல்வெட்டான இது, சித்தூரைச் சார்ந்தவனும், வெள்ளாள வகுப்பில் மணிய பிரிவைச் சார்ந்தவனுமான விந்தன் மாராயன் என்ற தென்னவன் மூவேந்தவேளான் என்பவர் கற்றூணைக் கொடையாகக் கொடுத்ததைக் குறிக்கிறது.

ஈரோடு, ஈரோடு வட்டம், கோயம்புத்தூர் மாவட்டம்.

இத்துறையானது, ஈரோட்டிலிருந்து ஐந்து கல்வெட்டுகளைப் படியெடுத்தது. ஒரு கல்வெட்டு சேர மன்னன் கோ இரவிகோதையின் காலத்தைச் சேர்ந்தது. இக் கல்வெட்டு, ஆண்டு குறிக்கப்பெற்ற இடத்தில் அழியப் பெற்றுள்ளது. அதன் காரணமாக, இதை கி. பி. 848 அல்லது 948-ஐச் சேர்ந்தது என்று கொள்ள வேண்டியுள்ளது. ஈரோட்டைச் சேர்ந்த வஞ்சி வெண்தாழி என்னும் தென்னவன் பொறையன் என்பான் தென்னூர் மக்களிடமிருந்து நிலம் பெற்றுக்கொண்டதையும், தன்னுடைய பெயரால் தாழி ஏரி என்ற ஏரியை வெட்டுவதற்காக, ஈரோட்டுச் சபையாரிடம் ஐம்பது கழஞ்சு பொன் அளித்ததையும் குறிக்கிறது. ஆண்டு ஒன்றுக்கு, ஒரு கலம் நெல் வட்டியாகப் பெற்று அக்குளத்தைப் பராமரிக்க வேண்டுமெனவும் குறிக்கிறது.

கி. பி. ஒன்பது, பத்தாம் நூற்றாண்டில், கொங்கு நாடு சேர மன்னர்கள் ஆட்சியின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டது என்பது பற்றியும், அதனால் ஏற்பட்ட அரசியல் விளைவுகள் பற்றியும் அறிந்துகொள்வதற்கு இக்கல்வெட்டு பெரிதும் துணைபுரிகிறது. இக்கல்வெட்டு அங்கு காணப்படுகிறது என்பதை இத்துறைக்குத் தெரியப்படுத்தியவர் திரு. இராசு என்னும் தமிழ்ப் புலவராவார், மற்றைய கல்வெட்டுகள் இங்கு உள்ள திருமாலின் கோயிலில் காணப்படுகின்றன. ஒரு கல்வெட்டு, தாயன்சாத்தன் என்பவனால் வாயில் அமைக்கப் பெற்றதைக் குறிக்கிறது. மற்றொரு கல்வெட்டு சாள கிராமத்திலுள்ள காஞ்சிகுறியைச் சேர்ந்த ஒரு அந்தண நங்கை, அரங்களி கரங்கி வளஞ்சியத்தைச் சார்ந்த பன்னெட்டான் ஆச்சன் என்பானின் நலத்துக்காக ஈரோட்டிலுள்ள பள்ளி கொண்டருளுகின்ற தேவருக்குக் கொடையளித்ததைக் குறிக்கிறது.

இக்கல்வெட்டுகள் மட்டுமல்லாது, பல்லவர் காலத்தைச் சேர்ந்த திருமால், வாயிற்காப்போர் ஆகிய சிலைகளும், சோழர் காலத்தைச் சேர்ந்த மூன்று சிற்பங்களும் இந்நகரில் இருப்பதும் கண்டுணரப் பெற்றது. ஈரோட்டில் பல்லவர்காலச் சிற்ங்கள் காணப்படுகிறதென்பது, கொங்கு நாட்டில் பல்லவர் கலைத் தொடர்பிருந்தது என்பதற்கு ஆதாரமாக அமையும்.

1. விஷ்ணு கோயில் வாயில் நிலையில் உள்ள இக்கல்வெட்டு கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டு தமிழ் அமைதியில் பொறிக்கப்பெற்றுள்ளது. தாயஞ்சாத்தன் என்பான் நுழைவாயிலைக் கட்டுவித்ததைக் குறிக்கிறது.

2. கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த கன்னட எழுத்தில் உள்ள இக்கல்வெட்டு மேற்குறித்த நுழைவாயில் கட்டுவித்ததைப் பற்றியே குறிக்கிறது,

3. அதே இடத்தில் காணப்பெறும், கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டு தமிழ்க் கல்வெட்டு, ஈரோட்டில் உள்ள பள்ளிகொண்ட தேவர்க்கு சாளகிராமத்தைச் சார்ந்த காஞ்சிகுறியில் வாழ்ந்த ஒரு அந்தண நங்கை அளித்த கொடையைக் குறிக்கிறது.

4. பெருமாள் கோயில் வடக்குப் பக்க நிலையிலுள்ள, கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் எழுத்தமைதியுடைய தமிழ்க் கல்வெட்டான இது, பள்ளி அருளுகின்ற தேவர்க்கு நாற்பது நாழி எடையுள்ள வெண்கல மணியொன்றை, அரங்களி கரவியைச் சேர்ந்த பந்நாட்டான் ஆச்சனின் நன்மைக்காகக் கொடையாக அளித்ததைக் குறிக்கிறது.

5. நகரின் ஏரிக்கு அருகில் காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டு ஈரோடு நகரைச் சார்ந்த புலவர் செ. இராசு என்பவரால் கண்டுபிடிக்கப்பெற்றது. இது சேர மன்னன் கோ இ ரவிகோதையின் ஆட்சிக் காலத்தைச் சார்ந்தது. சக வருடம் 770 (கி.பி. 848) ஐச் சேர்ந்தது. ஈரோட்டைச் சேர்ந்த தென்னவன் பொரையன் எனப்படும் வஞ்சி வெண்தாழி என்பார் தென்னூர் மக்களிடமிருந்து நிலம் பெற்றுக் கொண்டு, ஈரோட்டு ஊர்ச்சபையிடம் ஐம்பது கழஞ்சு பொன் கொடுத்து, தன் பெயரால் தாழி ஏரி எனப்படும் குளம் வெட்டச்செய்தார் என்பதையும், ஒரு கழஞ்சுப் பொன்னுக்கு ஒரு கலம் நெல் வீதம் ஐம்பது கழஞ்சுப் பொன்னுக்கு வட்டியாகக் கிடைத்த ஐம்பது கலம் நெல், குளத்தைப் பராமரிப்பதற்காக உபயோகிக்கப்பட்டது என்பதையும் குறிக்கிறது. கி. பி. ஒன்பது அல்லது பத்தாம் நூற்றாண்டுகளில் கொங்கு நாட்டில் ஆண்ட சேரர்களின் ஆட்சி நிலைமையைத் தெளிவாக விளக்குவதால் இக்கல்வெட்டு வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்தது ஆகும்.

கோட்டூர், சென்னை நகரம்.

எல்லையம்மன் கோயில் அருகில் உள்ள ஒரு கல்லின் மீது காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டு, ரௌத்ரி ஆண்டில் மேட்டுப் பாளையத்தைச் சேர்ந்த மக்களாலும், நெசவாளர்களாலும், வியாபாரிகளாலும் கோயிலுக்குக் கொடை அளித்ததைக் குறிக்கிறது.

சாளுவங்குப்பம், மாமல்லபுரம், செங்கல்பட்டு மாவட்டம்.

சாளுவங்குப்பத்திலுள்ள அதிரணசண்ட மண்டபத்தின் முன் உள்ள தரையில் காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டு முதலாம் இராஜராஜனின் காலத்தைச் சார்ந்தது. ஆமூர் கோட்டத்து, ஆமூர் நாட்டு திருவிழிச்சிலிலுள்ள அதிரண சண்டேச்சுரர் கோயிலில் நந்தா விளக்கொன்று எரிப்பதற்கு ஆடுகள் அளித்ததைக் குறிக்கிறது.

பெரும்புலிவாக்கம், வட ஆற்காடு மாவட்டம்.

1. அகத்தீஸ்வரர் கோயில் அர்த்த மண்டபத் தூண் ஒன்றில் காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டு முதலாம் இராஜேந்திரனின் 30-ஆவது ஆண்டைச் சார்ந்தது. முதலாம் இராஜேந்திரனின் பட்டத்து அரசியான செம்பியன் மாதேவி எனப்படும் மலையன் குந்தவை, பெரும்புலிப்பாக்கத்துத் திருஅகத்தீஸ்வரமுடையார்க்கு, நாள் ஒன்றுக்கு திருஅமுதுக்காக ஆறுநாழி அரிசி கொடை அளித்ததைக் குறிக்கிறது.

2. அதே கோயிலின் முன்னுலுள்ள மண்டபத்தூண் ஒன்றில் காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டு, வைரமேகவர்மனின் மூன்றாவது ஆண்டைச் சார்ந்தது. விஜய நல்லூழான் கண்டன் என்பவர் பெரும்புலிப்பாக்கம் திருஅகத்தீஸ்வரமுடையார்க்குத் திருநந்தாவிளக்கு ஒன்று எரிப்பதற்கு ஊராரிடம் இருபது கழஞ்சு பொன் கொடையாக அளித்ததையும், அதைப்பெற்றுக்கொண்ட ஊர் மக்களும் ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு உரி எண்ணெ அளித்து இக்கொடையை நிறைவேற்றினர்கள் என்பதையும் குறிக்கிறது.

3. அதே கோயிலில் உள்ள கல்வெட்டான இதில், இடைப்பகுதி மட்டுமே உள்ளது. அகத்தீஸ்வரம் உடைய பிராஞர்க்குத் திருப்பலிகொட்டு நடத்துவதற்கு பெரும்புலிப்பாக்கம் ஊராரிடம் ஒப்படைக்கப்பெற்ற கொடையைக் குறிக்கிறது.

4. அதே கோயிலில் மேலும் எட்டுக் கல்வெட்டுகள் படியெடுக்கப்பெற்றன. அவைகள் என்ன கூறுகின்றன என்பதைச் சரிவர உணர முடியாத நிலையில் உள்ளன

மாங்காடு, ஸ்ரீபெரும்புதூர் வட்டம், செங்கற்பட்டு மாவட்டம்.

வைகுந்தப் பெருமாள் கோயில் உண்ணாழியின் வடமேற்கு அடிப்பகுதியில் காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டு, முதலாம் இராஜேந்திரனின் 23-ஆவது ஆண்டைச் சார்ந்தது. மாங்காடு நாட்டைச் சேர்ந்த புலியூர்க் கோட்டத்திலுள்ள மாங்காட்டு கலிகேசரி விஷ்ணுகிருஹத்துத்தேவர் கோயிலில் திருநந்தா விளக்கு ஒன்று எரிப்பதற்கு, ஊர் இடையன் மாடன் கருவகோஞன் என்பவனிடம் 90 ஆடுகள் கொடையாக அளிக்கப்பட்டதைக் குறிக்கிறது. மாங்காட்டிற்கு அழகிய சோழ நல்லூர் என்னும் மற்றொரு பெயரும் இருந்ததாகத் தெரியவருகிறது.

சிவன்வாயில், திருவள்ளூர் வட்டம், செங்கற்பட்டு மாவட்டம்.

கரியமாணிக்க வைகுண்ட வரதராஜர் கோயில் அர்த்தமண்டபத்தின் முகட்டில் காணப்படும் கி. பி. 8, 9-ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் கல்வெட்டான இது, குமாரிச் சாணி என்னும் அந்தண நங்கையால் ஸ்ரீவைகுண்டதேவர் ஸ்ரீகோயில் என்னும் விஷ்ணு கோயில் ஒன்று எடுக்கப் பெற்றதைக் குறிக்கிறது.

வடிவுள்ளமங்கலம், வடிவுள்ளமங்கலம் வட்டம், கோயம்புத்தூர் மாவட்டம்

ஒரு நீண்ட சதுர கல்லின் (நடுகல்லின் பக்கக் கல்) மேல் பொறிக்கப்பட்டுள்ள இக்கல்வெட்டு, வேட்டுவக் குடியைச் சார்ந்த அழகன் கள்ளி என்பான், பூர்வதேசமும், கங்கையும், கடாரமும் கொண்ட முதலாம் இரா

ஜேந்திர சோழதேவர் காலத்தில் நடந்த போரில் வீரமரணம் எய்தியதைக் குறிக்கிறது. இவ்வீரனின் உருவமும் கல்லில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது.

செங்கம்பள்ளி, நாமக்கல் வட்டம், சேலம் மாவட்டம்.

குமாரபாளையம் வாய்க்கால் படிக்கட்டுகளிலும், அந்த வாய்க்காலின் மேல் கட்டப்பட்டுள்ள பாலத்தின் நடுத்தூணிலும், பதின்மூன்றும் நூற்றுண்டைச் சார்ந்த தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் நான்கு படியெடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவை வடகரை மழநாட்டில் உள்ள அயிரூரைப் பற்றியும், திருகூடல் மகாதேவரைப் பற்றியும், குறுநாக நாடு பற்றியும், கவுணியன் சுவரன் மாறன் பற்றியும் குறிக்கின்றன.

மாமல்லபுரம், செங்கற்பட்டு மாவட்டம்.

1. தலசயனப் பெருமாள் கோயில் திருச்சுற்றின் தெற்குச் சுவரில், பதின்மூன்று, பதிநான்காவது நூற்றுண்டைச் சார்ந்த தமிழ் எழுத்தமைதியுடைய கல்வெட்டான இதில் முற்பகுதி மட்டும் உள்ளது. இது இராஜநாராயண சம்புவராயரின் பதினொன்றுவது ஆட்சிக் காலத்தில், சகஆண்டு 127(6)-ல் பொறிக்கப் பெற்று உள்ளது.

2. அதே சுவரில் கி.பி. பதின்மூன்று, பதிநான்காவது நூற்றுண்டைச் சார்ந்த தமிழ் எழுத்தமைதியுடைய கல்வெட்டான இதிலும், முற்பகுதி மட்டுமே உள்ளது. இதில் மாமல்லபுரம், ஆமூர்க்கோட்டத்திலுள்ள ஆமூர் நாட்டிலிருந்ததாகக் குறிக்கப்படுகிறது.

3. அதே சுவரில் கி. பி. 13, 14-ஆம் நூற்றுண்டைச் சார்ந்த தமிழ் எழுத்து அமைதியுடைய கல்வெட்டான இதில், நடுப்பகுதி மட்டும் உள்ளது. இக்கல்வெட்டு நாயக்க மன்னன் திக்கம நாயக்கனின் முதலிகளில் அப்பரசர் மகன் சோமண்ணனைப் பற்றிக் குறிக்கிறது.

4. அதே சுவரில் கி. பி. 13, 14-ஆம் நூற்றுண்டைச் சார்ந்த தமிழ் எழுத்து அமைதியுடைய கல்வெட்டான இதில், நடுப்பகுதி மட்டுமே உள்ளது. இது இக்கோயிலில் விளக்குக்கு எண்ணெ இடுவதற்காக அளிக்கப்பட்ட கொடையைப் பற்றிக் குறிக்கிறது.

5. அதே திருச்சுற்றின் கிழக்குப் பக்கச் சுவரில் காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டு, (மாமல்லபுரமான) ஜநநாதபுரத்தைக் குறிக்கிறது.

தருவை, திருநெல்வேலி மாவட்டம்

திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில், திருநெல்வேலி - அம்பாசமுத்திரம் பேருந்து சாலையில், திருநெல்வேலியிலிருந்து மேற்கே ஆறு கல் தொலைவில் தருவை என்னும் சிற்றூர் அமைந்துள்ளது. இவ்வூரில் வாழவல்லபாண்டீச்வரர் கோயில் என்றழைக்கப்படும் சிவன் கோயில் ஒன்று உள்ளது. இக்கோயில் அகத்திய மாமுனிவரால் கட்டப்பெற்றது என்று இங்குள்ள மக்கள் கூறுகின்றனர். பிற்கால பாண்டியர்கள்

காலத்தைச் சார்ந்த மொத்தம் 19 கல்வெட்டுகள் இக்கோயிலின் மீது பொறிக்கப் பெற்றுள்ளன. அவைகளில் ஆறு கல்வெட்டுகள் பாண்டிய மன்னன் இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் காலத்தையும், ஆறு கல்வெட்டுகள் முதலாம் மாறவர்மன் குலசேகரன் காலத்தையும், ஒரு கல்வெட்டு சடையவர்மன் வீரபாண்டியனின் காலத்தையும் சார்ந்தவையாகும்.

பெரும்பாலும் எல்லா கல்வெட்டுகளுமே, அக்கோயிலுக்கு அளிக்கப்பெற்றுள்ள கொடையைப் பற்றியே குறிப்பிடுவனவாக உள்ளன. இக்கோயிலின் முகமண்டபத்திலே காணப்பெறும் ஒரு கல்வெட்டு, மலைமண்டலத்திலுள்ள காலடி என்னும் ஊரைச் சார்ந்த கூபகராயன் என்னும் இரவிசங்கரன் என்பானால், இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் காலத்தில் *(கி.பி. 1238-1253)* வாழவல்லபாண்டீச்சுரம் கோயில் எடுப்பிக்கப்பெற்றது என்பதைக் குறிக்கிறது. முதலாம் மாறவர்மன் குலசேகரனின் காலத்தில் (கி. பி. 1268-1312) பொறிக்கப்பெற்றுள்ள மற்றொரு கல்வெட்டு, சில பெரியோர்களால் இக்கோயிலிலுள்ள க்ஷேத்ரபாலருக்கு, அர்த்தசாம பழனம் நடத்துவதற்காக ஒவ்வொரு மாதமும் ஒரு மரக்கால் நெல் அளிக்கப் பெற்றதைக் குறிக்கிறது. மற்றொரு கல்வெட்டின் மூலம், இவ்வூருக்கு கூபகராய நல்லூர் என்ற ஒரு பெயர் வழங்கி வந்தமை புலனாகிறது. அது கூபகராயனின் பெயரால் ஏற்பட்டதாக இருக்கலாம். இவ்வூர், தென்கரை நாட்டின் ஒரு பகுதியாக விளங்கியது என்பதும் கல்வெட்டு மூலம் உணர முடிகிறது.

1. வாழவல்ல பாண்டீச்சுரர் கோயில் அர்த்தமண்டபத்தின் தெற்குப் பக்கச் சுவரில் காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டு, முதலாம் மாறவர்மன் குலசேகரனின் 27-ஆவது ஆண்டைச் (கி. பி. 1294) சார்ந்தது. சில சிவபிராமணர்களால் கோயிலுக்கு நிலம் விற்கப்பட்டதைக் குறிக்கிறது.

2. அதே கோயில் முகமண்டபத்தின் தெற்குப் பக்கச் சுவரில் காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டு, முதலாம் மாறவர்மன் குலசேகரதேவனின் 7-ஆவது ஆண்டைச் (கி. பி. 1275) சார்ந்தது. க்ஷேத்ரபால பிள்ளையார் முன் அர்த்தசாமபழனம் நடத்துவதற்கு காலடி எழுத்தன், காலடி இரவியன், சீராமன், உய்யவந்தான் ஆகியோரால் அளிக்கப்பட்ட கொடையைக் குறிக்கிறது.

3. அதே கோயில் மகாமண்டபத்தின் தெற்குப் பக்கச் சுவரில் காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டு, இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனின் 11-ஆவது ஆண்டைச் (கி. பி. 1249) சார்ந்தது. வாழவல்ல பாண்டிய ஈஸ்வரமுடையார் கோயில் நிமந்தக்காரர்களில் ஒருவரான ஆதிச்சநம்பி வாழவல்ல பாண்டியக் கோன் என்பவர் நாச்சியார்க்கு இரண்டு திருநந்தா விளக்குகள் கொடையாக அளித்ததைக் குறிக்கிறது.

4. அதே கோயில் மகாமண்டபத்தின் தெற்குப் பக்கச் சுவரில் காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டு, தென்கரை நாட்டிலுள்ள விக்கிரம பாண்டியச் சதுர்வேதிமங்கலம் எனப்படும் ஓமனூரில் உள்ள வீரபத்ரன் மடம், தக்ஷிணக் கோணக மடம் ஆகியவற்றைச் சார்ந்த துறவிகளுக்குத் திருவமுது படைப்பதற்காக இரவி சங்கரன் ஐயன் மழவராயர் என்பவர் பத்து மா நிலம் இறையிலியாக அளித்ததைக் குறிக்கிறது.

5. அதே கோயிலில் கிழக்குப் பக்கச் சுவரின் இரண்டாவது குமுதத்தில் காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டு, மாறவர்மன் முதலாம் குலசேகரனின் 25-ஆவது ஆண்டைச் சார்ந்தது. தென்கரை நாட்டிலுள்ள கூபகராயநல்லூர் எனப்படும் தருவையின் வாழவல்ல பாண்டீச்சுரமுடைய கோயிலின் முப்பது வட்டத்துத் தேவ கன்மிகள், சோமண்ணமடயிலி வானதாயபன்மன் என்பவரால் எழுந்தருளிவிக்கப் பட்ட விநாயகருக்கு ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு நாழி அரிசி திருவமுது படைக்க ஏற்பாடு செய்ததைக் குறிக்கிறது.

6. அதே கோயில் மணிமண்டபத்தின் கிழக்குப் பக்கச் சுவரில் காணப் பெறும் இக்கல்வெட்டு "எம்மண்டலமும் கொண்டருளிய" என்னும் பட்டம் பெற்ற முதலாம் மாறவர்மன் குலசேகரதேவரின் 18-ஆம் ஆண்டைச் (கி.பி. 1286) சார்ந்தது. குலவன் மாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலத்திலுள்ள சுப்ரமண்யர் கோயிலுக்குத் திருநந்த வனம் ஒன்று அமைப்பதற்கு அரசன் அளித்த கொடையைக் குறிக்கிறது.

7. அதே கோயில் மகாமண்டபத்தின் கிழக்குப் பக்கச் சுவரில் காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டு, முதலாம் மாறவர்மன் குலசேகரதேவரின் 12-ஆம் ஆண்டைச் (கி. பி. 1280) சார்ந்தது. வாழவல்லபாண்டீச்சுரம் உடையார்க்கு அத்யயனம் செய்வற்காக பெருமாள் விக்கிரம பாண்டியதேவர் என்பவர் ...... ரிகு பெருமாள் பட்டன் என்பவருக்கு நிலம் கொடையாக அளித்ததைக் குறிக்கிறது.

8. அதே கோயில் மகாமண்டபத்தின் தெற்குப் பக்கச் சுவரில் காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டு பொன், நூல்தறி, உணவுப் பொருட்கள் ஆகியவற்றின் மீதும், மக்கள், பொற்கொல்லர், தேவரடியார் ஆகியோரின் மீதும் விதிக்கப்பட்ட வரிப்பணத்தை மேற்படி கோயில் தானத்தாரிடம், கோயில் சீரமைப்பு வேலைகளுக்காகக் கொடையாக அளிக்கப்பட்டதைக் குறிக்கிறது.

9. அதே கோயில் மகாமண்டபத்தின் வடக்குப் பக்கச் சுவரில் காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டு முதலாம் குலசேகரதேவரின் ஆட்சிக் காலத்தைச் சார்ந்தது. காலடியைச் சேர்ந்த இரவிசங்கரன் என்னும் மழவராயன் என்பவர் வாழவல்ல பாண்டீச்சுரருக்கும், பள்ளியறை நாச்சியார்க்கும், சிறுகாலைச் சந்தி பூசையில், தயிர், வெற்றிலை, பாக்கு, நந்தா விளக்குக்கு எண்ணெ ஆகியவை அளிப்பதற்கு காசு கொடை அளித்ததைக் குறிக்கிறது.

10, அதே கோயில் மகாமண்டபத்தின் தெற்குப் பக்கச் சுவரில் காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டு, அரசனிடம் முறையிட்ட விண்ணப்பதாரர்களின் · சாட்சியங்களைத் தீர ஆராய்ந்த பின், ஒழுகு பண்ணை நிலத்திற்கு விக்கிரமச் சதுர்வேதிமங்கலத்து ஏரியிலிருந்து நீர்ப்பாசனத்திற்குத் தண்ணீர் விடவேண்டுமென்று ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டதையும், மேற்படி ஒழுகு பண்ணை நிலம் வாழவல்ல பாண்டீச்சுரருக்கு, இறையிலி தேவதானமாக, சங்கரன்அழகன், சங்கரன்சொக்கன், அழகன்திருநட்டன் ஆகியோரால் வழங்கப்பட்டது என்பதையும் குறிக்கிறது.

11. அதே கோயில் கிழக்குச் (வாயிலின் இடது பக்கம்) சுவரில் காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டு இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனின் ஐந்தாவது ஆண்டைச்

(கி.பி. 1243) சார்ந்தது. வாழவல்ல பாண்டீச்சரமுடையார்க்குத் திருப்படிமாற்றுக்காக அளிக்கப்பட்ட கொடையைக் குறிக்கிறது.

12. அதே கோயில் கிழக்குப் பக்கச் சுவரில் காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டு இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனின் நான்காவது ஆண்டைச் (கி. பி. 1242) சார்ந்தது. வாழவல்ல பாண்டீச்சுரம் உடையார்க்குத் திருப்படிமாற்றுக்கு அளிக்கப்பட்ட கொடையைக் குறிக்கிறது.

13. அதே கோயில் கிழக்குப் பக்கச் சுவரில் காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டு சடையவர்மன் வீரபாண்டியனின் ஆட்சிக் காலத்தைச் சார்ந்தது. கோயிலுக்கு அளிக்கப்பட்ட சில கொடைகளைக் குறிக்கிறது.

14. அதே கோயில் முகமண்டபத்தின் கிழக்குப் பக்கச் சுவரில் காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டு முதலாம் மாறவர்மன் குலசேகரனின் 13-ஆம் ஆண்டைச் (கி.பி. 1281) சார்ந்தது. வாழவல்ல பாண்டீச்சுரம் உடையார்க்கு நிலம் கொடையாக அளிக்கப்பட்டதைக் குறிக்கிறது.

15. அதே கோயில் முகமண்டபத்தின் கிழக்குப் பக்கச் சுவரில் காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டு இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனின் ஏழாவது ஆண்டைச் (கி. பி. 1245) சார்ந்தது. வாழவல்ல பாண்டீச்சுரம் உடையார்க்குத் திருநந்தா விளக்கு ஒன்று கொடையாக அளிக்கப்பட்டதைக் குறிக்கிறது.

16. அதே கோயில் மகாமண்டபத்தின் தெற்குப் பக்கச் சுவரில் காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டு, மாறவர்மன் ...... காலத்தைச் சார்ந்தது. கோயிலுக்கு நிலம் விற்றுக் கொடுக்கப்பட்டதைக் குறிக்கிறது.

17. அதே கோயில் மகாமண்டபத்தின் தெற்குப் பக்கச் சுவர்க் குமுதத்தில் காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டு, மாறவர்மன் குலசேகரதேவரின் 18-ஆம் ஆண்டைச் (கி.பி. 1286) சார்ந்தது. பெருமாள் விக்கிரம பாண்டியதேவர் என்பவரால் கோயிலுக்குச் சில கொடைகள் அளிக்கப்பட்டதைக் குறிக்கிறது.

18. அதே கோயில் மகாமண்டபத்தின் தெற்குப் பக்கச் சுவரில் காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டு, மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனின் நான்காவது ஆண்டைச் சார்ந்தது. வாழவல்ல பாண்டீச்சுரம் உடையார்க்குத் திருப்படிமாற்று முதலியவை நடைபெறுவதற்கு நிலம் கொடையாக அளிக்கப்பட்டதைக் குறிக்கிறது.

19. அதே கோயில் மகாமண்டப நுழைவாயிலின் இடது பக்கத்திலுள்ள கிழக்குப் பக்கச் சுவரில் காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டு, கோனேரின்மை கொண்டான் காலத்தைச் சார்ந்தது. வாழவல்ல பாண்டீச்சுரம் உடையார் கோயில் சிவபிராமணர்களுக்கு திருவமுது அளிக்க நிலம் கொடையாக அளிக்கப்பட்டதைக் குறிக்கிறது.

20. வரதராஜப்பெருமாள் கோயில் உண்ணாழியின் வடக்குப் பக்கச் சுவர்க் குமுதத்தில் காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டு, கோனேரின்மை கொண்டான் என்பவரின்

காலத்தைச் சார்ந்தது. கோயில் சுவாமியின் திருப்படிமாற்றுக்கு நிலம் கொடையாக அளிக்கப்பெற்றதைக் குறிக்கிறது.

வைத்தீஸ்வரன் கோயில், தஞ்சை மாவட்டம்.

வைத்தீஸ்வரன் கோயில் சிவன் கோயிலிலிருந்து 24 கல்வெட்டுகள் படி எடுக்கப்பெற்றன. பெரும்பாலும் எல்லா கல்வெட்டுகளுமே இக்கோயிலுக்கு நிலம் வழங்கப்பட்டதைப் பற்றியும், கொடையளிக்கப் பெற்றது பற்றியும் குறிக்கின்றன. கல்வெட்டுகளில் இவ்வூர், புள்ளிருக்கும் வேளூர் என்றும், வடகரை இராஜாதிராஜ வளநாட்டிலுள்ள திருவாலி நாட்டின் ஒரு பகுதியென்றும் குறிக்கப் பெறுகிறது. இங்கு காணப்பெறும் கல்வெட்டுகளில் சோழ மன்னன் முதலாம் குலோத்துங்கன், காடவரையன் கோப்பெருஞ்சிங்கன், விசயநகர மன்னன் கிருஷ்ணதேவராயர் ஆகியோர் குறிக்கப் பெறுகின்றனர்.

சாத்தமங்கலம், வட ஆற்காடு மாவட்டம்.

இவ்விதழின் மூன்றும் பகுதியில் இவ்வூர்க் கல்வெட்டுகளைப் பற்றிய கட்டுரை ஒன்று எழுதப் பெற்றுள்ளது.

1. இரண்டாம் நந்திவர்மனின் 14-ஆம் ஆண்டைச்சார்ந்த இக்கல்வெட்டு ஒரு கற்பாறையின்மேல், தமிழ் எழுத்தில் எழுதப் பெற்றுள்ளது. ஊர்த் தலைவரான இளையார் அப்பர் நந்தி என்பார் சமணப் பள்ளியைச் சாராத துறவிகளுக்கு, நாள் ஒன்றுக்கு, ஒரு கழஞ்சு பொன்னுக்கு ஒரு உழக்கு அரிசி, என்ற விகிதத்தில் உணவு அளிப்பதற்காக ஏழு கழஞ்சு பொன் கொடையாக அளித்ததைக் குறிக்கிறது.

2. அதே கற்பாறையில் காணப்பெறும் மற்றொரு தமிழ்க் கல்வெட்டு இரண்டாம் நந்திவர்மனின் 33-ஆம் ஆண்டைச் சார்ந்தது. இவ்வூரிலுள்ள குளத்தைப் பராமரித்து வருவதற்காக ஊர்ச்சபையார் அளித்த அறக்கொடையைக் குறிக்கிறது.

3. அதே கற்பாறையில் பொறிக்கப் பெற்றுள்ள மற்றொரு தமிழ்க் கல்வெட்டு நந்திப் போத்தரசரின் 56-ஆம் ஆண்டைச் சார்ந்தது. விழுக்கத்தைச் சேர்ந்த ஜினரையர் என்பாரின் மகள் பூண்டமூப்ப, சமணப் பள்ளி ஒன்றுக்கு பதினேழு கழஞ்சு பொன்னைக் கொடையாக அளித்ததைக் குறிக்கிறது.

4. அதே கற்பாறையில் பொறிக்கப் பெற்றுள்ள தமிழ்க் கல்வெட்டான இது கம்பவர்மனின் 6-ஆம் ஆண்டு பொறிக்கப் பெற்றுள்ளது. காடகதியரையர் என்பாரின் மகள் மாதவி என்பாள் கோயில் திருப்பணி செய்ததையும், முகமண்டபம் எடுப்பித்ததையும், பாழி ஒன்றைத் திருப்பணி செய்ததையும், யக்ஷி யக்காபடாரிக்கு ஒரு கோயில் எடுப்பித்ததையும் குறிக்கிறது.

5. அதே கற்பாறையில் பொறிக்கப் பெற்றுள்ள மற்றொரு தமிழ்க் கல்வெட்டு பார்த்திவேந்திரவர்மனின் 11-ஆம் ஆண்டைச் சார்ந்தது. வெண்குன்றக் கோட்டத்திலுள்ள வெண்குன்ற நாட்டைச் சேர்ந்த ஒரு ஊரார் சில நிலத்தைக் கொடையாக அளித்து, அதை, அதே கோட்டம், அதே நாட்டிலுள்ள சாத்தமங்கலத்து ஊர்ச் சபையாரிடம் ஒப்படைத்ததைக் குறிக்கிறது.

6. அதே கற்பாறையில் பொறிக்கப்பெற்றுள்ள தமிழ்க் கல்வெட்டான இது கோ இராஜராஜகேசரி என்னும் முதலாம் இராஜராஜனின் 12-ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்தது. சாத்தமங்கலத்துப் பள்ளியைச் சேர்ந்தவனும், நந்தித் தேவரின் மாணுக்கனுமான பலதேவபடாரன் என்பான் விமலஸ்ரீ என்னும் தீர்த்தப்பள்ளி ஆழ்வாருக்கு ஒரு நுந்தாவிளக்கு எரிப்பதற்காகத் தனது ஊரான சாத்தமங்கலத்திலிருந்து நிலம் இறையிலியாக அளித்ததைக் குறிக்கிறது. சாத்தமங்கலம், வெண்குன்றக் கோட்டத்திலுள்ள வெண்குன்ற நாட்டைச் சார்ந்தது என்று குறிக்கப்படுறது.

7. அதே பாறையில் காணப்பெறும் இக்கல்வெட்டு மிகவும் அழிந்த நிலையில் உள்ளது.

8. சந்திரநாத சுவாமி கோயிலில் உள்ள ஒரு பாறையின் மீது காணப்படும் இக்கல்வெட்டு, பார்த்திவேந்திரபன்மரின் மூன்ரும் ஆண்டைச் சார்ந்தது. வெண்குன்ற நாட்டைச் சேர்ந்த சாத்தமங்கலத்திலுள்ள விஷ்ணுகிருஹத்துக்குப் பூசைகள் நடத்துவதற்காக நிலம் அளிக்கப் பெற்றதைக் குறிக்கிறது.

செப்பேடு, கொற்கை.

கொற்கைக் கிராமத்தார் ஒருவரிடம் செப்பேடு ஒன்று உள்ளது. இதில் சக ஆண்டு 1411-ம், கொல்லம் ஆண்டு 733-ம் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. கொற்கையில் உள்ள வெற்றிவேல் நங்கைக் கோயில் பூசைக்காக நிலம் அளித்ததைக் குறிக்கிறது. கொடையளித்தவர்கள், மதிவரோதயநல்லூர் (கொற்கை) மக்கள் ஆவர். இக்கொடையைக் குறைவற நிறைவேற்றும் பொறுப்பு பூதனுதன் காலிங்கராயகம்பன் என்பவரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டதாகக் குறிக்கிறது. விஜயராகவ நாயக்கர் காலத்தில் இச்செப்பேடு எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதில் இம்மன்னனின் பெயரும், அவர் கீழ் உள்ள அதிகாரிகளின் பெயர்களும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. செப்பேட்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ள சக ஆண்டும், கொல்லம் ஆண்டும் ஒன்றுக்கொன்று முரணுனவையாக உள்ளதால் இச்செப்பேடு உண்மையானதுதானு என்ற ஐயம் எழுகிறது.

வைகைக்கரை சேந்தன் கல்வெட்டு.

கி. பி. ஏழாம் நூற்ருண்டில் ஆட்சி புரிந்த பாண்டிய மன்னன் சேந்தன் காலத்திய ஒரு கல்வெட்டு, மதுரையில் வைகையாற்றங்கரையிலே பாதுகாப்பில்லாது கிடந்தது. எனவே, மத்திய அரசு கல்வெட்டுத் துறையைச் சார்ந்த தலைமைக் கல்வெட்டாய்வாளரிடம் தொடர்புகொண்டு, அக்கல்வெட்டு இருக்கும்படியான இடம் அறியப் பெற்றது. பின்னர் அக்கல்வெட்டை எடுத்துச்சென்று மதுரைக் கோயில் கலைக்கூடத்தில் பாதுகாப்பாக வைக்கும்படி மதுரை மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டதின் பேரில், இப்பொழுது மதுரைக்கோயிற் கலைக் கூடத்தில் பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டுள்ளது.

3 - பாதுகாத்தல்

1. சேரர் கல்வெட்டுகள், ஆர்நாட்டார்மலை, புகளூர், திருச்சி மாவட்டம்

வரலாறு: புகளூருக்கு அருகில் உள்ள ஆர்நாட்டார்மலை என்ற குன்றில் இயற்கையாக அமைந்த பண்டைய குகைத்தளங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் சமணப் பெரியார்கள் வாழ்ந்த தடயங்கள் உள்ளன. தமிழக வரலாற்றிற்கு இன்றியமையாத மிகவும் தொன்மையான கல்வெட்டுகள் இங்கே உள்ளன. இங்கு வாழ்ந்த சமணப் பெரியார்களுக்கு அமைத்த பள்ளிகளை இக்கல்வெட்டுகள் குறிக்கின்றன. இவற்றில் ஒன்று கோ ஆதன் செல்லிரும்பொறையின் மகன் பெருங்கடுங்கோன் என்றும், பெருங்கடுங்கோனின் மகன் இளங்கடுங்கோ என்றும், இளங்கடுங்கோ இளங்கோவான காலத்தில் யாற்றூரைச் சார்ந்த செங்காயபன் என்ற சமணப் பெரியாருக்கு பாழி அமைத்ததைக் குறிக்கிறது. தமிழ் நாட்டில், சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த சேர மன்னர்களுடைய பெயர்கள் இங்கு குறிப்பிடப் பட்டிருப்பது மிகமிகச் சிறப்பானதாகும். சேர மன்னர்களைப் பற்றி இதுவரை கிடைத்துள்ள மிகவும் தொன்மையான கல்வெட்டு இதுவே ஆகும்.

இங்குள்ள கல்வெட்டுகள் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து, கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு வரை உள்ள காலத்தைச் சார்ந்தவை. மலைமேல் இப்பொழுது முருகப் பெருமானின் கோயில் உள்ளது. இதற்கு, மலையின் கிழக்குப் பக்கத்திலிருந்து படிகள் அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. இப்படிகளின் மீது ஏறி உயரே சென்றால் கோயிலை அடைவதற்கு பத்து படிகளுக்கு முன்னால் தென்புறமாக ஒற்றையடிப் பாதை ஒன்று மலை மீது செல்வதைக் காணலாம். இப்பாதை வழியே சென்றால் மலையின் தென் புறத்தில் இயற்கையாக அமைந்த ஒரு குகைத் தளத்தைக் காணலாம். இந்த தளத்தில், கல்லிலே வழவழப்பாகச் செதுக்கப்பெற்ற பல படுக்கைகளையும், அவற்றின் தலையில் எழுதப்பெற்றுள்ள தமிழ் எழுத்துக்களையும் காணலாம். இந்த குகைத் தளத்தின் மேலே உள்ள பாறையின் முகப்பில் சேர மன்னர்களைக் குறிக்கும் கல்வெட்டுகள் பொறிக்கப்பெற்றுள்ளன. நல்லியூர் பிட்டன், கொற்றன், கீரன், கருவூர் பொன் வாணிகன் அத்தி முதலிய பெயர்களும் இங்குக் காணப்படுகின்றன. குறும்புக்காரச் சிறுவர்களும், இதன் அருமை தெரியாதவர்களும் இந்தப் படுக்கைகளின் மீது செதுக்கியும், ஆபாசமான படங்களைக் கிறுக்கியும் கல்வெட்டுகளுக்கு அழிவு செய்து வந்தனர். காலப் போக்கினாலும் கல்வெட்டுகள் அழியத் தலைப்பட்டன. இக்குகைத் தளத்திலிருந்து பாறைகளின் ஊடே சென்றால் வடக்குப் புறத்திலுள்ள ஒரு இயற்கைக் குகைத்தளத்தை அடையலாம். அங்கும் பல படுக்கைகள் கல்லில் செதுக்கப்பெற்றுள்ளதைக் காணலாம். ஒன்றில் எழுத்துக்களும் உள்ளன. சுமார் 200 மீட்டர் நீளத்திற்கு இந்த குகைத் தளத்தை அடையும் பாதை மிகவும் சிறிய ஒற்றையடிப் பாதையாகவும், ஒரு புறம் உயர்ந்த பாறையும், மறுபுறம் செங்குத்தான சரிவும் உள்ளதாய் இருந்தது. பாதையும் வழுக்கும் இயல்புடையதாயிருந்தது. பள்ளி மாணவர்களும் இன்னும் பிறரும் எளிதில் இக்குகைக்குச் சென்று வரமுடியாது.

வரலாற்று சிறப்பு வாய்ந்த இக்குகைத் தளங்களையும், கல்வெட்டுக்களையும் பாதுகாக்க அரசு ஆணையின் மூலம் (அரசு ஆணை எண்: எம். எஸ். எண்: 1682, கல்வி-1966-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர்த் திங்கள் 6-ஆம் நாள்) 5000 ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது.

பணி: கோயில் படிகளிலிருந்து தென்புற குகைத் தளத்திற்கு செல்லும் வழியில் உரிய இடங்களில் படிகள் அமைக்கப்பட்டன. தென்புறக் குகையை யாரும் எளிதில் சென்று அடைய முடியாதபடி இரும்புக் கம்பி வேலி போடப்பட்டது. கீழ்ப் புறத்தும் மேற்புறத்தும் கல்லாலான கட்டடம் ஒன்று எழுப்பப்பெற்றது. கதவு ஒன்று பொருத்தப்பட்டு பூட்டும் வகை செய்யப்பட்டது. குகைத் தளத்தை மூடிக் கிடந்த இடிபாடுகளும், குப்பைக் கூளங்களும் அகற்றப்பட்டன. கல்வெட்டுகள் எல்லாம் சுத்தம் செய்யப்பெற்றன. வரலாற்றுக் குறிப்புடைய பலகை ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. வடபுற குகைத் தளத்தை அடையும் வழியில் கைப்பிடிகள் அமைக்கப்பட்டன. குகைத் தளத்தையும் யாரும் எளிதில் சென்று அடைந்துவிடாதவாறு காக்க இரும்புக் கம்பி வேலியும், கதவும் இடப்பட்டன.

2. ருத்திரபதி கோயில், கீழக்கடம்பூர், தென் ஆற்காடு மாவட்டம்.

வரலாறு: காட்டுமன்னார்குடியிலிருந்து ஆறு கல் தொலைவிலும், மேலக் கடம்பூரிலிருந்து இரண்டு கல் தூரத்திலும், கீழக்கடம்பூர் என்ற ஒரு சிற்றூர் உள்ளது. இவ்வூரில் ஒரு வயலின் நடுவே உள்ள பாழடைந்த சிவன் கோயில், இப்பொழுது ருத்ரபதி கோயில் என்று அழைக்கபடுகிறது. இக்கோயில் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தது. பன்னிரெண்டாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் இக்கோயிலில் உள்ளன. இவை சைவ நாயன்மார்களின் பெயர்களைக் குறிக்கின்றன

நிலைமை: இக்கோயில் பாழடைந்துள்ளது. உண்ணாழி, அர்த்த மண்டபம், மகாமண்டபம் ஆகிய பகுதிகள் உள்ளன. மகாமண்டபமும் விமானமும் கீழே விழுந்துள்ளன. இக்கோயிலைச் சுற்றி செடிகளும், புதர்களும் மண்டிக்கிடந்தன. கோயிலில் உள்ள கற்கள் இடம் பெயர்ந்துள்ளன. கோயில் அதிட்டானத்தில் பெயர்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை சைவ நாயன்மார்களின் பெயர்களாகும். ஆயினும் ஒரு நாயன்மார் சிலைகூட இப்பொழுது காணப்பட வில்லை.

கல்வெட்டிலுள்ள பெயர்கள் பின்வருமாறு:

1. குங்கிலியார்.
2. ஆருவாமுடையாண்டான்.
3. மாநக்கஞ்சாரர்.
4. ஆநாயாண்டார்.
5. உலகாண்டமூர்த்தி.
6. முருகாண்டார்.
7. அர்த்தநாரி.
8. திருநாளைப் போவார்.
9. திருக்குறிப்பு தொண்டர்.
10. தண்டிப் பெருமாள்.
11. . . . . . . புக்க தேவர்.
12. . . . .
13. பேயார்.
14. நீலநக்காண்டார்.
15. தேவேந்திரர்.
16. ஆனை உரித்தேவர்.
17. லிங்கம் புராணதேவர்.
18. புதன்.
19. சந்தியா நிருத்த தேவர்.
20. திருக்கண்ணப்பர்.
21. காலகாலதேவர்.
22. இரத சக்ரவர்த்தி.

கோட்டங்களில் அர்த்தநாரி, தக்ஷிணாமூர்த்தி, லிங்கபுராணதேவர், சந்தியா நிருத்ததேவர் ஆகிய சிற்பங்கள் உள்ளன.

ஒரு அழகிய கஜசம்காரர் சிலையும், ஒரு பழுதடைந்துள்ள கங்காதரர் சிலையும் அருகிலுள்ளன. ஆவுடையாரோடு கூடிய தாராலிங்கமும், ஒரு உருளை வடிவான லிங்கமும் காணப்படுகின்றன. சில சிற்பங்கள் களவு போய்விட்டதாகக் கூறப்படு கின்றது. அதே ஊரிலுள்ள பிள்ளையார் கோயிலில் இரண்டு சிற்பங்கள் மீட்டு வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவைகள் ஊர்த்தவ தாண்டவர், கங்காள மூர்த்தி ஆகிய சிற்பங்களாகும்.

பணி: எண்: 61, கல்வி, தேதி 16-1-68; என்ற அரசு ஆணைப்படி இக் கோயிலைப் பாதுகாத்தலுக்கு ரூபாய் 1600 வழங்கப்பட்டுள்ளது. செடி கொடிகள் நீக்கப்பட்டு, கோவிலைச் சுற்றி முள்கம்பி வேலி போடப்பட்டுள்ளது. அறிவிப்புப் பலகை வைக்கப்பட்டுள்ளது.

3. கங்கைகொண்ட சோழீச்சுரம், கூழம்பந்தல், செங்கல்பட்டு மாவட்டம். (படம் 38, 39, 40)

காஞ்சிபுரத்திலிருந்து வந்தவாசி செல்லும் வழியில் சுமார் 15 கல் தொலைவில் கூழம்பந்தல் என்ற சிற்றூர் உள்ளது. இவ்வூர் கங்கைகொண்ட சோழபுரம் என்று கல்வெட்டுகளில் குறிக்கப்படுகிறது. ஆதலின் கங்கைகொண்ட சோழனாகிய முதல் இராஜேந்திர சோழன் காலத்தில் இவ்வூர் நிறுவப்பெற்று இருக்கவேண்டும். இந்த ஊரின் வழியாகத்தான் உக்கல் என்ற தொன்மைச் சிறப்பு வாய்ந்த ஊரை அடைய லாம். கூழம்பந்தல் என்னும் ஊரின் வடகிழக்கே கருங்கல்லாலான சிவாலயம் ஒன்று காணப்படுகிறது. ஊரின் மேற்கில் திருமால் கோயில் ஒன்றும், தென்மேற்கில் தன் இருக்கையிலிருந்து பெயர்ந்து வீழ்ந்து கிடக்கும் மாவீரர் சிலை ஒன்றும், ஊரின் தெற் கில் நின்ற நிலையில் நிற்கும் கொற்றவைச் சிலை ஒன்றும் இருக்கின்றன. இங்குள்ள கோயில்களில் மிகப்பெரியது சிவாலயமாகும். சிவாலயம் கங்கைகொண்ட சோழீச் சுரம் என்று கல்வெட்டுகளில் குறிக்கப்படுகிறது. இக்கோயிலை ஈசான சிவபண்டிதர் என்ற பெரியார் கட்டுவித்தார் என்று அறிகிறோம். விமானம் முழுவதும் கல்லால் ஆனது. அதே போன்று முன்மண்டபமும், மகாமண்டபமும் கருங்கல்லாலானவை. விமானத்தின் சுவர்களிலும், அதிட்டானத்திலும் சோழர், விஜயநகர அரசர்கள் காலத்திய கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன. இக்கோயில் பழுதடைந்து வழிபாடு இல்லாமலிருந்தது.

கோயிலின் நிலை: விமானத்தில் பல இடங்களில் பெரும் செடிகளும், மரங் களும் வளர்ந்து அவற்றின் வேர்கள் கட்டடத்திற்குள் நெடுந் தூரம் ஊடுருவி கட்டடத்தை பாழாக்கி இருந்தன. சிகரத்தின் மேற்புறம் பல கற்கள் கீழே விழுந் துபட்டமையால் செங்கல்லால் அப்பகுதியை மூடியிருந்தனர். மகாபத்மம் பல துண்டுகளாகச் சிதைக்கப்பட்டு கீழ் தரையில் சிதறிக் கிடந்தது. சிகரத்தில் உச்சி யில் புல் பூண்டுகள் முளைத்திருந்தன. அர்த்தமண்டபத்தின் மேல் தளம் பழு தடைந்து செடி கொடிகள் நிரம்பி இருந்தது. முன் மகாமண்டப பக்கச்சுவர்கள் மட்டும் மிகவும் சிதைந்த நிலையில் இருந்தன. மேல் தளம் முற்றிலும் அழிந்து

போயிற்று. மகாமண்டபத்தை அடைவதற்கு தென்புறத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த படிக்கட்டுகள் பழுதடைந்திருந்தன. வாயிலின் இருமருங்கும் காத்து நின்ற வாயில் காவலர் சிலைகள் கீழே வீழ்ந்து உடைந்து கிடந்தன. மகாமண்டபத்தின் கிழக்கே சீரற்ற ஒரு பீடத்தின் மேல் நந்தி சாய்ந்த நிலையில் இருந்தது. இதைச் சுற்றிலும் திருச்சுற்று மதில் எழுப்பப்பட்டிருக்கவேண்டும். ஆனால் அதன் அடித்தளம் மட்டுமே எஞ்சி உள்ளது. இதன் கிழக்கே நின்ற நிலையிலும், வீழ்ந்த நிலையிலும் சிதறிக் கிடந்த பல தூண்களைக் கொண்ட மண்டபத்தின் அடிப்பகுதி இடிபாடுகளில் மறைந்து புல் பூண்டு நிறைந்து காணப்பெற்றது. கோயில் கோட்டங்களை அலங்கரித்த ஓரிரு சிற்பங்கள் ஊரின் பாதைகளில் கிடந்தன. பழுதடைந்து, வழிபாடின்றி, கேட்பார் அற்றுக் கிடந்த இக்கோயிலை, இத்துறை எடுத்துப் பாதுகாத்துப் பழுதுபார்க்க முனைந்தது. தமிழ்நாடு அரசு ஆணை எண்: 1234, கல்வி, நாள், 19-1-67, மேலும் அரசு ஆணை எண்; 652, கல்வி, நாள், 17-5-69 இதன்படி ரூ 20,000 இக்கோயில் பாது காப்பிற்காக அனுமதிக்கப்பட்டது.

மூன்று பகுதிகளாக பழுதுபார்க்கும் வேலை செய்யப்பெற்றது. முதல் பகுதி யில் விமானம் பழுதுபார்க்கப்பட்டது. விமானத்தின்மேல் இருந்த செடிகளும் மரங்களும் ரசாயனப் பொருள்கள் ஊற்றி அகற்றப்பட்டன. வேர்கள் ஊடுருவி சென்று இருந்ததால் கர்ணகூடங்களும், சாலைகளும் நீக்கப்பட்டு வேர்கள் நீக்கப் பட்டு, கர்ணகூடங்களும் சாலைகளும் சீராகவைக்கப்பட்டன. சிகரத்தின் மேற்குப் பகுதியில் இருந்த செங்கற்களை அகற்றி விட்டு அதற்குப் பதிலாக கருங்கற்களைச் செதுக்கி முன் போன்ற நிலைக்கு கொண்டுவரப்பட்டது. பல துண்டுகளாகச் சிதறிக் கிடந்த மகாபத்மம் ஒன்றுசேர்க்கப்பட்டு, பசையால் ஒட்டப்பட்டு சீர்திருத்தி அமைக்கப்பெற்றது. விமானத்தின் பல பகுதிகளில் இருந்த காரைச் சாந்துகள் நீக்கப்பட்டன. விமானம் சீராக்கப்பட்டது. அந்தராளத்தின் மேல் தளத்தில் உள்ள செடி கொடிகள் நீக்கப்பட்டு, செங்கல் தளவரிசை சீராக்கப்பட்டு, நீர் கசியா வண்ணம் மேல் பூச்சு பூசப்பட்டது. மகாமண்டபத்திலிருந்த சுவர்களில் கற்கள் வரிசையாக எண் இடப்பட்டு இறக்கப்பட்டன. இடையே உள்ள பிளவுகள் நீக்கப் பட்டு முன் போல் சுவர்கள் வியாளவரி வரையில் சீராக நிறுத்தப்பட்டன. தென்புற வாயிலை அலங்கரித்த படிக்கட்டுகள் சீராக அமைக்கப்பட்டன. உடைந்து வீழ்ந்து கிடந்த வாயில் காவலர் சிலைகள் பசையால் ஒட்டப்பட்டு உரிய இடங்களில் பொருத் தப்பட்டன. வாயில் நிலை கல் இல்லாமையால் சிமெண்டால் செய்யப்பட்டு கதவு பொருத்தப்பட்டது. வடபுறத்து இருந்த வாயிலுக்கு கதவு பொருத்தப்பட்டது. கீழ் புறத்தில் இருந்த வாயிலின் மேல் விட்ட கல் உடைந்து இருந்தது பசையால் பொருத்தப்பட்டு முன் போல் அமைக்கப்பட்டது. வாயில் கதவு ஒன்று பொருத்தப் பட்டது. நந்தி இருந்த பீடம் சீராக்கப்பட்டது. திருச்சுற்றில் கிடந்த கற்களை அகற்றி சீராக்கும் போது விமானத்தில் இருந்த சுமார் 4 அடி தூரத்தில் பூமிக்கடியில் மற்றொரு கல்லினால் கட்டப்பட்ட அடித்தளம் காணப்பட்டது. இது விமானம் சரிந்து விடாமல் இருப்பதற்கு கட்டப்பட்டதாகத் தோன்றுகிறது.

நிருத்த மண்டபத்தில் இருந்த இடிபாடுகள் நீக்கப்பட்டு வீழ்ந்து கிடந்த தூண்கள் எல்லாம் நிறுத்தப்பட்டன. அறிவிப்பு பலகை ஒன்று பொருத்தப் பட்டது.

ஊரின் மேற்கே இருந்த திருமால் கோயில் திருவுண்ணாழி செங்கல்லாலும், முன் மண்டபம் கருங்கல்லாலும் கட்டப்பட்டிருந்தது. செங்கல் கட்டடம் முழுதும் இடிந்து விழுந்து விட்டது. கருங்கல் கட்டடம் பழுதடைந்து சாய்ந்து நிற்கின்ற நிலை. இடிபாடுகளுக்கிடையே நிலமகளுடனும் திருமகளுடனும் விளங்கும் திருமால் சிலை நின்ற நிலையில் காணப்பெற்றது. சுமார் 2 மீட்டர் உயரமுடைய சிலை சாய்ந்திருந்தது. இடிபாடுகள் எல்லாம் அகற்றப்பட்டன. சிலை நேராக நிறுத்தப்பட்டது. ஊரின் தென்மேற்கில் இடம் பெயர்ந்து வீழ்ந்து கிடந்த மாவீரர் சிலை சீராக்கப்பட்டு உரிய இடத்தில் பொருத்தப்பட்டது.

4. ஆங்கில வீரர்களின் கல்லறை, பாஞ்சாலங்குறிச்சி, திருநெல்வேலி மாவட்டம்.

பாஞ்சாலங்குறிச்சி, வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் கோட்டையிலிருந்து சுமார் இரண்டு கல் தொலைவில், பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் போரில் இறந்துபட்ட ஆங்கில வீரர்களுடைய கல்லறை ஒன்று உள்ளது. இங்கு 45 வீரர்கள் அடக்கம் செய்யப் பெற்றுள்ளனர். இக்கல்லறைகளைச் சுற்றி சுமார் $1\frac{1}{2}$ மீட்டர் உயரமுள்ள மதில் ஒன்று கட்டப்பட்டுள்ளது. 1801-ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம்24-ம் தேதியிலும் அதே ஆண்டு மே மாதம் 24-ம் தேதியிலும் இறந்தவர்களுடைய கல்லறைகள் என்பது, ஒரு கல்லறையில் உள்ள ஒரு கற்பலகையில் இருந்து தெரிகிறது. இதிலிருந்து கட்டபொம்மனைத் தூக்கிலிட்ட பிறகு, மீண்டும் பாஞ்சாலங்குறிச்சியைத் தலைநகராக்கி வீரப்போர் புரிந்த ஊமைத்துரையுடன் நடந்த போரில் இறந்துபட்ட வீரர்களின் கல்லறை இது என்பது தெளிவாகும். இவ்வீரர்களில் தளபதியாக இருந்தவர்களுடைய கல்லறைகள் சற்று உயரமாகக் கட்டப்பட்டுள்ளன. மற்றவை மூன்று வரிசைகளில் அடக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன. திருநெல்வேலி நிர்வாக பொறியாளர் இக்கல்லறையைப் பழுதுபார்ப்பதற்காக ரூ 5930-க்கு ஒரு மதிப்பீடு தயாரித்தார். அந்த மதிப்பீட்டின்படி மதிலில் பழுதடைந்த பகுதிகள் சீராக்கப்பட்டன. இடிந்து போயிருந்த் கல்லறைகள் நேராக்கப்பட்டன. விழுந்து கிடந்த கற்பலகை உரிய இடத்தில் பொருத்தி வைக்கப்பட்டது. நுழை வாயிலில் ஒரு இரும்பு கதவு பொருத்தப்பட்டது.

5. கட்டபொம்மன் அரண்மனைப் பகுதிகள், பாஞ்சாலங்குறிச்சி, திருநெல்வேலி மாவட்டம். (படம் 27 லிருந்து 33 வரை)

''வானம் பொழியுது பூமி விளையுது மன்னவன் காணிக்கு ஏது கிஸ்தி'' என்று வீரமுழக்கம் செய்து, அன்னியனான ஆங்கிலேயருக்கு அடிபணிய மறுத்து விடுதலை வேள்வித் தீயில் தன் ஆவியைவிட்ட பாஞ்சாலங்குறிச்சி குரிசில் வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனைத் தமிழ் மக்கள் நன்கு அறிவர். அம்மாவீரன் வாழ்ந்த இடத்தை ஆங்கிலேயர் தகர்த்துத் தரைமட்டமாக்கினர். பாஞ்சாலங்குறிச்சி வீரருக்கும், ஆங்கிலேயருக்கும் பாஞ்சாலங்குறிச்சியில் பலமுறை போர் நடந்தது. முதலில் ஆங்கிலேய வீரன் ஆலன் என்பான் கோட்டையைக் கைப்பற்ற முனைந்து தோல்வியுற்றான். நெல்லை மாவட்டக் கலெக்டர் ஜாக்சன் என்பான் கட்டபொம்மனை சதி செய்து கைது செய்ய முயன்றான். ஆனால் வீரன் கட்டபொம்மு வெற்றிவாகைச் சூடினான். ஆனால்

1799-இல் கர்னல் பானர்மென் என்பான் தலைமையில் பாஞ்சாலங்குறிச்சி கோட்டை முற்றுகையிடப்பட்டது. பாஞ்சாலங்குறிச்சி வீரர்களின் ஆற்றலின் முன்னர் ஆங்கிலேயர் பலர் ஆவியிழந்தனர். இப்போரில் வீழ்ந்த ஆங்கிலேயர்களின் கல்லறைகள் இன்றும் ஓட்டப்பிடாரத்திற்கு அண்மையில் இப்போருக்கு சாட்சியாக விளங்குகின்றன.

மாவீரன் கட்டபொம்மன் சூழ்ச்சியால் கைது செய்யப்பட்டான். கயத்தாறில் தூக்குமேடையில் வீரன் ஆவிதுயத்தான். இப்போர் முடிந்த ஓராண்டுக்குள் கட்டபொம்முவின் வீரத்தம்பி ஊமைத்துரை பாஞ்சாலங்குறிச்சி கோட்டையைப் பழுதுபார்த்துத் தலைமையேற்றார். 1801-ஆம் ஆண்டில் ஆங்கிலேயர் பாஞ்சாலங்குறிச்சி மீது மறுபடியும் படையெடுத்தனர். ஊமைத்துரை நடத்திய வீரப்போரில் ஆங்கில வீரர் பலர் அடிபட்டு மாய்ந்தனர். அவ்வாறு அடிபட்டு வீழ்ந்த 45 வீரர்களுடைய கல்லறைகள் பாஞ்சாலங்குறிச்சி கோட்டைக்கு அருகிலிருக்கின்றன. ஆயினும் கோட்டை வீழ்ந்தது. இம்முறை ஆங்கிலேயர் கோட்டையையும், அரண்மனையையும் பீரங்கி கொண்டு தகர்த்துத் தரைமட்டமாக்கினர். கோட்டை வீழ்ந்தபோது அங்கு இருந்த பொருள்களெல்லாம் சூறையாடப்பட்டிருக்க வேண்டும். சுமார் 35 ஏக்கர் பரப்பளவுக்கு மேல் இருந்த கோட்டைப் பகுதிகள் மண்மேடாக இருந்து வந்தது. அண்மையில் கட்டபொம்முவினுடைய குலதெய்வம் ஜக்கம்மாதேவிக்கு கோட்டை மேட்டின் மத்தியில் ஒரு கோயில் எடுக்கப்பட்டது. கோட்டைமேடு முழுவதும் புதர்கள் மண்டிக் கிடந்தன. இங்குமங்குமாக ஒருசில இடங்களில் சுவர்களின் அடிப் பகுதிகள் காணப்பட்டன. புறத்தே வாழும் மக்களால் கோட்டைப் பகுதிகளில் இருந்து மண் வெட்டி எடுக்கப்பட்டுள்ளது. கோட்டை மேட்டை அகழ்ந்து அரண்மனைப் பகுதிகளை வெளிக் கொணர அரசு ஆணையிட்டது.

பணி: கோட்டை மேட்டிலிருந்த புதர்கள் அகற்றப்பட்டன. ஜக்கம்மாள் கோயிலுக்கு அருகில் தென்புறத்தில் அகழ்வாய்வு தொடங்கப்பட்டது. அவ்விடத்திலேயே அரண்மனையின் அடிப்பகுதிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. நாளோலக்க மாளிகையும், கல்யாண மண்டபமும், அடுக்களையும், வசிக்கும் அறைகளும் சூழ விளங்கிய அரண்மனையின் அடிப்பகுதி வெளிப்பட்டது. தென்கோடியில் கிழக்கு நோக்கிய வாயில் காணப்பட்டது. வாயிலின் இருமருங்கிலும் ஆறு அறைகள் காணப்பட்டன. உள்ளே நுழைந்ததும் வடபுறத்திலே $1\frac{1}{2}$ மீட்டர் ஆழமுள்ள சதுரமான குழி ஒன்று காணப்பட்டது. குழியின் பக்கங்கள் சுண்ணும்புச் சாந்தால் பூசப்பட்டிருந்தன. தானியங்களைக் கொட்டிவைப்பதற்கு இவ்வறை உபயோகிக்கப்பட்டு இருக்கலாம். இங்கிருந்து ஒரு சரிவான வழியின் மூலம் நாளோலக்க மாளிகையை அடையலாம்.

நாளோலக்க மாளிகையின் மேல் புறம் செங்கல்லால் கட்டப்பட்ட உயர்ந்த பீடமொன்று காணப்பட்டது. அதன் முகப்பில் விளக்கு வைப்பதற்குப் பிறைகள் வரிசையாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அப்பீடத்தின் அடிப்பகுதி மிக அழகாகச் சுதை வேலைபாட்டால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. மரத்தூண்களைத் தாங்குவதற்கு கல்லாலான அடிப்பகுதிகள் இரண்டு பீடத்தின் மேல் காணப்பட்டன. பீடத்தின் மேல் பகுதி சதுரமான செங்கற்களால் பாவப்பட்டு, சுண்ணும்புச் சாந்து பூசப்பட்டு இருந்தது. இதன் ஒரு பகுதியில் யாரோ சிலர் புதையல் தேடி குழி தோண்டியிருந்

தனர். இதைச் சுற்றிலும் இருந்த சுவர் சுதைப் பூசப்பட்டிருந்தது. இங்கு வலப்பக்கச் சுவற்றில் ஆங்கிலேயர் பீரங்கியால் தாக்கியபோது வந்து பாய்ந்த இரும்பாலான பீரங்கிக் குண்டு சுவற்றில் பதிந்த நிலையில் காணப்பட்டது. இந்தப் பீடத்தின் மேல் அரசனின் அரியணை இருந்திருக்கக் கூடும் என்று ஊகிக்கப்படுகிறது. இப்பகுதியில் இருந்த இடிபாடுகளை நீக்கிய போது சிறப்பாக அலங்கரிக்கப்பட்ட சுதை வேலைப்பாடுகளும், வண்ணம் பூசப்பட்ட சுதை காரைகளும், பெருவாரியாகக் கிடைத்தன. ஒரு காரைத் துண்டில் வண்ணம் பூசப்பட்ட ஒரு முகம் காணப்பட்டது. இப்பகுதி அழகிய வண்ணம் பூசப்பட்ட ஓவியங்களால் நிறைந்திருக்க வேண்டும் என்பதற்கு இவை சான்று பகர்கின்றன. இந்த மண்டபத்தின் முன்னர் வெளியான பகுதியும் ஓரங்களில் உயர்ந்த திண்ணைகளும் மண்டபத்தை நோக்கி அமரும் வகையில் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இவற்றில் கிழக்கிலும் தெற்கிலும் இருந்த திண்ணைகள் சற்று உயரமாகவும், வட புறம் இருந்த திண்ணை சற்று தாழ்வாகவும் அமைக்கப் பட்டு திண்ணைகளின் ஓரங்களில் மரத்தூண்களைத் தாங்கிய கல்லாலான அடிப்பகுதிகள் உரிய இடங்களில் இருந்தன. திண்ணைகளும், தரைப்பகுதியும் அரைத்த வெண்மையான சுண்ணாம்புச் சாந்தினால் பூசப்பட்டிருந்தன. வடகிழக்கில் ஓர் அறை காணப்பட்டது. அவ்வறைக்குச் செல்லும் வாயில் நிலையும் காணப்பட்டது. நாளோலக்க மாளிகையிலிருந்து கழிநீர்ப் பாதை ஒன்று இவ்வறையின் வழியாக பூமியினடியில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இவ்வறையின் தரை வெறும் சுண்ணாம்புச் சாந்தால் பூசப்பட்டிருந்தது. அறையின் ஒரு புறத்தில் கைகால் கழுவ திட்டு ஒன்று அமைக்கப் பெற்றிருந்தது. நாளோலக்க மாளிகையில் இருந்து அதை ஒட்டி வட புறத்தே கல்யாண மண்டபம் ஒன்று, நடுவில் உயர்ந்த சதுரமான தெற்றியும், சுற்றி நான்கு புறமும் ஓடும் திண்ணைகளும் அவற்றின் புறத்தே அமைக்கப்பட்டிருந்த அறைகளும் உடையதாகக் காணப்பட்டது. நடுவில் இருந்த தெற்றி வெற்று மண்ணாலானது. சுற்றிலும் சுண்ணாம்புச் சாந்து பூசப்பட்டிருந்தது. மேல் பகுதி இடிபாடுகளினால் சேதமடைந்து இருந்தது. கிழக்குப்புறத் திண்ணையின் அருகே நீர்வடியும் பாதை அமைக்கப்பட்டிருந்தது. திண்ணைகளில் ஏறுவதற்கு ஆங்காங்கே கருங்கல் படிகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. திண்ணைகளின் ஓரங்களில் மரத்தூண்களைத் தாங்கும் கல்லாலான அடிப்பகுதி ஆங்காங்கு வைக்கப்பெற்று இருந்தன.

கல்யாண மண்டபத்திலிருந்து வடக்கு நோக்கி ஒரு வாயில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கு மரக் கதவுகளும், நிலைகளும் இருந்திருக்க வேண்டும். அவற்றைப் பிடுங்கியெடுத்தத் தடயங்கள் காணப்பட்டன. இவ்வாயிலுக்கும் வடபால் கிழக்கு மேற்காக சில அறைகள் காணப்பட்டன. அவற்றிலொன்று அடுக்களையாக இருந்திருக்க வேண்டும். அடுப்பெரித்த சாம்பல்களும், கலங்கள் வைக்கும் திட்டுகளும், கைகால் கழுவும் பகுதிகளும் அங்கு காணப்பட்டன. அரச மாளிகையிலிருந்து சுமார் ஐந்து மீட்டர் மேற்கில் மற்றும் ஒரு பெரிய கட்டடத்தின் அடிப்பகுதி காணப்பட்டது. நடுவில் தாழ்வாகவும், சுற்றிலும் உயர்ந்த திண்ணைகளோடும் மரத்தூண்களால் தாங்கப்பட்ட மேல்கட்டடங்களோடும் இக்கட்டடம் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதற்கான தடயங்கள் கிடைத்தன. தாழ்வான நடுப்பகுதியில் உயரமான நான்கு மரத்தூண்கள் இருந்திருக்க வேண்டும். அவற்றைத் தாங்கிய கல்லாலான அடிப்பகுதிகள் இன்னம் இருக்கின்றன. இவற்றைச் சுற்றிலும் அறைகள் காணப்பட்டன. இக்கட்டடத்தின் நுழைவாயில் தெற்கு நோக்கி இருந்தது. தென்புறத்

தில் வாயிலின் இருமருங்கிலும் திண்ணைகள் இருந்தன. திண்ணைகளின் அடிப்பகுதி அழகிய சுதை வேலைப்பாடுடன் திகழ்ந்தன.

வடபுறக் கோடியிலிருந்த ஒரு கிணறு தூர் எடுக்கப்பட்டது. சில பீரங்கிக் குண்டுகளும், பீர் புட்டிகளும் கிணற்றினுள் காணப்பட்டன. அரச மாளிகையின் கிழக்கில் கருங்கல்லாலான தறியும் கரடு முரடான கற்கள் பாவிய கட்டும் தறியும் காணப்பட்டன. இது யானை கட்டும் தறியாக இருக்கலாம். இக்கட்டுத் தறியின் வடக்கே தெற்கு நோக்கிய கட்டடம் ஒன்று காணப்பட்டது. இக்கட்டடத்தின் வடகோடியில் உயர்ந்த பீடமும், நடுவில் சதுரமான தூண்களின் அடிப்பகுதியும் காணப்பட்டன. இக்கட்டடத்தின் அமைப்பைக் கண்டால் இது ஒரு கோயில் போல தோற்றமளிக்கிறது.

இவை தவிர கோட்டை மேட்டில் பல சிறு கட்டடங்களின் பகுதிகள் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றன. இக்கோட்டையின் பகுதிகளில் அகழ்வாய்ந்த போது பல மட்கலங்களும், கருங்கல்லாலும், இரும்பாலுமான பீரங்கிக் குண்டுகளும், அழகிய சுதை வேலைப்பாடுகளும், ஆங்கிலேயேர்களின் பீங்கான் தட்டுகளும், மண் விளக்கும், சில மண் பாவைகளும் கிடைத்தன. அரச மாளிகையில் நாளோலக்க மாளிகையும், கல்யாண மண்டபமும் சேதமடைந்த பகுதிகளில் சுண்ணும்புக் காரையாலும், வெள்ளை சிமெண்டினாலும் பூசப்பட்டு வெய்யிலிலும், மழையிலும் பாழடைந்து விடாமல் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளன. மண்ணாலான தரைப் பகுதிகள் வாரமொரு முறை அலகிட்டு, மெழுகிப் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன. கோட்டை மேட்டின் கிழக்குக் கோடியில் புதர்களின் நடுவில் பல வீரக் கற்கள் காணப்பட்டன. இவற்றில் நாயக்க வீரர்கள் தங்கள் பெண்டிர் சூழ வீற்றிருக்கும் காட்சி செதுக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சிலைகள் அனைத்தும் கட்டபொம்முவின் முன்னோர்களின் சிலைகளாகக் கருதப்படுகின்றன. இவை அனைத்தும் ஜக்கம்மா கோயிலுக்கு அருகில் கொண்டு வந்து பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளன. வரலாற்றுக் குறிப்பு உள்ள ஒரு பலகை பொருத்தப்பட்டு உள்ளது. முழு நேர காவலர் ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டு, அரண்மனைப் பகுதிகள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன.

6. சொக்கீச்சுரர் கோயில், (படம் 34 லிருந்து 37 வரை), காஞ்சிபுரம், செங்கல்பட்டு மாவட்டம்.

வரலாறு: காஞ்சி நகரில், காமாட்சி அம்மன் கோயில் அருகில், சுமார் கி. பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த சோழர் காலத்திய கோயில் ஒன்று இருக்கிறது. அதை சொக்கீச்சுரர் கோயில் என்று அழைக்கின்றனர். அடியில் இருந்து உச்சி வரையில் கருங்கல்லால் கட்டப்பட்ட ஒரே தளம் உள்ள கற்கோயில் இது. இக்கோயிலின் அதிட்டானத்தில் உள்ள சோழர் காலக் கல்வெட்டு ஒன்று இக்கோயிலைத் 'தெர்க்கிருந்த நக்கர் கோயில்' என்று குறிக்கிறது. இக்கல்வெட்டு 'கரிகால சோழ பிள்ளையார்' என்று ஒரு கடவுளையும் குறிக்கிறது.

நிலைமை: இக்கோயில் வழிபாடின்றி மிகவும் பழுதடைந்து கிடந்தது. சிகரத்தின் மேலிருந்த தூபி காணவில்லை. சிகரக் கற்கள் இடம் பெயர்ந்து மிகவும் பழுதடைந்திருந்தன. கோயிலின் தென் புறமும், வட புறமும் இருந்த சுவர்கள்

சரிந்து கற்கள் கீழே சிதறிக்கிடந்தன. தென் புறத்தில் முன் மண்டபத்தில் தேவ கோட்டத்தில் இருந்த கணபதியின் சிலை ஒன்று மட்டும் தன் நிலையில் இருந்தது. விமானத்தில் சிகரத்தை அலங்கரித்த சிலைகளும், விமான ஓரங்களை அலங்கரித்த நந்தியின் சிலைகளும் கீழே விழாவிடினும் கற்கள் நிலை பெயர்ந்து காணப்பட்டன. முகமண்டபத்தின் மேல் தளம் பழுதடைந்து விளங்கியது. முகமண்டபத்திற்கு முன்னர் பெரும் மண்டபம் ஒன்று இருந்திருக்க வேண்டும். இம்மண்டபம் முற்றிலும் மறைந்து போயிற்று.

தமிழ்நாடு அரசு ஆணை எண்: 774, கல்வி, தேதி 11-6-69-இன்படி இக்கோயில் பழுதுபார்க்கும் பணிக்காக, ரூபாய் 9,000/- அனுமதிக்கப்பட்டது.

இக்கோயிலைப் பழுது பார்ப்பதில், யுனஸ்கோ ஸ்தாபனத்தின் வல்லுனரான திரு. ஜி. ஆர். எச். ரைட் அவர்களும், மாமல்லையில் உள்ள அரசினர் சிற்பத் தொழிற் பயிற்சி நிலைய மேலாளருமான திரு. வை. கணபதி ஸ்தபதி அவர்களும் தக்க ஆலோசனை நல்கினர்கள்.

பணி: வேலை தொடங்குவதற்கு முன்னர் சிதறிக்கிடந்த கற்கள் சேகரிக்கப்பட்டு எந்த எந்த புறங்களைச் சேர்ந்தவையோ, அவ்வப்புறங்களில் வரிசையாக அடுக்கப்பட்டு எண் இடப்பட்டன. கோயில் முழுமைக்கும் வரை படம் தயாரிக்கப்பட்டது. இப்படத்தில் நிலையில் இருக்கும் கற்கள் இவை, வீழ்ந்து கிடக்கும் கற்கள் இவை, காணமற்போன கற்கள் இவை என குறிக்கப்பட்டது. காணமற் போன கற்களுக்கு, புதிய கற்கள் கொண்டு வரப்பட்டு உரிய அளவில் செதுக்கப்பட்டன. சிகரத்திலிருந்து கீழ் வரையில் கற்களின் வரிசைகளும், எண்ணிக்கைகளும் எளிதில் அழிக்கக் கூடிய வண்ணத்தால் குறிக்கப்பட்டன. பிறகு கோயிலில் உள்ள வெளிக் கற்கள் படிப்படியாக எடுக்கப்பட்டன. பிறகு மீண்டும் அவை முறையே அடுக்கப்பட்டு முன் இருந்த நிலைக்குக் கொணரப்பட்டன. வீழ்ந்து கிடந்த சிலைகள் உரிய இடங்களில் பொருத்தப்பட்டன. பழுதடைந்த முன் மண்டபத்தின் மேல் தளம் சீராக்கப்பட்டு சிமெண்டு சாந்து பூசப்பட்டு ஒழுகாமல் செய்யப் பெற்றது. கற்களின் இணைப்புச் சந்துகளில் கண்ணாடி போன்ற இரசாயனப் பசை பூசப்பட்டு நீர் உள்ளே புகாமல் தடுக்கப்பட்டது. வரலாற்றுக் குறிப்புப் பலகை ஒன்று வைக்கப்பட்டது.

4 - தொல்லாய்வும், அகழ்வாய்வும்.

வசவசமுத்திரம், செங்கல்பட்டு மாவட்டம். *(படம் 41)*

வசவசமுத்திரம் என்னும் சிற்றூர் பாலாற்றின் வடகரையில்; மாமல்லைக்கு 11 கல் தெற்கில் அமைந்துள்ளது. அது வாயலூரின் புறநகராக விளங்குகிறது. வாயலூரில் பழங்காலக் கோயில் ஒன்று அழிந்த நிலையில் உள்ளது. இக்கோயிலில் உள்ள தூண் ஒன்றின் மீது இராஜசிம்ம பல்லவ மன்னனுடைய கல்வெட்டு பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதிலிருந்து இராஜசிம்மன் கடல் கடந்த லட்சத்தீவுகளை ஆண்டு வந்தான் என்பது தெரியவருகிறது.

செங்கற்பட்டு வட்ட, வரித்தண்டலர், திரு. பி. சுந்தரமாணிக்கம் இத்துறையின் கவனத்திற்குக் கூர்மையான முனைகளுள்ள சில பானைகள் வசவசமுத்திரத்தில் கிடைத்துள்ளன என்று தெரியப்படுத்தினர். அவ்விடம் இத்துறையின் அலுவலர் ஒருவரால் பார்வையிடப்பட்டது. அங்கு கண்டெடுத்த பொருள்களும் அவற்றின் சிறப்பும் பொதுமக்களின் பார்வைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டன.

வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பழம் பொருள்களோடு, உடைந்த நிலையில் உள்ள கூர்முனை ஜாடிகள் பல காணப்பட்டன. சில பெரிய செங்கற்களும், மேலை நாட்டுப் பானை ஓடுகளும், மத்தியதரைக்கடல் நாட்டில் வழக்கில் இருந்த மதுக்குடத்தின் கழுத்தும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. பானை ஓடுகளின் காலம் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றுண்டு முதல் நான்காம் நூற்றுண்டு வரை எனக் கருதலாம்.

பாலாறு, முற்காலத்தில் பல்லவர்களுக்கு முக்கிய ஆருக இருந்தது. பாலாற்றின் உபநதியான வேகவதி ஆற்றங்கரையில் காஞ்சிபுரம் அமைந்துள்ளது. வேகவதி காஞ்சிபுரத்திற்கு சில மைல்களுக்குள் பாலாற்றுடன் இணைந்துவிடுகிறது. காஞ்சிபுரம் பாலாற்றின் மூலமே கடலுடன் இணைக்கப்பட்டிருந்தது. காஞ்சிநகர் ஒரு துறைமுகப்பட்டினம் என சீன யாத்திரிகர் 'யுவான் சுவாங்' கூறுவது இதன் காரணமாகத்தான் இருக்கக் கூடும். படகுகள் காஞ்சியிலிந்து பாலாற்றங்கரையின் முகத்துவாரத்திற்குப் பொருள்களையும், மனிதர்களையும் ஏற்றிச் சென்றிருக்க வேண்டும். ஆகையால் பாலாற்று முன்துறை தொண்டை மண்டலத்திலிருந்து தமிழ் மக்கள் கடல் கடந்த நாடுகளுடன் தொடர்புகொள்ள ஒரு முக்கிய இடமாக விளங்கியிருக்க வேண்டும். ஆகையினுல் சமீபத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பொருள்கள் பாலாற்று முன்துறையின் தனிச் சிறப்பை முதன்முறையாக நிலைநாட்டுகின்றன.

ஆனைமலை, கோவை மாவட்டம். *(படம் 42a, 42b, 43a, 43b)*

அகழ்வாய்வு : பரம்பிக்குளம்-ஆளியாறு திட்டப் பொறியாளர் அவர்களால் ஆனைமலையில் உள்ள மானும்பொழி என்ற ஊரில், காணப்பெற்ற ஒரு கல் பதுக்கை, இத்துறையின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. சாலையின் குறுக்

கில் அது இருந்ததால் அதை அகற்ற வேண்டியிருந்தது. அக்கல்பதுக்கையை இத் துறை அகழ்வாய்வு செய்தது. அப்போதைய தென்பிராந்திய தொல்பொருள் ஆய்வு மேற்பார்வையாளர் திரு. எஸ். ஆர். ராவ் அவர்கள், அகழ்வாய்வு உதவியாளர் திரு. கே. வி. ராமன் அவர்களையும், ஒரு வரைபடவாளரையும் அனுப்பி உதவினர்.

இப்பதுக்கை மூன்று செங்குத்தான சுற்பாளங்களைக் கொண்டுள்ளது. இதன் மேலே மூடப்பட்டிருந்தத் தலைக்கல் காணப்படவில்லை. பதுக்கை, புதர்களாலும் கரையான் புற்றுக்களாலும் மூடப்பட்டிருந்தது. அப்புதர்களும், புற்றுக்களும் அகற்றப்பட்டன. வட்டவடிவமான ஒரு குழி தோண்டப்பட்டது. முன்னரே, புதையல் காணும் ஆசையில் யாரோ இதைத் தோண்டியுள்ளனர் என்பது இவ்வகழ் வாய்வால் வெளிப்பட்டது. ஆயினும் பதுக்கைக் கட்டப்பட்ட முறை அறிய இவ்வ கழ்வாய்வு உதவியது. இப்பதுக்கை ஒரு தரைக் கல்லையும், நான்கு செங்குத்தானக் கற்களையும் கொண்டுள்ளது. முன் பக்கக் கல் கீழே விழுந்து மூன்று துண்டுகளாக உடைந்திருந்தது. பின்புறம் இரண்டு கற்கள் ஒரே வரிசையில் வைக்கப்பட்டன. அவற்றில் துளை அமைக்கப்பட்டுள்ளது. தலைக்கல்லை வைத்து மூடிய பிறகு ஈமப் பொருள்களை உள்ளே போடுவதற்கு இத்துளை அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இது மற் றொரு கல்லால் மூடப்பட்டுள்ளது. இவற்றைக் கெட்டிக்கக் கூழாங்கற்கள் மிகுதி யாகப் போடப்பட்டுள்ளன. பின்புறம் நெருக்கமாகச் சிறுகற்கள் குவிக்கப்பட்டிருந் தன. அடிக்கல்லின் மேல் தலைக்கல்லின் பகுதி ஒன்று உள்ளே காணப்பட்டது. அக்கல் கிடந்த நிலையில் யாரோ அடுப்பு அமைத்து எரித்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிந்தது.

இவ்வகழ்வாய்வில் இருந்து இங்கு கல்பதுக்கை எவ்வாறு அமைக்கப்பட்டது என்று அறிய முடிந்தது. சிறிய கற்களைக் கொண்டு சதுரமான வடிவு முதலில் அமைக்கப்பட்டது. அதன் வெளியில் கற்கள் நிரப்பப்பட்டன. உள்புறம் மண் மட்டுமே இருந்தது. இதன் நடுவில் அடிக்கல், குத்துக்கற்கள், தலைக்கல் ஆகியவற் றை அமைத்து கல்லறையை அமைத்திருக்கிறார்கள். அதன் பின்புறமிருந்து ஈமப் பொருள்கள் கல்லறைக்குள் இடப்பட்டவுடன் அதன் வாய் மூடப்பட்டு கற்கள் குவிக்கப்பட்டுள்ளன. பின்னர் நடுவிலிருந்த கல்லறையின் பகுதியைத் தவிர மற்ற அனைத்தையும் மண்ணால் மூடியுள்ளனர்.

பொறியியல் வல்லுநர் பாதையைப் பதுக்கையினின்றும் விலக்கிவிட்டு பழமையான இச்சின்னத்தைப் பாதுகாக்க இருந்த இடத்திலேயே விட்டு வைத்துள் ளனர்.

கொற்கை, திருநெல்வேலி மாவட்டம். (படம் 44a முதல் 50b வரை)

வரலாற்றுக் குறிப்பு: கொற்கை என்னும் சிற்றூர் திருவைகுண்டம் வட்டத் தில் தாமிரபரணி ஆற்றுக்கு மூன்று கிலோ மீட்டர் தொலைவில் அமைந்துள்ளது. தாமிரபரணி ஆறு முற்காலத்தில் இந்நகரத்தின் அருகே இருந்து, இவ்விடத்திலேயே கடலில் கலந்தது. முதுமக்கள் தாழிகளுக்குப் புகழ்பெற்ற இடமாக விளங்கும் ஆதிச்ச நல்லூர், தாமிரபரணி ஆற்றின் கரையிலே, கொற்கைக் கிராமத்திற்கு 15 கி. மீட்டர் தொலைவிலுள்ளது. கற்கால மனிதர்கள் வாழ்ந்த தடயங்கள் காணப்படும் சாயர் புரம் என்ற ஊர், இங்கிருந்து மூன்று கி. மீட்டர் தொலைவில் உள்ளது.

கொற்கை, பாண்டிய மன்னர்களின் ஒரு தலைநகரமாகவும், முக்கியமான ஒரு துறைமுகப்பட்டினமாகவும் கிறித்துவ ஆண்டிற்குச் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே இருந்தது. இத்துறைமுகத்தை சங்க நூல்களின் மூலமும், மேற்கத்திய பூகோள வல்லுனர்களின் குறிப்பாலும் அறிந்து கொள்ளலாம். சங்க இலக்கியங்கள் கொற்கையை 'புகழ்மலி சிறப்பிற் கொற்கை' என்றும் 'நற்றேர் வழுதி கொற்கை' என்றும், பாண்டிய அரசனாகிய வெற்றிவேல் செழியனுடைய தலைநகர் என்றும் குறிக்கின்றன. பாண்டிய அரசர்கள் கொற்கைக் கோமான் என்றும், கொற்கை வேந்து என்றும் குறிக்கப்படுகின்றனர். தாலமி, இந்த இடத்தை 'கரோய் நாடு' எனக் குறிக்கிறார். "கொல்கிக் வளைகுடாவில் முத்துக் குளிக்கும் இடம் ஸோஸி கௌரை. கொல்கை வாணிபத்தின் மையமாகவும், சோலன் ஆற்றுக்கு முகத்துவாரமாகவும் இருந்தது". கீழ்க்காணும் குறிப்பு பெரிபிளஸின் நூலில் காணப்படுகிறது. "தெற்கிலுள்ள இந்த இடம் குமரியிலிருந்து கொல்சி (கொற்கை) வரைப் பரவியுள்ளது. அங்கே தண்டிக்கப்பட்ட குற்றவாளிகளைக் கொண்டு முத்துக் குளிக்கும் தொழில் நடந்து வந்தது".

முந்தைய அகழ்வாய்வு: இன்று சிற்றூராகத் திகழும் இவ்வூரே பண்டைய புகழ் வாய்ந்த கொற்கை துறைமுகம் என டாக்டர் கால்டுவெல்தான் முதன் முதலில் எடுத்துக் கூறினர். அவர் 1876-ஆம் ஆண்டு சில அகழ்வாய்வுகளை நடத்தினர். அவர் கண்டுபிடித்தப் பொருள்களைப் பற்றி 1877-ஆம் ஆண்டு இந்தியன் ஆன்டிகுவரியில் வெளியிட்டார். அவர் பதினேரு அடி சுற்றளவு உடைய முதுமக்கள் தாழி ஒன்றையும், அதனுள் ஒரு மனித எலும்புக் கூடும், முழு மண்டையோடும் இருக்கக் கண்டார். கால்டுவெல், இவ்வூர் நில அமைப்பு ஆராய்ச்சிக்குறிய சிறப்பு வாய்ந்தது எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஸர், மார்ட்டிமர் வீலர், இந்தியத் தொல்பொருள் ஆய்வின் இயக்குநராக இருந்தபொழுது, இவ்விடத்திற்கு வந்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

தற்பொழுதைய அகழ்வாய்வு (1968—69): தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையினரால் அவ்விடத்தின் தொன்மையையும், பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சியையும் அறிய அகழ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது.

அகழ்வாய்வின் சுருக்கம்: அகழ்வாய்வில் இரண்டு முதுமக்கள் தாழிகள் கிடைத்தன. அவைகளில் ஒன்று முழுதும் நொறுங்கிய நிலையிலிருந்தது. மற்றென்று நல்ல நிலையில் உள்ளது. ஒரு உறை கிணறு போன்ற அமைப்பும் அதன் மேல் செங்கல் கட்டடம் ஒன்றும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. தமிளி எழுத்துக்கள் பொறித்த, (கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு வரைக் குறிப்பிடத்தக்க) பானை ஓடுகளும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. கருப்பு நிற வழவழப்பான பானை ஓடுகளும் கிடைத்தன. இப்பானை ஓடு, மௌரியர் பானை ஓடு என்று சிலர் கருதுகின்றனர். மற்றும் சிலர் இதனை "ரோலட்டெட்" இனப் பானை ஓடு என்று கருதுகின்றனர். அடுத்து நிகழும் அகழ்வாய்வுகள் இதைப் பற்றிய செய்திகளைத் தெளிவுபடுத்தலாம். மோரியப்பானை ஓடு என்றக் கருத்தை ஒப்புக்கொள்வோமானல், இதுவே முதல் முறையாக ஒரு மௌரியப்பானை ஓடு தமிழ் நாட்டிலே, அதுவும் தென்னகத்தின் கோடியிலே கண்டுபிடிக்கப்பட்டதாகும். அகழ்வாய்வின்போது ஏராளமான அளவிற்கு முத்துச் சிப்பிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதைக் கொண்டு கொற்கை முத்து குளிப்பதற்கு ஒரு சிறப்பான இடமாக இருந்தது என்பது உறுதிப்

படுகிறது. கரித்துண்டுகளைக் கொண்டு காலத்தைக் கணக்கிடும் C 14 முறையால், சேகரித்த கரித்துண்டுகளின் காலம் 2755+95 ஆண்டுகள் என்று, அதாவது கி. மு. 785-ஆம் ஆண்டு என்று கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. இவ்விடத்தின் முக்கியத்துவத்தை இவ்வகழ்வாய்வு நன்கு தெளிவுபடுத்தியது.

அகழ்வுகள் : இங்கு ஏழு குழிகள் அகழப்பட்டன.

கொற்கை-1 : ஊரின் மேற்குக் கோடியில் இக்குழி தோண்டப்பட்டது. இக்குழியின் அளவு 3·65 x 2·75 மீட்டர். இது மக்கள் வாழ்ந்திருக்க முடியாதப் பாறைப் பகுதி வரைத் தோண்டப்பட்டது. கி. பி. 10—11-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஆண்ட இராஜராஜனின் செப்புக்காசு ஒன்று மேல் பகுதியில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. நொறுங்கிய ஈமத்தாழி ஒன்று 2·54 மீட்டர் ஆழத்தில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. இத்தாழி கிடைத்த நிலையிலேயே மௌரியர் பானை ஓடு ஒன்றும் கண்டு பிடிக்கப் பட்டது. இந்தக் குழியில் வேலைப்பாடு உடைய மணி ஒன்று கிடைத்தது.

கொற்கை-2 (படம். 45-b) : ஊரின் வன்னி மரத்தின் அருகே 2·5 மீட்டர் சதுரக் குழித் தோண்டப்பட்டது. கருப்பு சிவப்பு நிறமுள்ள, முது மக்கள் தாழி ஒன்று 1·62 மீட்டர் ஆழத்தில் கண்டுபிடிக்கப் பட்டது. அத்தாழியில் எந்தவித மான ஈமப்பொருள்களோ எலும்புகளோ இல்லை.

கொற்கை-3 (படம். 44 a & b) : ஊரின் தெற்கே, கொற்கைக் குளத்தின் நடுவில் 2·70 மீட்டர் சதுரம் உள்ள ஒரு குழி அகழப்பட்டது. நில மட்டத்தில் ஒரு செவ்வக வடிவமுள்ள கட்டடத் தளம் கண்டுபிடிக்கப் பட்டது. நிலத்தின் மேல் ஆற்று மணலைப் பரப்பி, அதன் மீது 'பார்' என்று கூறப்படும் மணற்பாறைச் சில்லுகளைப் பரப்பி அதன் மீது தளம் அமைத்து இருக்கின்றனர். குழியின் தென் புறத்தே செதுக்கப்பட்ட கருங்கற்களால் ஒரு வரி தளமாகக் காணப்பட்டது. அதன் மீது காரை ஊற்றி செங்கல் வைத்து கட்டடம் எழுப்பியுள்ளனர். மேற்குப் பகுதி யில் செங்கல்லாலேயே தளம் எடுக்கப்பட்டுள்ளது. இது கி.பி. 13, 14-ஆம் நூற் றுண்டு கட்டடத்தின் பகுதியாகக் காணப்படுகிறது.

கொற்கை-4 (படம். 46, 47) : கிராமத்தின் வடக்குப் பகுதியில் உள்ள பாதைக்கும், ஊராட்சிமன்ற அலுவலகத்திற்கு அண்மையில் 2·5 மீட்டர் சதுர குழித் தோண்டப்பட்டது. கிழக்கு மேற்காக அமைந்த ஒரு செங்கற் கட்டடம் வடக்கே படிகளுடன் இருப்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இந்த கட்டடம் இரண்டு வரிசைகள் கொண்ட ஒன்பது அடுக்கு வரிசையுடன் கட்டப்பட்டுள்ளது. செங்கற்கள் 45x29x7·5 செ. மீட்டர் அளவுகள் உடையதாய் இருந்தன. வடக்குக் கோடியிலுள்ள படிக ளுக்குக் கீழே கிளிஞ்சல் குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. கட்டடத்தின் கீழே மூன்று பெரிய அளவினையிடைய சுடுமண் உறைகள் ஒன்றின் மீது ஒன்றாக வைக்கப்பட்டு இருந்தன. உறைகளுக்கு மேலே செங்கற் கட்டடம் இருப்பதால், உறைக்குள் இருப் பது என்ன எனத் தீர்மானிக்க முடியவில்லை. உடைந்த பானை ஓடுகள், சங்குகள், மணற்பாறைகள் கொண்டு உறையின் பக்கங்களை நிரப்பியுள்ளனர். பள்ளத்தை நிரப்புவதற்குப் பயன்பட்ட பானை ஓடுகள் சொரசொரப்பாகவும் 13 அல்லது 14-ஆம் நூற்றுண்டைச் சார்ந்ததாகவும் உள்ளன. செங்கற் கட்டடமும் உறைகளும் ஒரே

காலத்தைச் சார்ந்தவையாக உள்ளன. ஆயினும் அவைகளைக் கட்டியதன் நோக்கம் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. இக்குழியில் பல நிலைகளில் தமிளி எழுத்துக்கள் பொறித்துள்ள (கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த) பானை ஓடுகள் கிடைத்துள்ளன. 2.69 மீட்டர் ஆழத்தை அடைந்தபோது ஒரு அடுப்பு எரிக்கப்பட்ட தடயம் காணப்பட்டது. இதில் சேகரித்த கரித்துண்டுகள் கி. மு. 785-ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்ததாக C14 என்னும் விஞ்ஞான முறையால் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது.

கொற்கை 6-7: கொற்கை 4 இன் மேற்கிலும், தெற்கிலும் கட்டடத்தின் தொடர்ச்சி இருக்கிறதா என்பதைக் கண்டுபிடிக்க இவ்வகழ்வாய்வு செய்யப்பட்டது. தென்புறக் கட்டடத்திற்குக் கீழே கிளிஞ்சல் குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. இவ்விரண்டு குழிகளிலும் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை.

கொற்கை-5 (படம். 45 a): ஊரின் மேற்கே 2.5 மீட்டர் சதுரம் உள்ள ஒரு குழி தோண்டப்பட்டது. இவ்வகழ்வாய்வு 7 நிலைகளை வெளிப்படுத்தியது. இரண்டு வரிசைகளில் அடுக்கிய கழி ஜாடிகள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. கிழக்கில் நான்கு ஜாடிகள் ஒன்றின் மீது ஒன்றாகவும், மேற்கில் இரண்டு ஜாடிகள் ஒன்றின் மீது ஒன்றாகவும் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றில் எலும்புத் துண்டுகளும், கருப்பு, சிவப்புப் பானை ஓடுகளும் இருந்தன.

எழுத்துள்ள பானை ஓடுகள்: கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு வரையான காலத்தைச் சார்ந்த எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்ட பானை ஓடுகள் அகழ்வாய்வின் போது கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. எழுத்துக்கள் கருப்பு நிற, சிவப்பு நிற, கருப்பு சிவப்பு நிற ஆகிய பானை ஓடுகளில் காணப்படுகின்றன. அப்பானை ஓடுகளில் உள்ள சொற்கள் பகுதிகளாகவே உள்ளன. முழுமையானவையாக இல்லை. எழுத்துகள் தமிளி வடிவிலும், பிராமி வரிவடிவிலும் உள்ளன. தமிளி எழுத்துகளின் வரிவடிவங்கள், தமிழ் நாட்டின் குன்றுகளிலும், அரிக்கமேடு, உறையூர், ஆகிய இடங்களில் நடந்த அகழ்வாய்விலும் கிடைத்த எழுத்துக்களை ஒத்திருக்கின்றன. ஸ, ஐ, ஆகிய இரண்டு எழுத்துக்கள் பிராமி வகையைச் சார்ந்தவை. ஆதலின் இவற்றின் மொழிகள் தமிழ், பிராகிருதம் ஆகும். பொதுவாக எல்லா எழுத்துக்களும் பண்டைய வடிவிலேயே இருக்கின்றன. ஆயினும் ஒரு பானை ஓட்டிலுள்ள இரண்டு எழுத்துக்கள் சதுரவடிவில், கி. பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டு அமராவதி வரிவடிவங்களை ஒத்து இருக்கின்றன. ஒரு பானை ஓட்டில் இரண்டு வரியில் எழுத்துக்கள் உள்ளன. பானை ஓடுகளில் உள்ள சொற்கள் கீழே படித்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

எண்	குழி	ஆழம்	சொற்கள்
1.	கொற்கை—4	2·30 மீட்டர்	த ஒ
2.	,,	1·44 ,,	(சா ?) ந த ந-
3.	,,	1·50 ,,	மா தி ப ல
4.	,,	2·44 ,,	ஸ த

5.	கொற்கை—5	1·05	,,	கி வா (வ ?) (நெ)
6.	,,	1·23	,,	வா ந தி ய ந
7.	,,	2·06	,,	ஸா யெ
8.	கொற்கை—6	0·43	,,	டா நெ டா அ

5 - காட்சியும் கருத்தரங்கும்.

"உங்கள் பெருமையை உணர வருக" காட்சி 1965.

மத்திய அரசின் தொல்பொருள் துறையின் இருபதாவது ஆலோசனைக் கூட்டம், பாட்னாவில் நடைபெற்றபோது, தொல்லியலின் சிறப்பை மக்கள் உணரும்படி செய்ய மாநில அரசுகள், காட்சிகள் அமைக்க வேண்டுமென, மாநில அரசுகளைக் கேட்டுக்கொண்டது. அதனைத் தொடர்ந்து தமிழ் நாடு அரசின் தொல்லியல் துறை, "உங்கள் பெருமையை உணர வருக" என்ற சிறப்புக் காட்சி ஒன்றை சென்னையிலுள்ள இராஜாஜி மண்டபத்தில், 1965-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் திங்கள் 12-ஆம் நாளிலிருந்து 26-ஆம் நாள் வரை அமைத்தது. தமிழக முன்னாள் முதல் அமைச்சர் திரு. பக்தவத்சலம் அவர்களால் தொடங்கி வைக்கப்பெற்ற அக்காட்சி, தமிழகத்தின் தொன்மைச் சின்னங்களைத் தெரிந்துகொள்ளுவதற்கு ஒரு சாதனமாக அமைந்ததோடு எல்லாத் தரப்பு மக்களையும் கவர்ந்து அவர்களது பாராட்டைப் பெற்றது.

தமிழ் நாட்டிலுள்ள வரலாற்றுச் சிறப்புடைய தொன்மையான சின்னங்களின் நிழற்படங்களும், தஞ்சைக் கலைக்கூடத்திலிருந்து கொண்டு வந்த ஏறேறும் பெருமான் போன்ற செப்புத் திருமேனிகளும், மர, தந்த வேலைப்பாடுகளும், செப்பேடுகளும், காசுகளும் காட்சியில் இடம்பெற்றன. அனைத்து வகையான கலைச் செல்வங்களையும் ஒரே இடத்தில் கண்டு களிக்கும் வண்ணம் ஏற்பாடு செய்யப் பெற்றிருந்த அக்காட்சி சென்னை நகரில் இதுவரையில் நடைபெற்ற காட்சிகளிலெல்லாவற்றையும் விட பெரியதாக அமைந்திருந்தது.

அக்காட்சியைக் காணவந்த மக்கள் கூறிய ஆலோசனைகள் கருத்துச் செறிவு நிறைந்திருந்தன. அவற்றில் சில கீழே தரப்பட்டுள்ளன.

1. பொது மக்களுக்கும், வெளி நாட்டிலிருந்து வருபவர்களுக்கும் பயன் தரத்தக்க வகையில் சென்னையில் இக்காட்சி நிலையாக அமைக்கப்பட வேண்டும்;

2. இத்தகைய காட்சிகள் அடிக்கடி அமைக்கப்பட வேண்டும்;

3. இத்தகைய காட்சி எல்லா நகரங்களிலும் அமைப்பதற்கு இயலாவிடினும், எல்லா மாவட்டத் தலைநகரங்களிலும் அமைக்கப்பட வேண்டும். (காட்சிக்கு வருகை தந்த மக்களில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு பேர் இந்தக் கருத்தை வெளியிட்டனர்);

4. பொது மக்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் பயன் தரக்கூடிய வகையில், இக் காட்சியை செய்திப் படமாகத் தயாரிக்கப்பட வேண்டும்;

5. காட்சியில் அமைக்கப் பெற்ற எல்லா நிழற் படங்களும் அடங்கிய ஒரு தொகுப்பு நூல் தயாரிக்கப்பட்டு, விற்பனைக்கு ஏற்பாடு செய்தல் வேண்டும்;

6. நிழற்படங்களும், அஞ்சல் அட்டை அளவுள்ள நிழற் படங்களும், நிழற் படத் தொகுப்புகளும் தயாரிக்கப்பெற்று பொது மக்களுக்கு, அடக்க விலைக்கே கிடைக்கும்படி செய்தல் வேண்டும்.

காட்சியில் வைக்கப் பெற்றிருந்த சிறந்த நிழற்படங்களையும், பொருள், காலம் ஆகிய முறையில் வரையறுக்கப்பட்டு அமைக்கப் பெற்றிருந்ததையும், கல்வெட்டுப் பகுதியில், எழுத்துக்களின் வளர்ச்சி பற்றி காட்டப் பெற்றிருந்ததையும் மக்கள் பெரிதும் பாராட்டினார்கள். மதுரையிலிருந்து கொண்டுவந்திருந்த பாவை விளக்கு தஞ்சைக் கலைக்கூடத்தைச் சேர்ந்த ஏறேரும் பெருமான் ஆகிய செப்புத் திருமேனிகள் எல்லாருடைய மனதையும் கவர்ந்தன.

காட்சியைக் காண வந்தவர்கள் பார்வையாளர் ஏட்டில் எழுதி வைத்த சில பல கருத்துக்கள் :—

தமிழகத் தொல்கலைக் கண்காட்சியைக் காணும் வாய்ப்பினை இன்று பெற்று பேருவகை கொண்டேன். கண்ணையும், கருத்தையும் கவரத்தக்க வகையில் படங்களும், கலைகளும், பொருள்களும் வைக்கப்பட்டிருப்பது பாராட்டுதற்குரியது. சிறப்புக்குரிய தொன்மையில் புகழும், பெருமையும், பற்றும், கவர்ச்சியும், வியப்புணர்ச்சியும் ஏற்படுவது இயற்கை. இந்த வளர்ச்சிகளெல்லாம் கண்காட்சியைக் காணும்போது ஏற்படுகின்றன. தென்னகத்துக் கட்டிடக்கலைச் சிறப்புக்களையும், சிற்பக்கலைச் சிறப்புக்களையும் தக்க வரலாற்று விளக்கங்களுடன் திரைப்படம் மூலமும், நூல் வடிவின் மூலமும் நம் நாட்டினர்க்கும், உலகினர்க்கும் காட்ட அரசினர் முன் வருவது நலம் பயக்கும். இந்தக் கண்காட்சியை இந்தியாவிலுள்ள பெரு நகரங்கள் தோறும் காட்ட முயலுவது சிறப்புடையது. சென்னையில் நிலையான ஒரு இடத்தில் இக்கண்காட்சியை நிறுவுவது சென்னை மாநகருக்கு வருகைதரும் பிறநாட்டினரும், நம் நாட்டினரும் கண்டு களிக்க வாய்ப்பாக அமையும். இத்தகைய முயற்சி மேலும் மேலும் வளர்க ! வெல்க !

இரா. நெடுஞ்செழியன்
22—12—'65.

நமது தொன்மைச் சிறப்புகளையும், வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியினையும் விளக்கும் கண்காட்சி இதுபோல் இதுவரை நான் கண்டதில்லை. மிகவும் பயனுள்ள கண்காட்சி. காட்சி அமைக்கப்பட்டுள்ள முறை மிகவும் போற்றத்தக்கது. நமது பண்டைய பெருமக்களின் வாழ்க்கைச் சிறப்புகளையும் கலைப் பெருமைகளையும் எவ்வளவு நேரம் பார்த்தாலும் தெவிட்டாத பெருநிலை—அனைவருக்கும்.

ஈ. வெ. கி. சம்பத்
22—12—'65.

கலைக்கோயில்களின் சிறப்பை உணர்த்தும் கண்காட்சி இது. பழங்காலத்துக் கலைஞர்களின் கற்பனைகளையும் திறனையும் ஓரிடத்தில் ஒருங்கே கண்டு மகிழும் மகிழ்ச்சியை இங்குப் பெற முடிகிறது. நம் முன்னோர்களின் பெருமையை உணர்ந்து, ''எங்கள் தந்தையர் நாடு'' என்று பெருமிதம் உற முடிகிறது.

மு. வரதராசன்
18—12—'65.

கல்லிருக்கு மிடமெல்லாம் கலைக ளாக்கிக்
கடவுளர்தம் திருவுருவம் பலப டைத்துச்
சொல்லிருக்கும் புகழ்படைத்த மன்னர் பல்லோர்
தூயஅன்பி னாற்றொண்டு செய்து பாரில்
நல்லிருக்கு வாழ்பரத கண்டந் தன்னில்
நாளும் வாழ்கின்றார் அவர்தம் சீர்த்தி
அல்லிருக்க வொட்டாமல் ஒளியைப் பாய்ச்சும்
அறஞ் சொல்லும் சிற்பத்தின் திறமும் சொல்லும்.

மலைகுடைந்த பல்லவரின் அரிய கோயில்
மாண்பமைந்த சுடுமண்ணால் அமைந்த கோயில்
சிலைகடைந்து தூணாக்கிச் சுவரு மாக்கித்
திருவமுடைச் சோழர்பலர் செய்தகோயில்
அலைகடைந்த அமுதென்னத் தெய்வ மெல்லாம்
அழகழகென் றமர் விஜய நகரக் கோயில்
தொலை கடந்து பாராமல் சிறிது போதில்
துன்னியிங்குக் கண்டுமனம் பூரித் தேனே!

பாறையெலாம் மெழுகாகப் பணியச் செய்த
பாங்கினையே புகழ்வேனோ மனமாம் பாறை
வேறுதின மெண்ணாமல் தியானித் தேத்த
விளங்குபல மூர்த்தி செய்த விதஞ்சொல் வேனோ
கூறுபல வாம்நடன மாதிச் சிற்பம்
குலவுகலை வகைதன்னைக் கூறு வேனோ
வீறுடைய கவியல்லேன் சொல்ல மாட்டேன்
வியப்பேயோர் உருவாகி நின்றே னம்மா.

இத்தகைய கலைக்கருவூ லங்க ளெல்லாம்
எங்கெங்கோ கிடந்தவற்றைத் தொகுத்துச் சேர்த்து
வைத்திவற்றைப் பாரீரே பாரீர் என்று
வகைவகையாய் நிரற்படுத்தி விளக்கங் காட்டி
அத்தமிவை நம்கலையின் ஆழங் காணீர்
அற்புதமற் புதமென்றே இயம்பிக் காட்டும்
சுத்தமனத் தொண்டர்தமைப் போற்று கின்றேன்
சுதந்தரநல் லரசினையே வாழ்த்து கின்றேன்.

கி. வா. ஜகந்நாதன்
25—12—'65.

உயர்நிலைப் பள்ளி மாணவர்கள் ஒவ்வொருவரும், இக்கண்காட்சியைப் பார்த்து பயன் அடைய வேண்டுமென்பது என் விருப்பம்.

தி. க. பகவதி
25—12—'65.

இந்தக் காட்சிகளைக் காணும் போது தமிழுலகம் தலை நிமிர்ந்து நிற்கின்றது. இவை அழியாமல் என்றென்றும் பாதுகாக்கப் பெற வேண்டிய அற்புதச் சின்னங் களாகும். இது போன்ற நிரந்தரக் கண்காட்சி தமிழகத்தின் எல்லா மாவட்டங்களி லும் நிறுவப் பெறவேண்டும்.

மிகவும் பயனுள்ள, எண்ணியெண்ணிப் பெருமைப் படுவதற்குரிய சிற்பக் கண் காட்சி. இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த தமிழர்கள், வருங்காலத்திலும் இச்சிறப்பும் பெருமையும் அழிக்கப்படாதவாறு, இப்பெருமைக்கு இழுக்கு நேராதவாறு தங்களை எல்லா வகையிலும் உயர்த்திக் கொள்ள வேண்டும்.

தி. க. ஷண்முகம்
25—12—'65.

தேசபக்தியும் தெய்வபக்தியும் நாட்டு மக்களின் உள்ளத்தில் நின்று நிலவ வேண்டிய பண்புகள். இவற்றை ஒருங்கே வளர்ப்பன நமது தொல்கலைக்காட்சிப் பாதுகாப்புப் பணிகளே. நகரம் தோறும் இத்தகைய அமைப்புகளை நிறுவ வேண்டி யது நமது தலையாய கடமை. உள்ளம், காலம் கடந்தும், இடம் கடந்தும் பறந்து சென்று ஒரு கனவுலகைக் கண்ட இன்பம் கிடைத்தது. வாழ்க தமிழகக் கலை! இக் காட்சிகளை நூல் வடிவில் தருதல் பயனுடையது.

மு. க. தங்கவேலன்
26—12—'65.

பண்டைத் தமிழன் பண்பிலும், திறமையிலும் பெருமிதம் கொள்ளச் செய்யும் காட்சி.

கா. திரவியம்
26-12-'65.

கல்வெட்டுக் கருத்தரங்கு, சென்னை—1966.

தமிழகத்திலுள்ள கல்வெட்டுச் செல்வங்களை மக்களுக்கு உணர்த்துவதற்காக, ஒரு கல்வெட்டுக் கருத்தரங்கும், அதையொட்டிய காட்சியும், 1966-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்களில் சென்னை இராஜாஜி மண்டபத்தில் நிகழ்த்தப்பெற்றன. கருத்தரங்கும், காட்சியும், மாண்புமிகு தமிழக முதல்வரால் துவக்கி வைக்கப் பட்டன.

கருத்தரங்கு: மதுரைப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் பேராசிரியர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் அவர்கள், கல்வெட்டுக் கருத்தரங்கிற்குத் தலைமை வகித்தார். மதம், கவின்மிகு கலைகள், தமிழ் மொழி வளர்ச்சி, வரலாறு, பொருளாதார வர லாறு, கல்வெட்டு ஆராய்ச்சி ஆகிய பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, கருத்தரங்கு நடைபெற்றது. புதுச்சேரியிலுள்ள பிரஞ்சிந்திய ஆராய்ச்சி நிறுவன இயக்குநர், பேராசிரியர் ஜீன் பிலியோசா, பேராசிரியர் கே. ஏ. நீலகண்டசாஸ்திரி, பேராசிரியர், கே. கே. பிள்ளை, திரு. டி. என். இராமச்சந்திரன், பேராசிரியர், மா. இராசமாணிக்கம்

பேராசிரியர் டி. வி. மகாலிங்கம் போன்ற அறிஞர்கள் கருத்தரங்கில் பங்கு கொண்டனர். மத்திய அரசின் கல்வெட்டாய்வாளர் அலுவலகத்தின் மேலாளராகிய திரு. எச். கே. நரசிம்மசுவாமி அவர்களும் கருத்தரங்கில் கலந்து கொண்டார். விரிவுரையாளர்கள், ஆராய்ச்சி மாணவர்கள், பொது மக்கள் அனைவரும் இக் கருத்தரங்கில் பங்குகொண்டனர். இதில் நாற்பது ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் படிக்கப்பட்டன.

காட்சி: 1966-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர்த் திங்கள் 8-ஆம் நாள் முதல் 22-ஆம் நாள் முடிய. சென்னை இராஜாஜி மண்டபத்தில் தமிழகத்துக் கலை வளர்ச்சியை விளக்கும் கவின்மிகு காட்சி அமைக்கப்பட்டது. புதுச்சேரியிலுள்ள பிரஞ்சிந்திய ஆராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், மைசூரிலுள்ள இந்திய அரசின் கல்வெட்டாய்வாளர் அலுவலகம், சென்னை அரசினர் பொருட்காட்சி சாலை ஆகியவற்றின் உதவிகொண்டு இக்காட்சி அமைக்கப்பட்டது. திருவாளர்கள் மர்ரே எஸ். இராஜம், ஐ. மகாதேவன் ஆகியோர் இக்காட்சி சிறப்புற அமைவதற்கு பெரும் உதவி புரிந்தனர்.

கல்வெட்டுப் பிரதிகள், நிழற் படங்கள், விளக்கப் படங்கள், செப்பேட்டுச் சாசனங்கள் ஆகியவற்றை அளித்துதவிய இந்திய அரசாங்கத் தலைமைக் கல்வெட்டாய்வாளர்க்கு எமது நன்றி உரித்து. இக்காட்சிக்கென பேராசிரியர் பிலியோசா அவர்கள், கல்வெட்டுப் பிரதிகளையும் நிழற் படங்களையும், கம்போடியாவிலிருந்து கொண்டு வந்தார். உறையூர் அகழ்வாய்வில் கிடைத்த தமிளி எழுத்துக்கள் பொறிக்கப் பெற்ற பானை ஓடுகளை, சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தொல் பொருள் ஆய்வுப் பிரிவு கொடுத்துதவியது.

தமிழ் எழுத்துக்களின் வளர்ச்சி, தமிழகத்தின் பொருளாதார, சமூக, கலாச்சார வளர்ச்சி ஆகியவற்றை அறிந்துகொள்வதற்கு இக்காட்சி பெரிதும் பயன் பட்டது. சிறப்பு பெற்ற கல்வெட்டாய்வாளர்களின் படங்களும் காட்சியை அலங்கரித்தன.

பள்ளிச் சிறுவர்களும் பண்டைய எழுத்துக்களைப் பற்றி அறிந்துகொள்வதற்காக, நூதன முறையில் ஒரு சிறுவர் அரங்கமும் அமைக்கப் பட்டது.

சிறப்புக் காட்சி, மதுரை, நவம்பர் 1966.

தமிழக அரசின் ஆணையின் படியும், மதுரை மாவட்ட ஆட்சியாளர் அவர்களின் வேண்டுகோளின் படியும் இத்துறையால் மதுரைப் புதுமண்டபத்தில் நவம்பர்த் திங்கள் 6-ஆம் நாள் தொடங்கி 13-ஆம் நாள் முடிய ஒரு சிறப்புக் காட்சி அமைக்கப்பெற்றது. காட்சியானது 1966-ஆம் ஆண்டு நவம்பர்த் திங்கள் 6-ஆம் நாள் சென்னை முதலமைச்சர் அவர்களால் தொடங்கி வைக்கப்பெற்றது.

"பூம்புகார் போற்றுதும்" காட்சியும், கருத்தரங்கும், ஆகஸ்டு, 1967.

பண்டைய சிறப்பு வாய்ந்த துறைமுகமான காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைப் பற்றியும், அண்மையில் அங்கு நடைபெற்ற அகழ்வாய்வு பற்றியும் பொது மக்கள் அறிந்து

கொள்ளும் வகையில் தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை 1967-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டுத் திங்கள் சென்னையில் ஒரு கருத்தரங்கும், காட்சியும் அமைத்தது.

நகரப் பள்ளி மாணவர்களுக்கு ஒரு ஒப்புவித்தல் போட்டி நடத்தப்பட்டது. பூம்புகாரைக் குறிக்கும் எழுபத்தைந்து வரிகள் பட்டினப்பாலையிலிருந்தோ, அல்லது சிலப்பதிகாரத்திலிருந்தோ ஒப்புவித்தல் போட்டிக்கு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று அறிவிக்கப்பட்டது. பல்வேறு பள்ளிக்கூடங்களிலிருந்து சுமார் 80 மாணவர்கள் இப்போட்டியில் கலந்து கொண்டனர்.

நகரக் கல்லூரி மாணவர்களிடையே ஆர்வத்தை உண்டு பண்ணக் கருதி 1967-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு திங்கள் 8-ஆம் நாள் இவ்வலுவலகத்தில் ஒரு பேச்சுப் போட்டி நடத்தப்பட்டது. அதில் பல்வேறு கல்லூரிகளைச் சேர்ந்த இருபத்தாறு மாணவர்கள் கலந்து கொண்டனர்.

1967-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு திங்கள் 14-ஆம் நாள் மாலை கருத்தரங்கும் காட்சியும் துவக்கி வைக்கப்பெற்றன. இவ்விழாவிற்கு மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் அவர்கள் தலைமை தாங்க, மாண்புமிகு பொதுப்பணித்துறை அமைச்சர் திரு. மு. கருணாநிதி அவர்கள், காட்சியைத் திறந்து வைத்தார்கள். மாண்புமிகு உள்ளாட்சித்துறை அமைச்சர் திரு. மா. முத்துசாமி அவர்கள், போட்டியில் வெற்றி பெற்றவர்களுக்குப் பரிசுகள் வழங்கினார்.

கருத்தரங்கு: 1967-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு திங்கள் 15-ஆம் நாள் நடத்தப்பெற்ற காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைப் பற்றிய கருத்தரங்கு ஏராளமான மக்களைக் கவர்ந்தது. இக்கருத்தரங்கில் பேராசிரியர் மு. வரதராசனார், பேராசிரியர் இலக்குவனார், தமிழ் நாடு சட்டப் பேரவைத் தலைவர், புலவர் கோவிந்தன், பேராசிரியர் கே. கே. பிள்ளை முதலானோர் சிறப்புரையாற்றினர். கருத்தரங்கின் நிறைவு விழாவிற்குத் திரு. சா. கணேசன் அவர்கள் தலைமை தாங்க, சட்டமன்ற உறுப்பினர் திரு. ம. பொ. சிவஞான கிராமணியார் அவர்கள் பேருரை ஆற்றினார்கள்.

சிறப்புக் காட்சி: 1967-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு திங்கள் 14-ஆம் நாள் துவங்கி 20-ஆம் நாள் முடிய பூம்புகாரைப் பற்றிய ஒரு சிறப்புக் காட்சி அமைக்கப்பட்டது. காட்சியில் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்கப் பழம் பொருள்களும், நிழற் படங்களும், விளக்கக் குறிப்புகளும், மாதிரி உருக்களும் இடம் பெற்றன. இந்திய தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறை காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை அகழ்வாய்வு செய்தது. அகழ்வாய்வில் கிடைத்த வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க பழம் பொருள்களை அத்துறை, இக்காட்சிக்கு அளித்ததோடல்லாமல், அத்துறையினுடைய அலுவலர்களை அனுப்பி காட்சியை அமைக்கவும், கண்காணிக்கவும் ஏற்பாடு செய்தது. சென்னையிலுள்ள சாந்தி ஸதன் நிறுவனம், தன்னால் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் சேகரிக்கப்பெற்ற காசுகளையும், சுதை வேலைப்பாடுகளையும் இக்காட்சிக்குக் கொடுத்து உதவியது. பண்டைய காவிரிப்பூம்பட்டின நகர அமைப்பின் மாதிரி உருவைச் செய்து தரும்படி தொழில் துறை இயக்குநர் அவர்கள் மாமல்லையிலுள்ள சிற்பப் பயிற்சிக் கூடத்திற்கு அனுமதி அளித்ததின் பேரில் பூம்புகாரின் மாதிரி உரு ஒன்றும் அமைக்கப்பெற்றது.

இக்காட்சி நல்லதொரு பயனைத் தேடித் தந்தது. பொதுமக்களாலும், நாளிதழ்களாலும் இக்காட்சி போற்றப்பட்டது. பல்வேறுபட்ட பள்ளிகளி லிருந்தும், கல்லூரிகளிலிருந்தும் ஐயாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட மாணவர்கள் இக் காட்சியைக்கண்டு அவர்களுடைய பாராட்டுகளைக் காட்சியில் வைக்கப்பெற்றிருந்த குறிப்புப் புத்தகத்தில் எழுதியுள்ளனர்.

"இரண்டாம் உலகத் தமிழ் மாநாடு" கலைக்காட்சி, சனவரி, 1968.

1968-ஆம் ஆண்டு சனவரித் திங்களில் இத்துறை இரண்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டையொட்டி, தமிழ்நாடு அரசின் ஆணைப்படி, கலைக்காட்சிக் குழுத் தலைவர் உயர்திரு. சா. கணேசன் அவர்கள் தலைமையில், ஒரு காட்சி இத்துறையால் அமைக்கப்பெற்றது. தமிழ்நாட்டிலுள்ள பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்தும் பொருள்கள் கொண்டுவரப்பெற்று பல்கலைக்கழகத் தேர்வு மண்டபத்தில் அவைகள் காட்சியாக வைக்கப்பட்டன.

1968-ஆம் ஆண்டு, சனவரித் திங்கள் 3-ஆம் நாள் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர் டாக்டர் அ. லக்ஷ்மணசாமி முதலியார் அவர்கள் தலைமையில், மேன்மைமிகு திரு. சி. இராஜாஜி அவர்களால் இக்காட்சி திறந்து வைக்கப்பட்டது. மாண்புமிகு தமிழக முதலமைச்சர் திரு. சி. என். அண்ணாதுரை அவர்கள், இக் காட்சியையொட்டி தயாரிக்கப்பெற்ற "கையேடு" என்ற புத்தகத்தை வெளி யிட்டார்கள்.

இக்காட்சியில் தமிழ்நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில், அகழ்வாய்வின்மூலம் கிடைத்த வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க பழம் பொருள்கள் இடம் பெற்றன. மேலும், ஓவியங்கள், இசைக்கருவிகள், அஞ்சல் தலைகள், வனவிலங்குகளின் நிழற்படங்கள், செப்புத்திருமேனிகள், தந்த வேலைப்பாடுகள், மர வேலைப்பாடுகள், காசுகள், அணிகலன்கள், ஓலைச் சுவடிகள், புத்தகங்கள், வாகனங்கள் ஆகியவைகளும், கோயில்கள், சிற்பங்கள் ஆகியவைகளின் நிழற்படங்களும் இதில் இடம்பெற்றன. தமிழ்நாட்டிலுள்ள கோட்டைகளைப் பற்றிய தனியான ஒரு பிரிவும் காட்சியில் அமைக்கப்பட்டது.

அனைத்துலகத் தமிழ் மாநாட்டில் நடைபெற்ற கருத்தரங்குகளில் ஒரு பிரிவுக்கு, தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை இயக்குநர் அவர்கள் தலைமை தாங்கினார். மாநாட்டில் கலந்துகொண்டு தமிழ், வட்டெழுத்து, கிரந்தம் ஆகிய எழுத்துக்களின் வளர்ச்சி பற்றிய ஒரு ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையையும் படித்தார்.

கொற்கைக் காட்சி, நவம்பர் 1969.

கொற்கை அகழ்வாய்வில் கிடைத்த பழம் பொருள்களைக் கொண்டு, 1969 நவம்பர்த் திங்கள் தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறைக் கட்டடத்தில் சிறப்புக் காட்சி ஒன்று அமைக்கப்பட்டது.

முதுமக்கள் தாழிகள், இரும்பாலும் செம்பாலும் செய்யப்பட்ட பொருள்கள், தமிழி எழுத்து பொறிக்கப்பட்ட பானை ஓடுகள், சங்குகள், சிப்பிகள், வண்ணமணிகள்

போன்ற அகழ்வாய்வில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பொருள்களனைத்தும் காட்சியில் வைக்கப்பெற்றன. கொற்கை அகழ்வாய்வு சம்பந்தமான நிழற்படங்கள், விளக்கப் படங்கள், நிலப் படங்கள் முதலியனவும் பார்வைக்கு வைக்கப்பெற்றன. இக்கலைக் காட்சிக்கு எண்ணிறந்த பார்வையாளர்கள் வருகை தந்தனர். இக்காட்சியைக் காண ஓய்வுபெற்ற தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறைப் பொது இயக்குநர் பத்மஸ்ரீ திரு. எ. கோஷ் அவர்கள் வருகை தந்தார்.

இக்காட்சி, சட்டமன்ற உறுப்பினர் ம. பொ. சிவஞான கிராமணியார் அவர்கள் முன்னிலையில், தமிழ்நாடு அரசு, கல்வி அமைச்சர், மாண்புமிகு திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் அவர்கள் தலைமையில் துவக்கி வைக்கப்பெற்றது. புதுச்சேரி, பிரஞ்சிந்திய ஆராய்ச்சி நிறுவன இயக்குநர் பேராசிரியர் ஜீன் பிலியோஸா அவர்களும், இந்துமத அறநிலைய பாதுகாப்புத்துறை ஆணையாளர் திரு. நரசிம்மன், ஐ.ஏ.எஸ்., அவர்களும் இத்துறை நூல்களை வெளியிட்டனர்.

1. புறக்கூத்து, பல்லவர் காலச் சிற்பம், கி.பி. 5-6 ம் நூற்றுண்டு, தாந்தோன்றீச்சுரர் கோயில்—காஞ்சிபுரம்.

A dancing scene, Pallava period, 5th-6th cent. A.D.
Tāntōnrīswarar temple, Kanchipuram.

2. அகக்கூத்து, பல்லவர் காலச் சிற்பம், கி. பி. 5-6 ம் நூற்றாண்டு, தாந்தோன்றீச்சுரர் கோயில்—காஞ்சிபுரம்.

A dancing scene, Pallava period, 5th-6th cent. A.D. Tāntōnrīswarar temple, Kanchipuram.

3. அகக்கூத்து, பல்லவர் காலச் சிற்பம், கி. பி. 5-6 ம் நூற்றுண்டு, தாந்தோன்றீச்சுரர் கோயில்—காஞ்சிபுரம்.

A dancing scene, Pallava period, 5th-6th cent. A.D.
Tāntōnrīswarar temple, Kanchipuram.

4. அகக்கூத்து, பல்லவர் காலச் சிற்பம், கி பி. 5-6 ம் நூற்றுண்டு,
தாந்தோன்றீச்சுரர் கோயில்—காஞ்சிபுரம்.

A dancing scene, Pallava period, 5th-6th cent. A.D.
Tāntōnriswarar temple, Kanchipuram.

5. அகக்கூத்து, பல்லவர் காலச் சிற்பம், கி. பி. 5-6 ம் நூற்றுண்டு
தாந்தோன்றீச்சுரர் கோயில்—காஞ்சிபுரம்.

A dancing scene, Pallava period, 5th-6th cent. A.D.
Tāntōnrīswarar temple, Kanchipuram.

6 a ஒரே சிற்பத்தில் நான்முகன், சிவலிங்கம், உமை, முருகன், நரசிம்மர்
பல்லவர் காலம், முன்னூர், தென்னாற்காடு மாவட்டம்.

Sculptured panel showing Brahma, Linga, Umā, Subrahmaṇya and Narasimha, Pallava period, Munnur, District South Arcot.

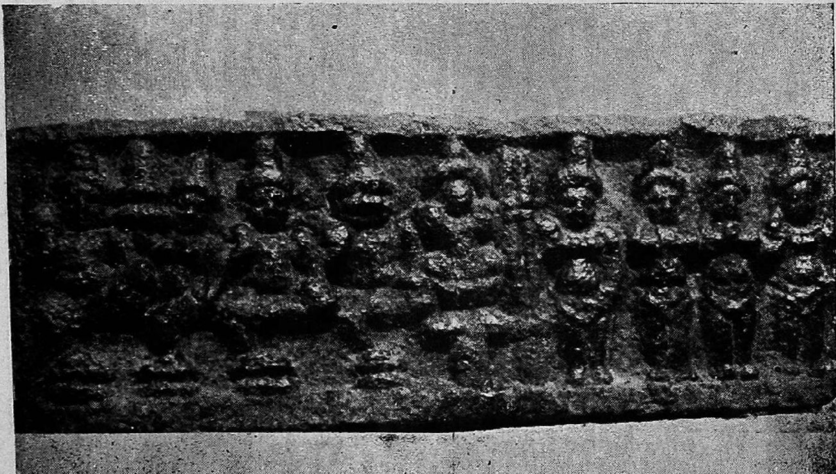

6 b ஒரே சிற்பத்தில் நான்முகன், சிவலிங்கம், உமை, முருகன், நரசிம்மர், திருமகள்
முதலிய—பல்லவர் காலம், மணிமங்கலம் செங்கை மாவட்டம்.

Sculptured panel, showing Brahma, Linga, Umā, Subrahmaṇya Narasimha, Sridevi and others, Later Pallava period, Manimangalam, Dist. Chingleput.

7 a சேட்டையும் பிற உருவங்களும், பல்லவர் காலம்.
முன்னூர்—தென்னாற்காடு மாவட்டம்.

Jyēshṭā and others, Pallava period,
Munnur, District South Arcot.

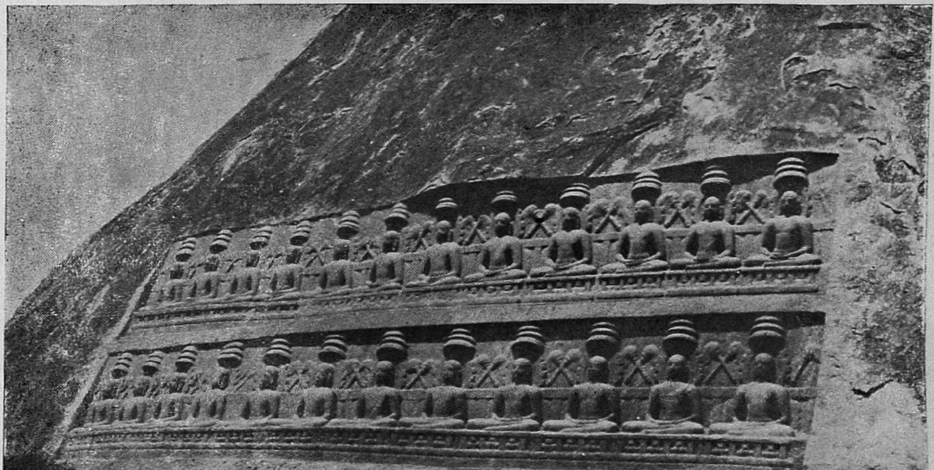

7 b 24 சமணத் துறவிகளின் (தீர்த்தங்கரர்களின்) உருவம், பல்லவர் காலம்,
திருநாதர் குன்று, செஞ்சி—தென்ஆற்காடு மாவட்டம்.

24 Jain Saints (Tīrtankaras), Thirunāthar Kunṟu,
Gingee, District South Arcot.

8 a. திருமால், பல்லவர் காலம், கி. பி. 8 ம் நூற்றூண்டு, வடக்காலத்தூர், தஞ்சை மாவட்டம்.
Vishṇu, Pallava period, 8th century A. D.
Vadakkalattur, District Thanjavur.

8 b உமையை அணைந்த சடைமுடி அண்ணல், பல்லவர் காலம், கி. பி. 8 ம் நூற்றூண்டு, கோபுரப்பட்டி, திருச்சி மாவட்டம்.
Ālinganachandrasekhara, Pallava Period,
Gopurapatti, District Trichy.

9 a. நரசிம்மர்

Narasimha

9 b. திருமால்

Vishṇu

முத்தரையர் காலம், கி.பி. 8-ம் நூற்றுண்டு,

செந்தலை—தஞ்சை மாவட்டம்.

Muttaraiya period, 8th cent. A.D.

Sendalai, District Tanjavur.

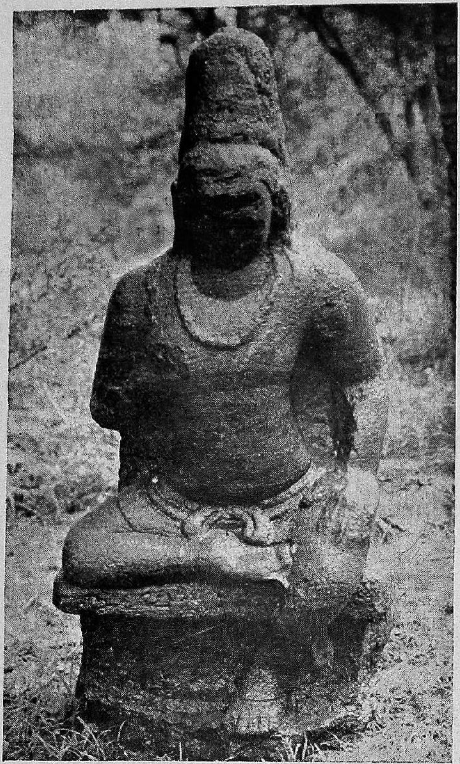

10 a. பரிவாரதேவர் (யமன்).
Parivāra deity.

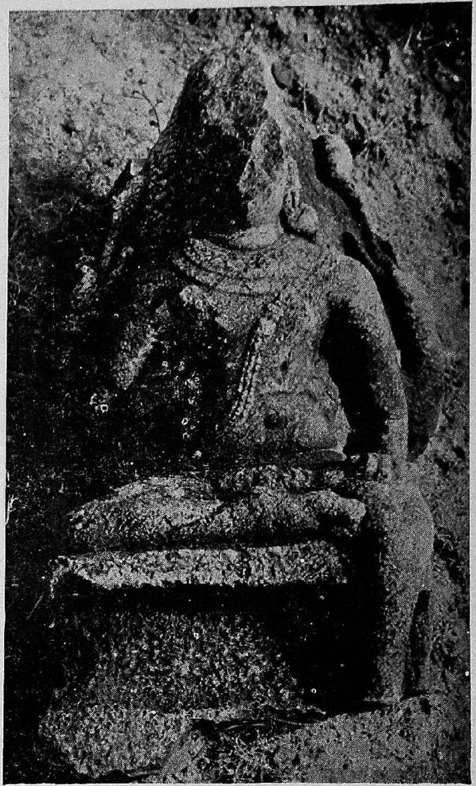

10 b. திருமால்
Vishṇu

பாண்டியர் காலம், கி. பி. 8-ம் நூற்றுண்டு, இராசாக்கல்மங்கலம்,
திருநெல்வேலி மாவட்டம்.

Paṇḍya period, 8th Century A.D., Rajakkalmangalam, District Thirunelveli.

11 a பெண் அணங்கு—Female deity

11 b பெண் அணங்கு—Female deity

பரிவார தேவதை, பாண்டியர் காலம், கி. பி. 8-ம் நூற்றுண்டு,
இராசாக்கல்மங்கலம்—திருநெல்வேலி மாவட்டம்.

Parivāra Deities, Pāṇḍya period, 8th Cent. A.D.
Rajakkalmangalam, District Thirunelveli.

12. திருமகள், பாண்டியர் காலம், கி. பி. 8-ம் நூற்றாண்டு, திருச்சுழி, ராமநாதபுரம் மாவட்டம்.

Srīdēvi, Pāṇḍya period, 8th century A. D. Thiruchuli, District Ramnad.

13 நிலமகள், பாண்டியர் காலம் 8-ம் நூற்றாண்டு,
திருச்சுழி—இராமநாதபுரம் மாவட்டம்.

Bhūdēvi, Pāṇḍya period, 8th century A.D.
Thiruchuli, District Ramnad.

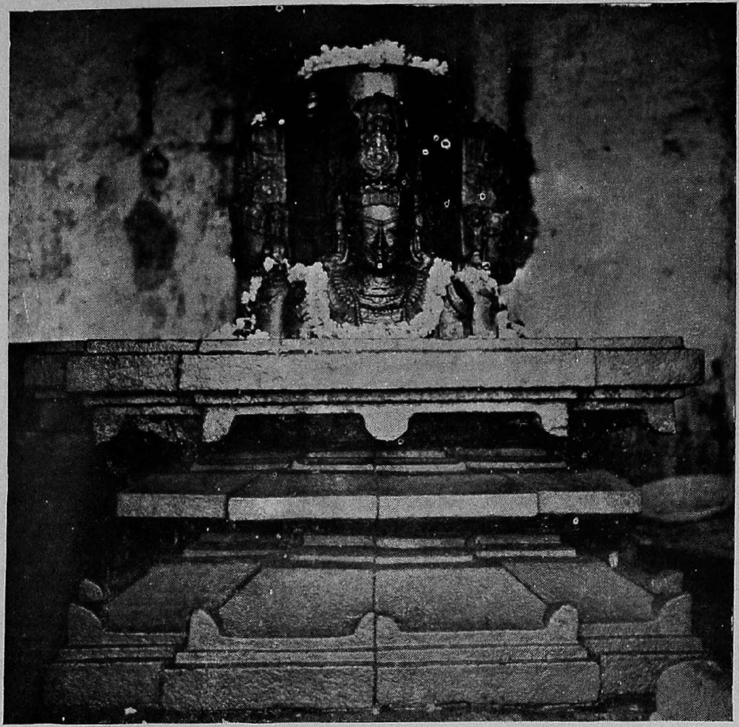

14 a. சதுர்முகலிங்கம், கடைச் சோழர் காலம், கி. பி. 12-ம் நூற்றுண்டு காளஹஸ்தி, சித்தூர் மாவட்டம்.

Chaturmukhalinga, Later Chō̤lā period, 12th Cent. A.D. Kalahasti, District Chittoor.

14 b. சோமசித்தாந்திகள் போற்றிய தெக்கணுமூர்த்தி, சோழர் காலம், கி. பி. 11-ம் நூற்றுண்டு, திருஒற்றியூர், செங்கை மாவட்டம்.

Dakshiṇāmūrti, Chō̤lā period, 11th Cent. A.D. Thiruvorriyur, District Chingleput.

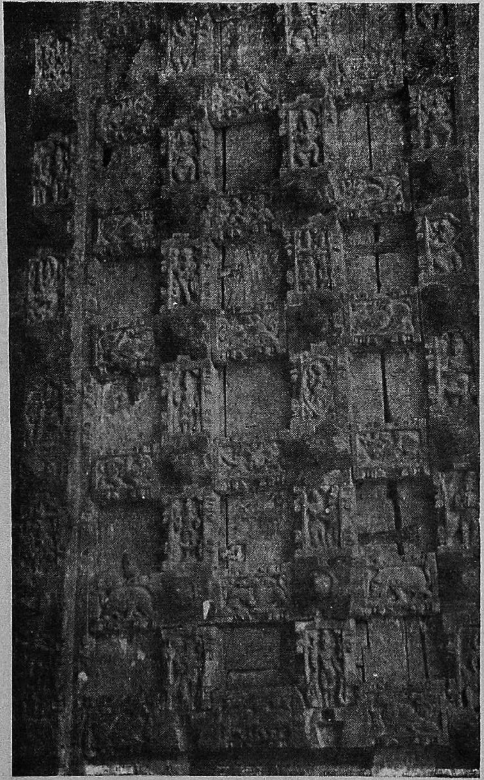

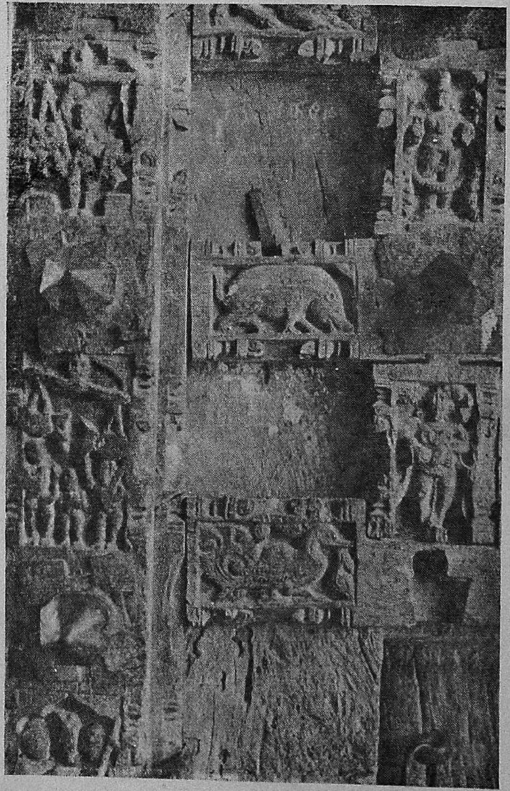

15. மரச்சிற்பங்கள் நிறைந்த கதவு—நாயக்கர் காலம், கி. பி. 16-ம் நூற்றுண்டு,
சிவாலயம், நல்லூர், தஞ்சை மாவட்டம்.

Carved wooden door, Nayak period, 16th century A. D.
Nallur, District Tanjavur.

16. மலைமகள்மணாளர், செப்புத்திருமேனி, கடைப் பல்லவர் காலம் கி. பி. 9-ம் நூற்றாண்டு, வடக்காலத்தூர், தஞ்சை மாவட்டம்.

Kalyāṇasundara, Bronze, Later Pallava period, 9th century A. D.
Vadakkalathur, District, Tanjavur

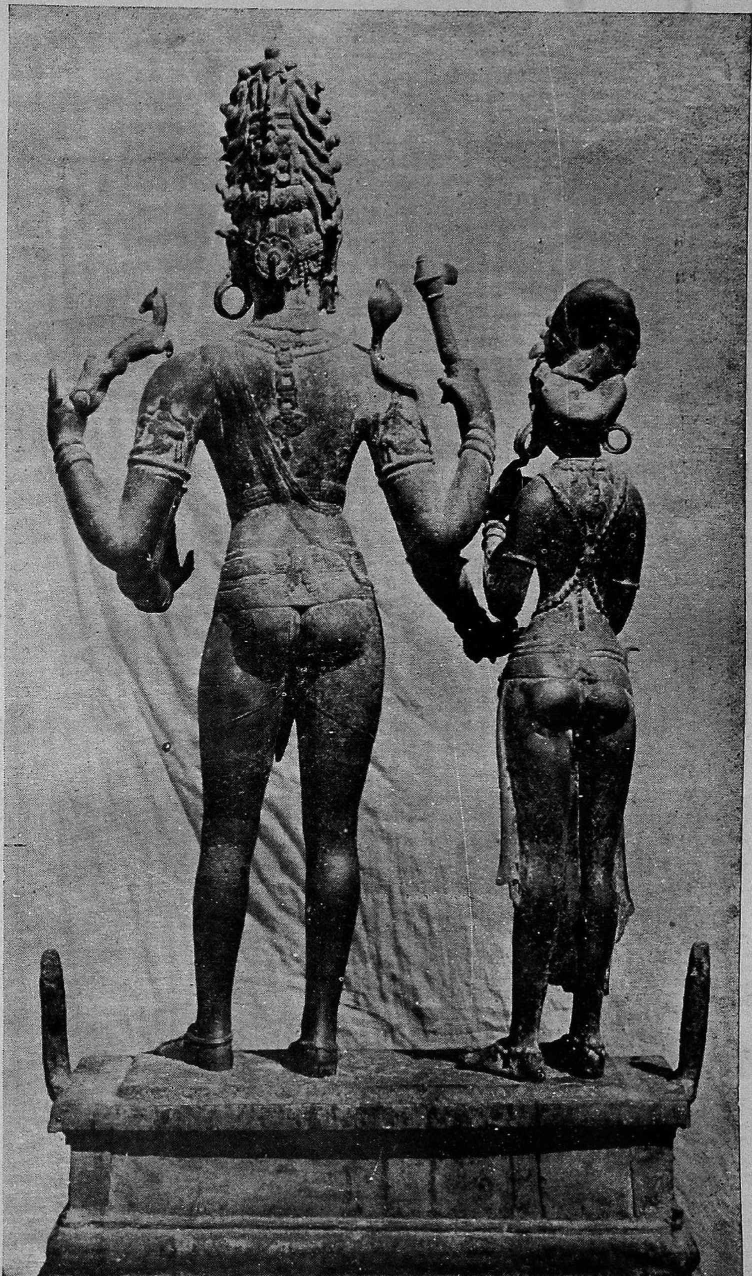

17 பின்புறம்.

Back view

18. ஆடவல்லபெருமான், செப்புத்திருமேனி, கடைப் பல்லவர் காலம்,
கி. பி. 9-ம் நூற்றுண்டு, வடக்காலத்தூர்—தஞ்சை மாவட்டம்.

Nataraja, Bronze, Pallava period, 9th Cent. A.D.
Vadakkalathur, District Thanjavur.

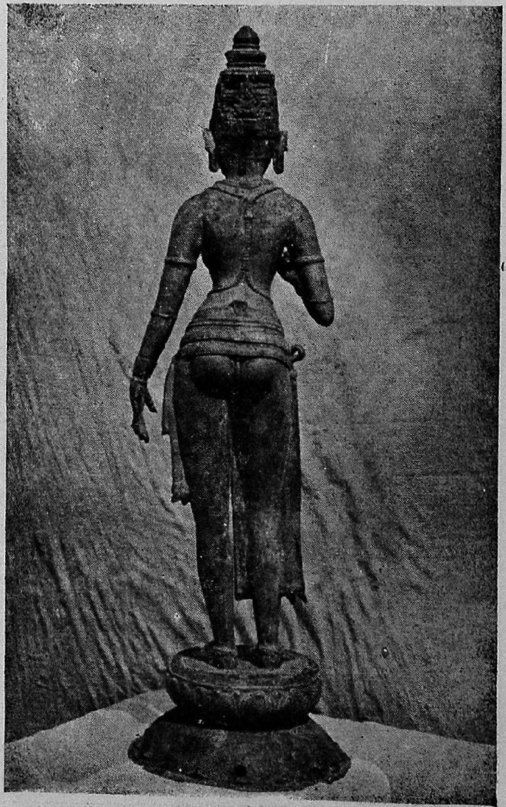

19. உமாபரமேச்வரி, செப்புத்திருமேனி, கடைப் பல்லவர் காலம், கி. பி. 9-ம் நூற்ருண்டு, வடக்காலத்தூர்—தஞ்சை மாவட்டம்.

Umāparameswari, Bronze, Pallava period. 9th Cent. A.D.
Vadakkalathur, District Thanjavur.

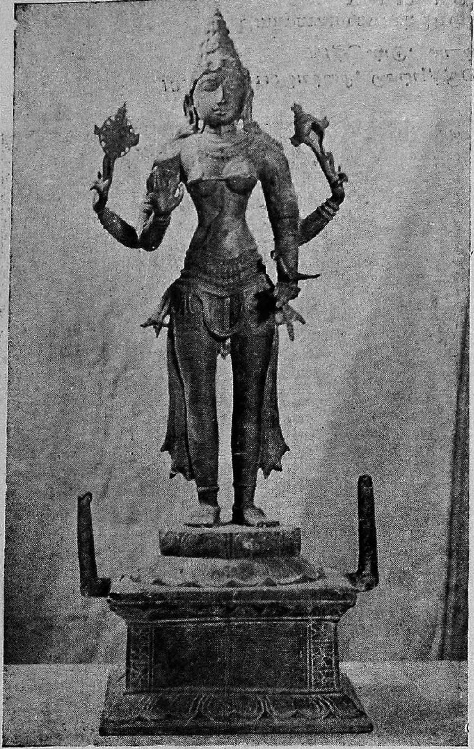

20 a. கொற்றவை, செப்புத்திருமேனி, சோழர் காலம், கி.பி. 11-ம் நூற்றூண்டு, தருமை ஆதீனம்.

Durga, Bronze, Chōḷa period, 11th cent. A.D. Dharmapuram mutt collection.

20 b. வட்டணை காட்ட வந்த நாயக்கர், செப்புத் திருமேனி, சோழர் காலம், கி.பி. 12-ம் நூற்றூண்டு, மேலப்பெரும்பள்ளம், தஞ்சை மாவட்டம்.

Vīnādhara Bhikshāṭaṇa Later Chola period 12th century A.D. Melapperumballam, District Tanjavur

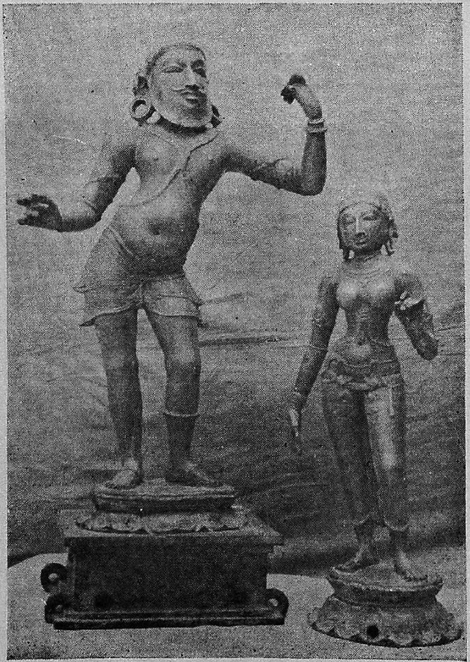

21 a. கிராதரும் தேவியும்
செப்புத்திருமேனி, கடைச் சோழர் காலம், கி. பி. 12-ம் நூற்றுண்டு, மேலப்பெரும்பள்ளம்—தஞ்சை மாவட்டம்.

Siva Kirata and Devi, Bronze,
Later Chola period, 12th Cent. A.D.
Melapperumballam, District Tanjavur.

21 b. கிராதர்
செப்புத்திருமேனி, கடைச் சோழர் காலம், கி. பி. 12-ம் நூற்றுண்டு, நாகப்பட்டினம்—தஞ்சை மாவட்டம்.

Kirata, Bronze,
Later Chola period, 12th Cent. A.D.
Nagappattinam, District Tanjavur.

22 a. பிறைமுடி அண்ணல்.
Chandrasekhara.

22 b. ஆடவல்ல அழகர்.
Nataraja.

கடைப் பாண்டியர் காலம், கி. பி. 14-ம் நூற்றுண்டு,
வீரபாண்டி—மதுரை மாவட்டம்.

Later Pāṇḍya period, 14th cent. A.D. Virapandi,
District Madurai.

23 a. சோமாஸ்கந்தமூர்த்தி.
Sōmāskanda.

23 b. பார்வதி
Pārvati

23 c. பார்வதி
Pārvati

கடைப் பாண்டியர் காலம், கி. பி. 14-ம் நூற்றுண்டு,
வீரபாண்டி, மதுரை மாவட்டம்.

Later Pāṇḍya period, 14th cent. A.D. Virapandi, District Madurai.

24 a. கணபதி, கடைச் சோழர் காலம், கி. பி. 12-ம் நூற்றுண்டு, திருவானைக்கா, திருச்சி மாவட்டம்.

Ganapathi, Later Chola period, 12th cent. A.D. Thiruvanaikka, District Trichy.

24 b. அனுமன், விஜயநகரக் காலம், கி. பி. 15-ம் நூற்றுண்டு, சதுரங்கபட்டினம், செங்கற்பட்டு மாவட்டம்.

Hanūman, Vijayanagar period, 15th cent. A.D. Sadras, District Chingleput.

25. கிராதார்ச்சுன காட்சி, காகிதத்தில் வரையப்பட்டுள்ள ஓவியம்,
கேரளப்பாணி, ஒரு தனியார் வசம் உள்ளது.
கி. பி. 18-ம் நூற்றுண்டு.

Kirātārjuna scene, painting on paper, Vegetable colours
Kerala school, 18th cent. A. D.
in a private collection.

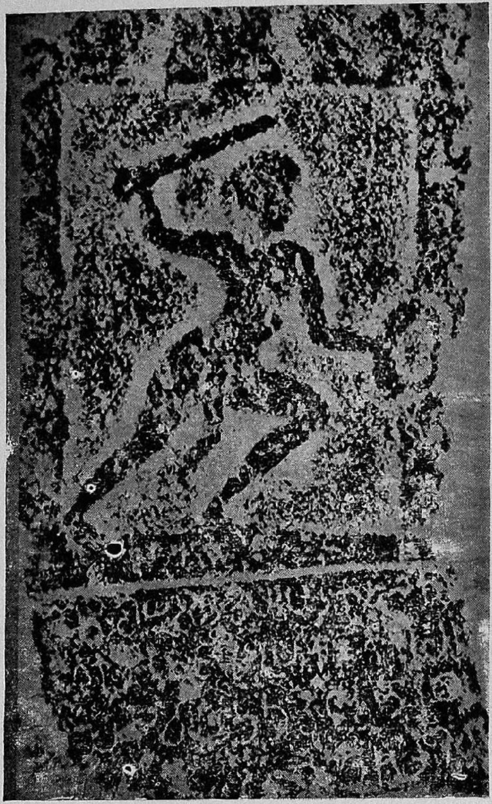

26. இரு நடுகற்கள், கி. பி. 5-ம் நூற்றுண்டு, இருளப்பட்டி, தருமபுரி மாவட்டம்.

Two hero-stones, 5th Cent. A. D. from Irulappatti, District Dharmapuri.

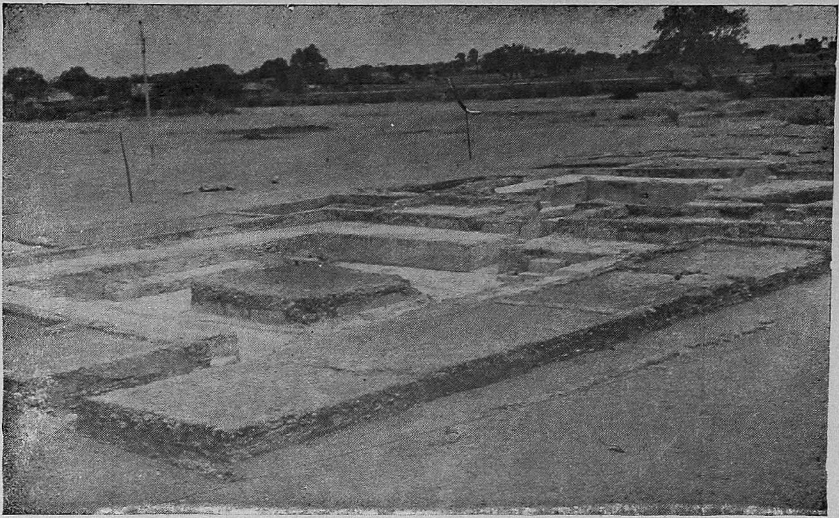

27 a. கட்டபொம்மன் அரண்மனைப் பகுதிகள், பாஞ்சாலங்குறிச்சி,
நெல்லை மாவட்டம்.

Palace remains of Virapandiya Kattabomman, Panchalankurichi,
District Tirunelveli.

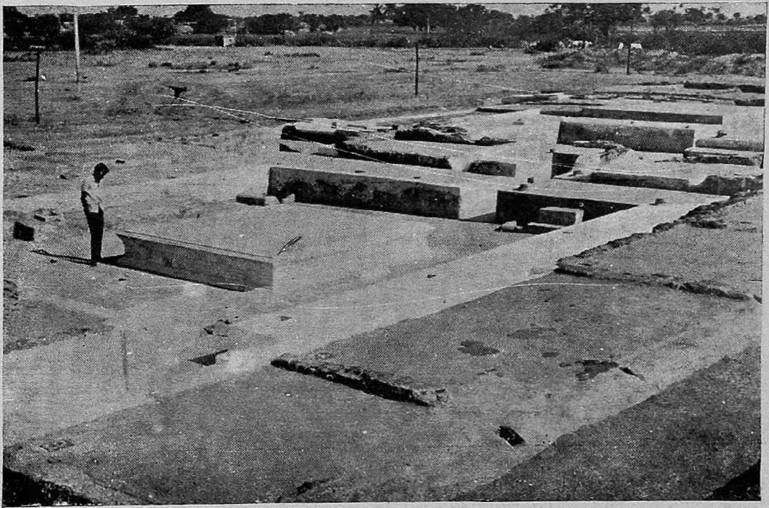

27 b. பழுது பார்த்த பின்னர்.

After conservation.

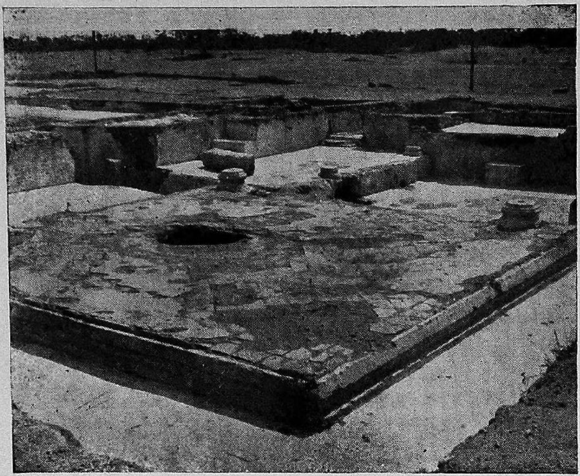

28 a. நாளோலக்க அறையின் தோற்றம்.
Audience hall.

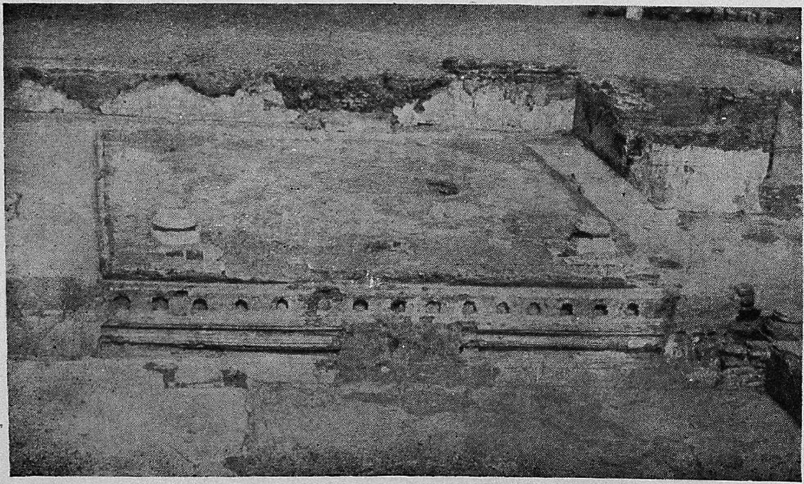

28 b. நாளோலக்க மண்டபத்தின் அடிப் பகுதி; அரியணை இருக்கும் இடம்.
The platform that used to house the throne.

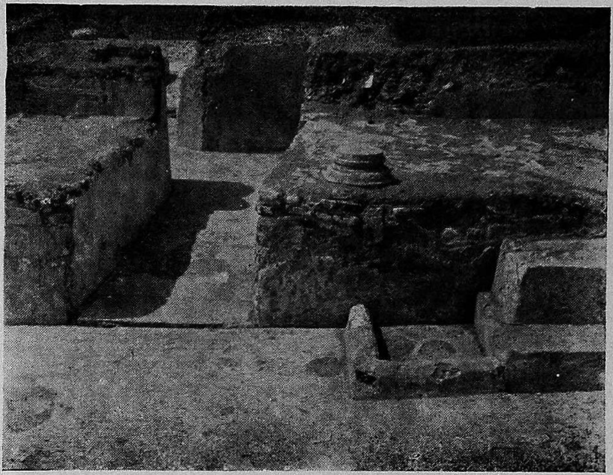

29 a. நாளோலக்க மாளிகையிலிருந்து கல்யாண மண்டபத்துக்கு செல்லும் வழி.

Passage connecting the audience hall with Kalyāṇa mandapa.

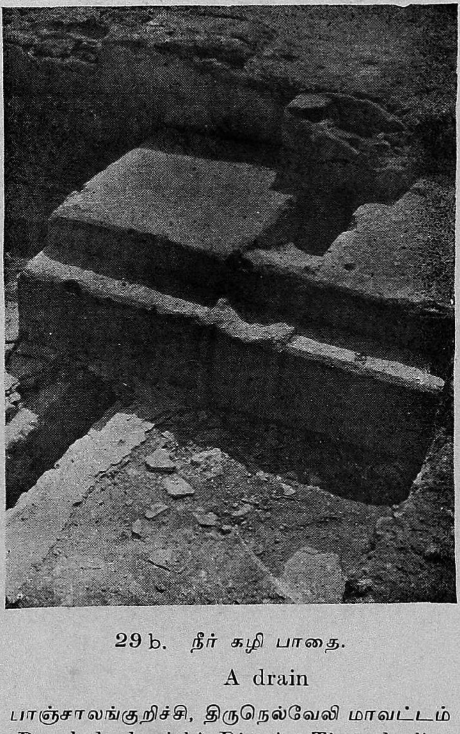

29 b. நீர் கழி பாதை.

A drain

பாஞ்சாலங்குறிச்சி, திருநெல்வேலி மாவட்டம்

Panchalankurichi, District Tirunelveli.

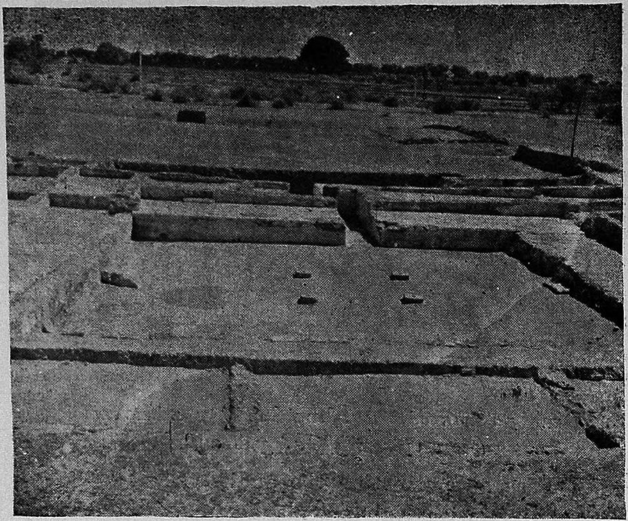

30 a. அரசியர் இருக்கை அடிப்பகுதி.
Remains of Queen's palace.

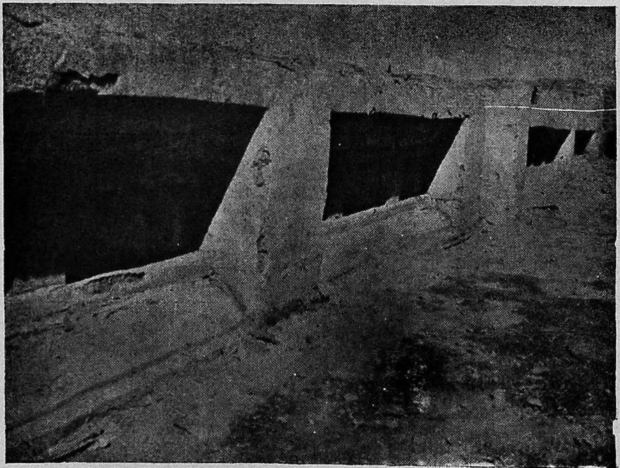

30 b. அரசியர் இருக்கை முன் புறம்.
Frontal base of Queen's palace.

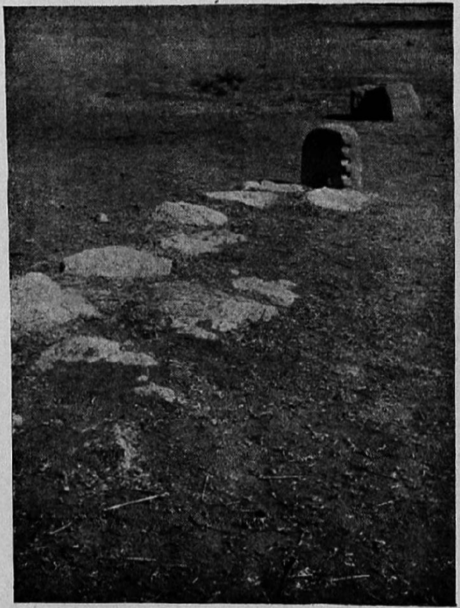

31 a. யானை கட்டும் தறி.
Elephant stable.

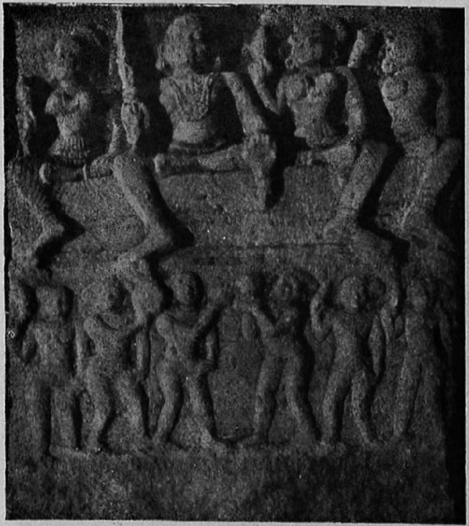

31 b. கட்டபொம்முவின் முன்னோர் சிலை.
Hero-stone carrying the portraits of Kattabomman's ancestors.

32 a. சுதையாலான தாமரை போன்ற அலங்கரிப்பும், இன்ன பிற அலங்கரிப்புகளும்.

Lotus and other designs of Stucco.

32 b. பல்வகை மட்பாண்டங்கள்,
பாஞ்சாலங்குறிச்சி, திருநெல்வேலி மாவட்டம்.

Pots in various shapes, Panchalankurichi, District Tirunelveli.

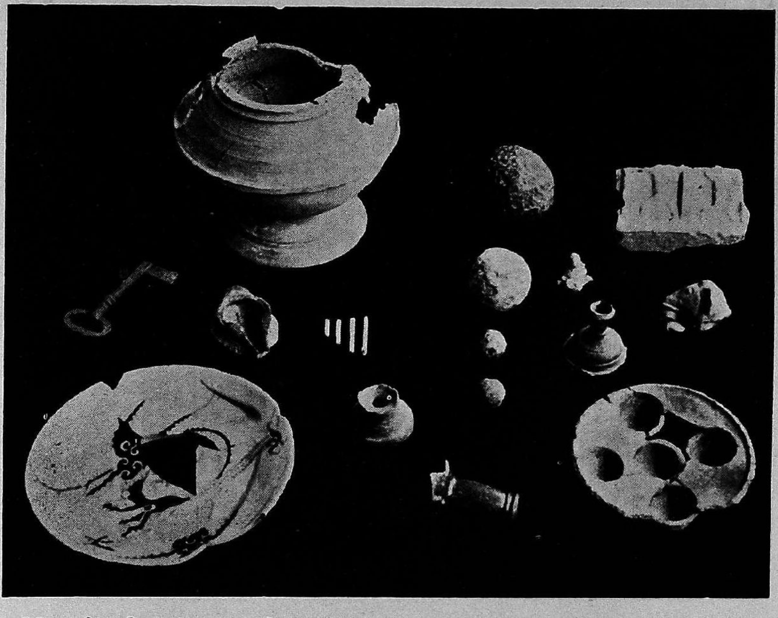

33. பீரங்கி குண்டுகள், பீங்கான் தட்டு, ஆப்பச்சட்டி, மதுப்புட்டி முதலியன, பாஞ்சாலங்குறிச்சி.

Cannon balls, porcelain plate, bottle pieces, terracotta figures etc., Panchalankurichi.

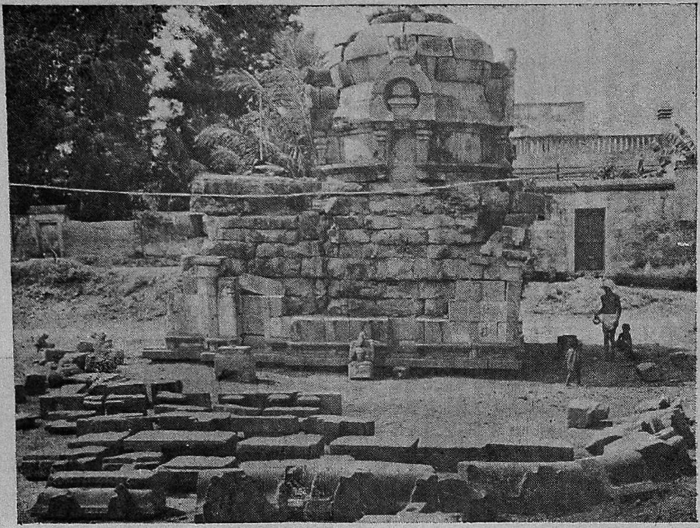

34 a. காஞ்சி, சொக்கீச்சுரர் கோயில்—கற்கள் எண் இடப்பட்டு வரிசையாக வைக்கப்பட்டுள்ளன.

Chokkisvara temple, Kanchi, stones numbered and arranged in order.

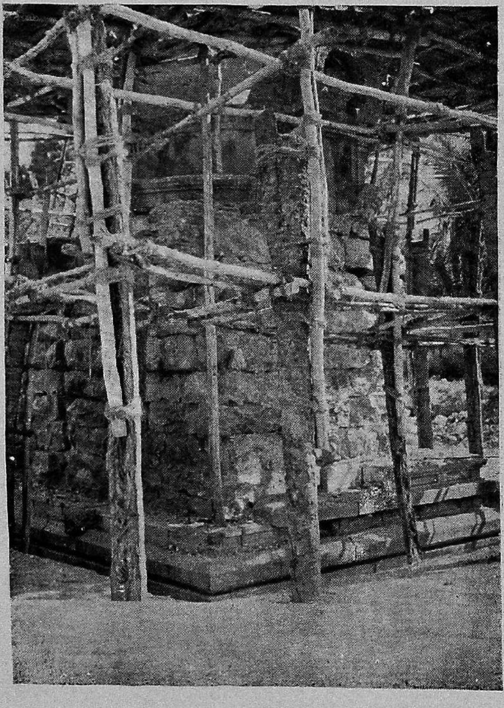

34 b. புறக்கற்கள் அதிட்டானம் வரை எடுக்கப்பட்ட நிலை.

Outer stones removed upto the base.

35 a. காஞ்சி, சொக்கீச்சுரர் கோயில் — பின்புறம்,
பழுதுபார்க்கும் முன்னர்.

Chokkisvara temple, back view before restoration.

35 b. காஞ்சி, சொக்கீச்சுரர் கோயில் — பின்புறம்,
பழுதுபார்த்த பின்னர்.

Chokkisvara temple, back view after restoration.

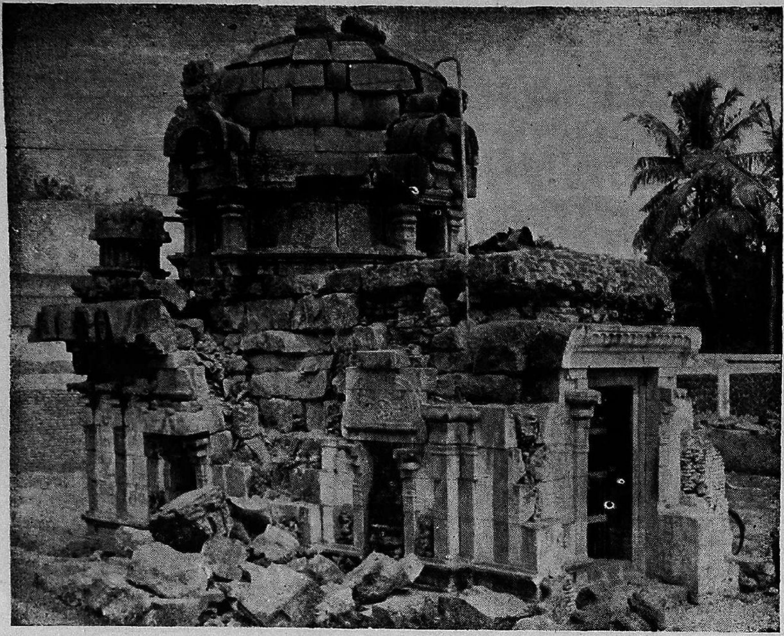

36. தென்கிழக்கிலிருந்து தோற்றம். பழுது பார்க்கும் முன்பும் பின்பும்.
View from South-East; before and after restoration.

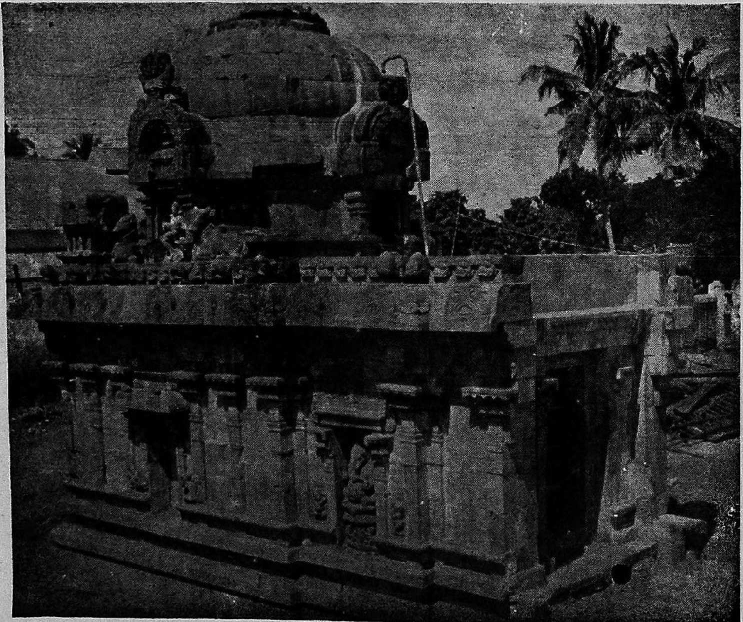

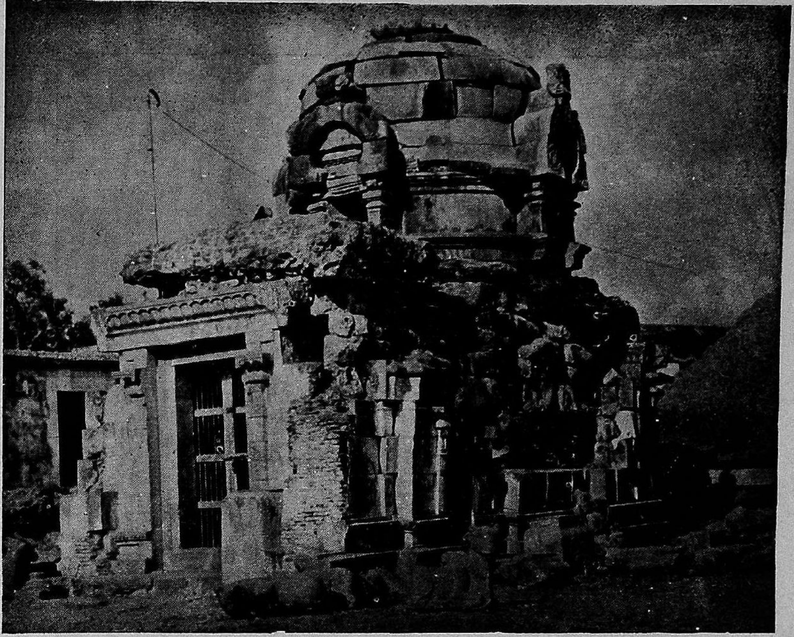

37 a. பழுது பார்க்கும் முன்னர்—Before restoration.

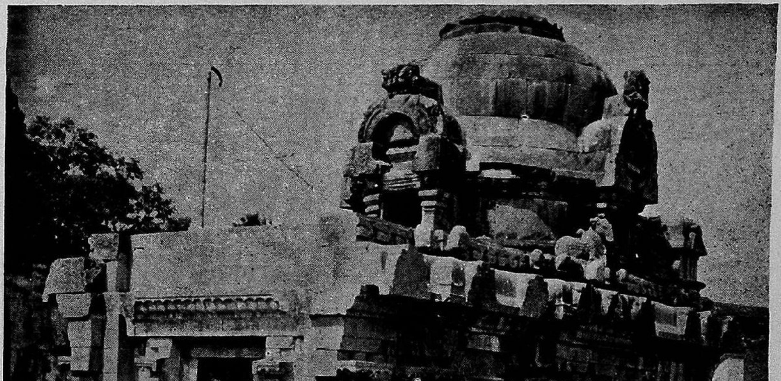

37 b. பழுது பார்த்த பின்னர்—After restoration.

காஞ்சிபுரம் சொக்கீச்சுரர் கோயில், வடகிழக்குத் தோற்றம்.

Chokkisvara temple, Kanchipuram, view from North-east.

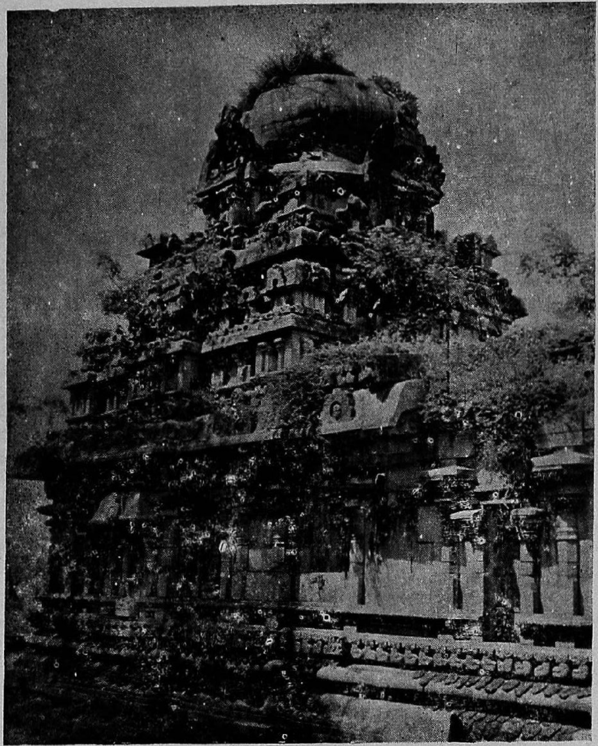

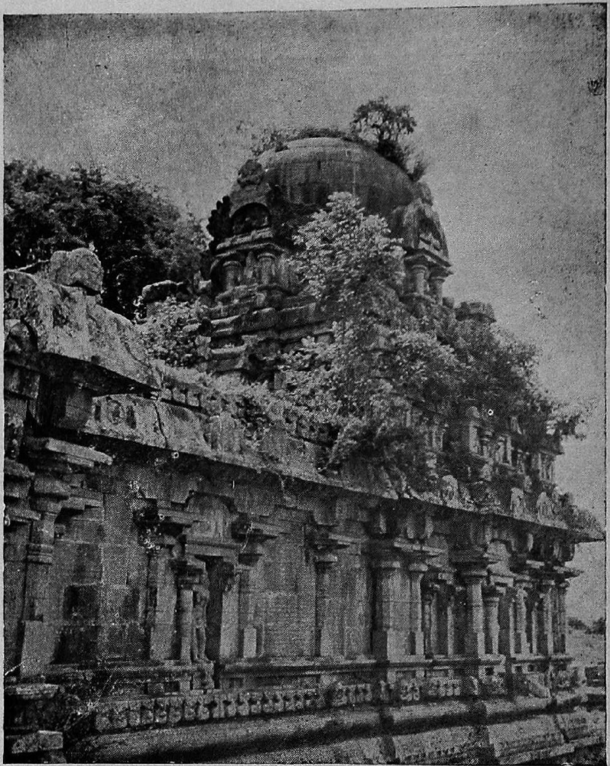

38. கங்கைகொண்ட சோழீச்சுரம், முதல் இராஜேந்திர சோழன் காலத்தில் கட்டப்பெற்றது. கூழம்பந்தல், வட ஆற்காடு மாவட்டம். பழுது பார்க்கும் முன்னர்.

Gaṅgaikoṇḍachōḷiśvara, built in the reign of Rājēndra chōḷa I, 11th cent A.D., Kuzambandal, District North Arcot.

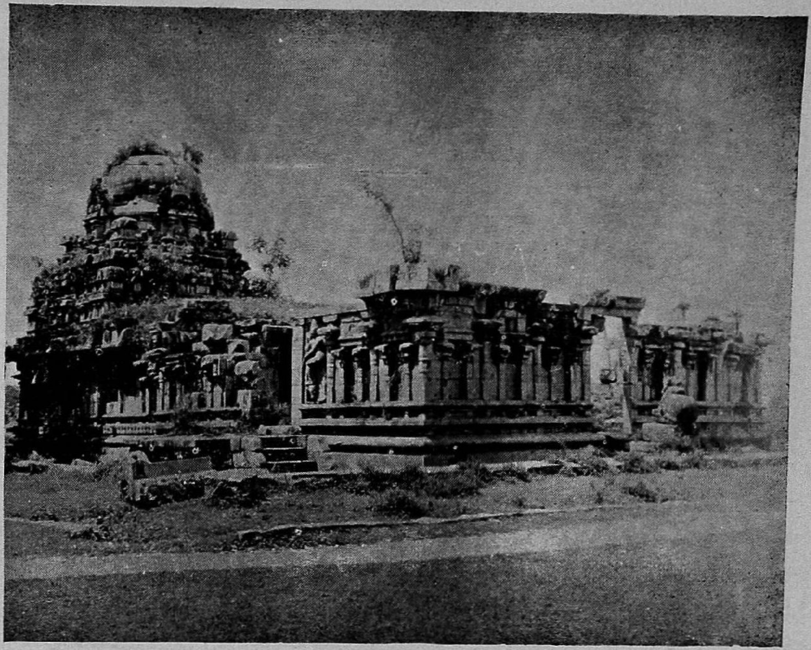

39 a. பழுது பார்க்கும் முன்.
Before conservation.

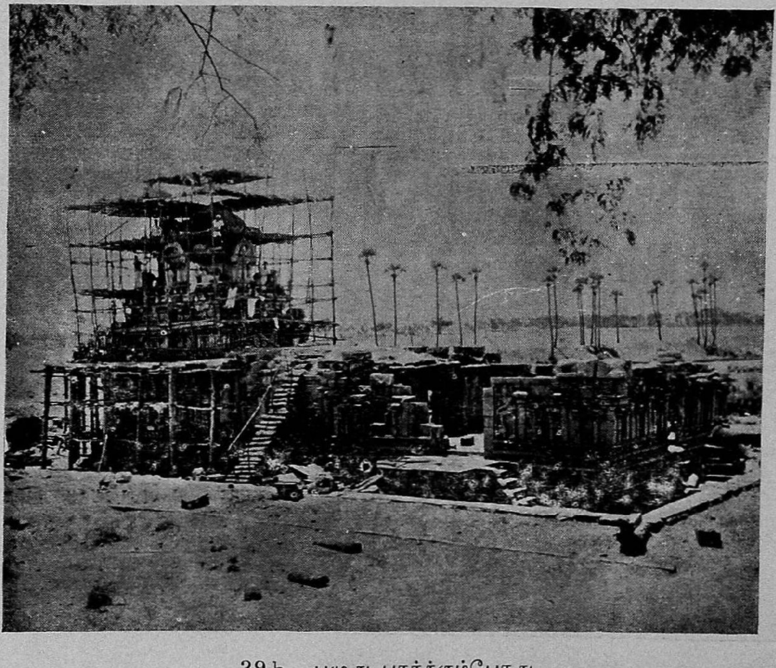

39 b. பழுது பார்க்கும்போது.
During conservation.

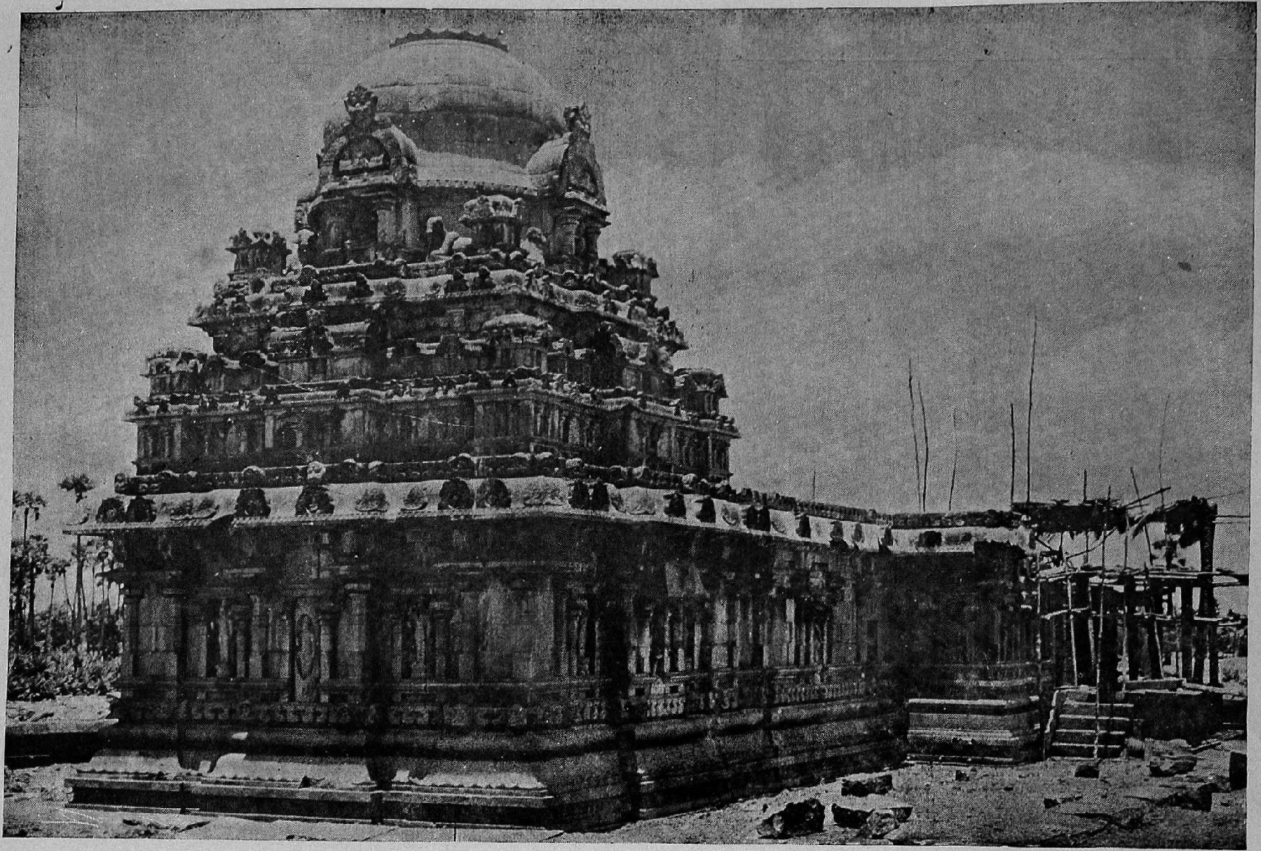

40. பழுது பார்த்த பின்னர், கங்கைகொண்ட சோழீச்சுரம், கூழம்பந்தல்.

After conservation, Gangaikoṇḍachōlīswara, Kuzambandal.

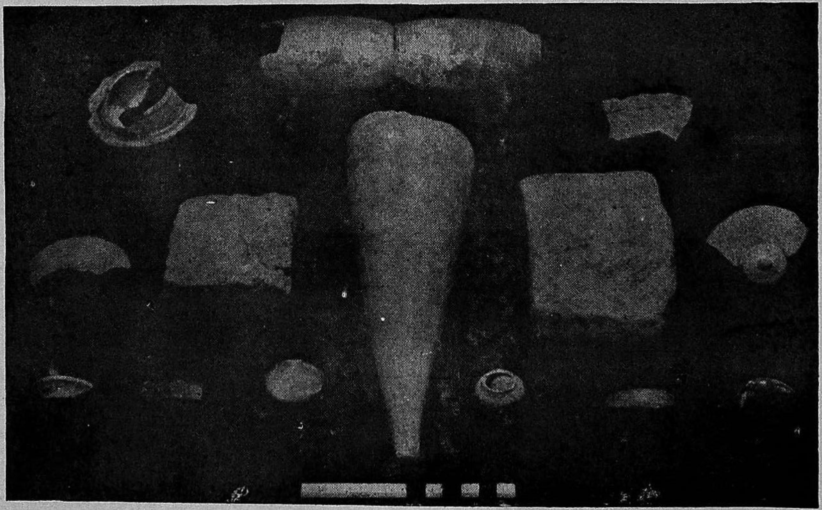

41. கூர்முனைச்சாடி, வடிகுழாய், செங்கற்கள் முதலியன, கி.பி. 2—4-ம் நூற்றூண்டு, வசவசமுத்திரம், செங்கை மாவட்டம்.

Conical Jars, drainage pipes, bricks etc. 2nd—4th cent. A.D., found at Vasavasamudram, District Chingleput.

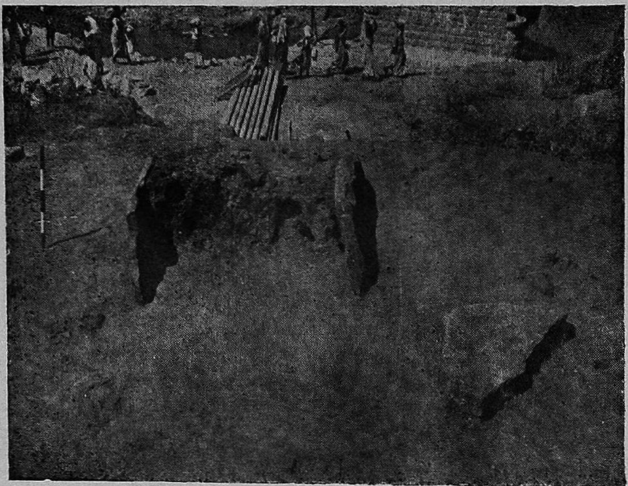

42 a. கல்பதுக்கை, அகழ்வாய்விற்கு முன்னர்.
மானும்பொழில், ஆனைமலை, கோவை மாவட்டம்.

Dolmen, before excavation, Manambolil village,
District Coimbatore.

42 b. அகழ்வாய்வின்போது. பின்புறம்

During excavation. back view

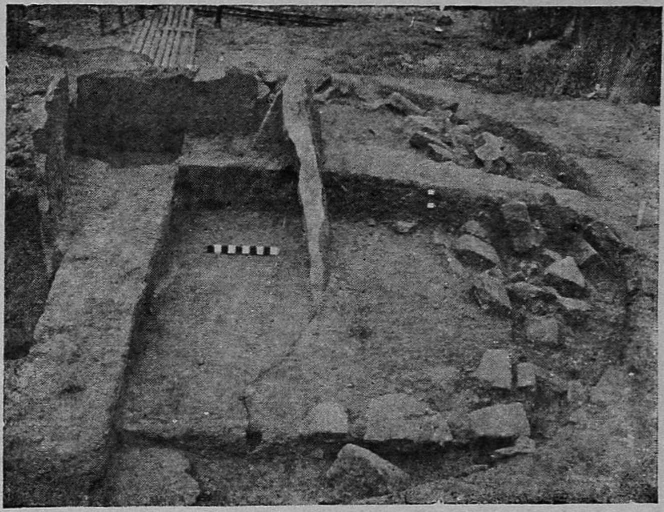

43 a. அகழ்வாய்வின்போது.
During excavation.

43 b. அடிக்கல்லும், முன்கல்லும், சதுர வடிவில் அமைக்கப்
பட்ட சிறுகற்களும். மாணம்பொழில்

The flooring slab and stones laid in square
formation. Manambolil village

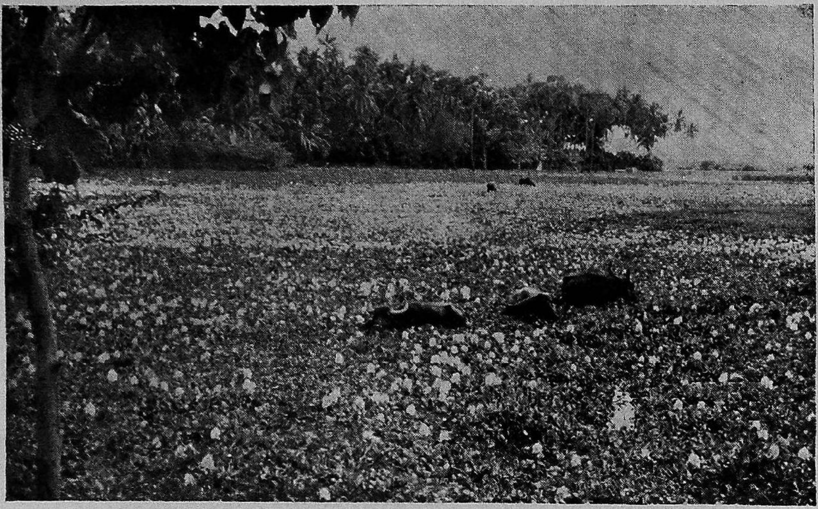

44 a. அமலேமலர்கள் நிறைந்து விளங்கும் கொற்கைக் குளத்தின் ஒரு தோற்றம்.

A view of Korkai tank.

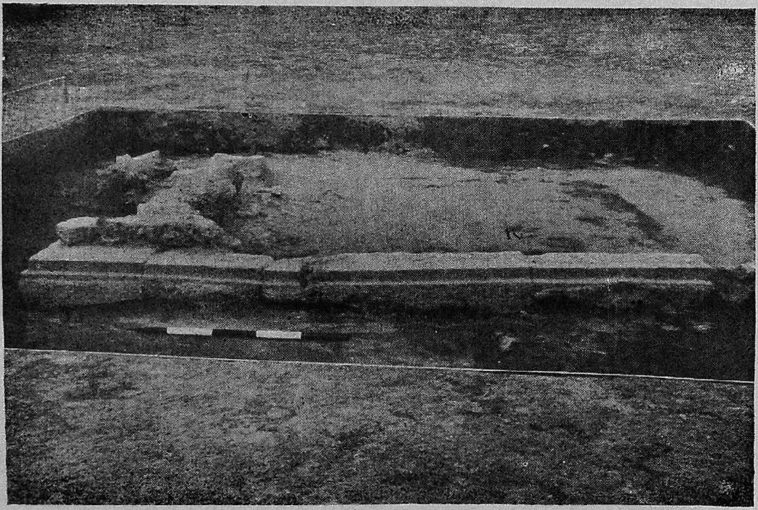

44 b. கொற்கைக் குளத்திடலில் அகழ்வாய்வில் கிடைத்த ஒரு கட்டிடத்தின் அடித் தளம், கருங்கல்லால் ஆனது.

Foundation of a building found during excavation in Korkai tank.

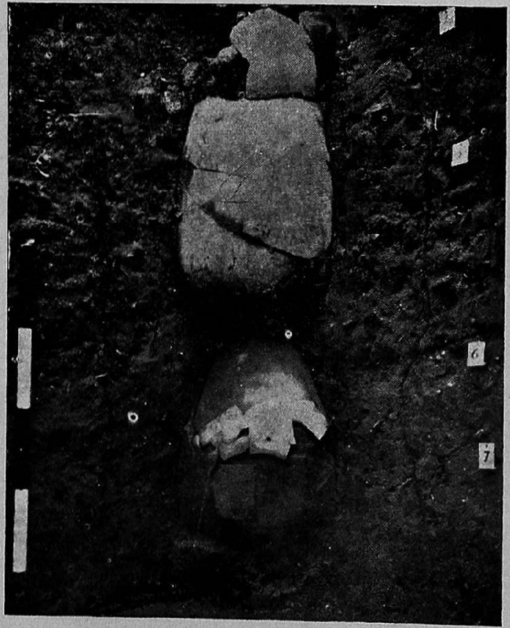

45 a. கூளம் கழி சாடிகள், கொற்கை, நெல்லை மாவட்டம்.

Soakage jars in KRK–5, Korkai.

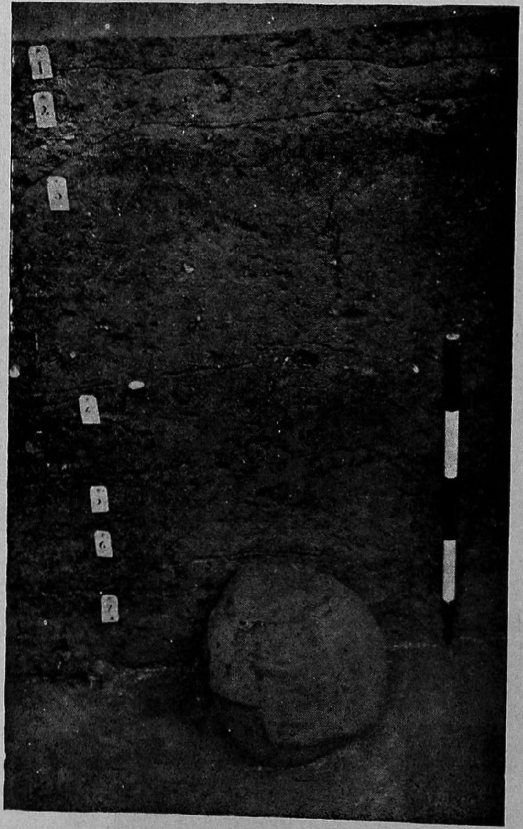

45 b. முதுமக்கள் தாழி, கொற்கை, நெல்லை மாவட்டம்.

Burial urn, KRK-2, Korkai, District Tirunelveli.

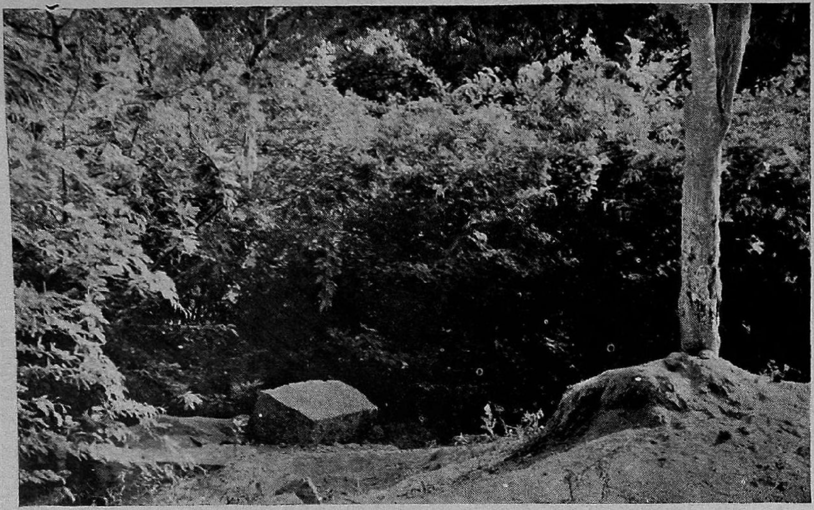

46 a. கொற்கையில் நான்காம் குழி அகழ்வதன் முன்பிருந்த தோற்றம்
General view of KRK-4 before excavation, Korkai.

46 b. கொற்கை அகழ்வாய்வில் நான்காம் குழியில் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட கட்டடப் பகுதி.
A brick structure found in KRK-4, Korkai, District Tirunelveli.

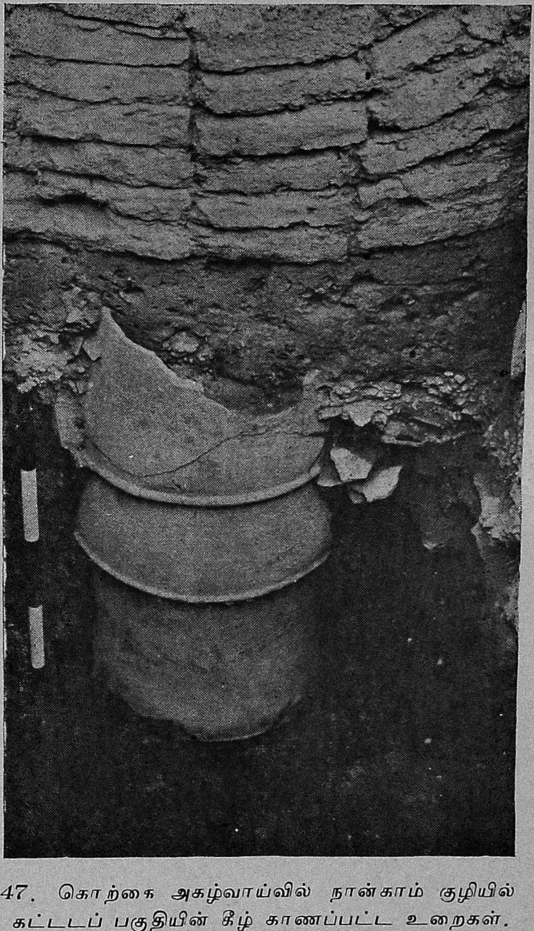

47. கொற்கை அகழ்வாய்வில் நான்காம் குழியில் கட்டடப் பகுதியின் கீழ் காணப்பட்ட உறைகள்.

Soakage jars or rings found below the brick structure in KRK–4.

48 a. பண்டைத் தமிழ் எழுத்துக்களோடு கூடிய பானை ஓடுகள். கி. மு. 2—1-ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவை.

Pot-sherds with Damili inscriptions.
2nd–1st Century B.C. Korkai, District Tirunelveli.

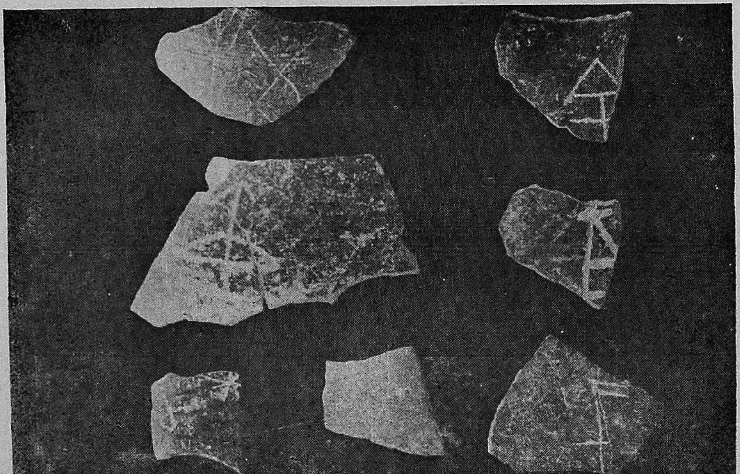

48 b. குறிகள் இடப்பட்ட பானை ஓடுகள். ஒரு பானை ஓட்டில் மீன் உருவம் பெறிக்கப்பட்டுள்ளது.

Pot-sherds with graffiti marks. Korkai, District Tirunelveli.

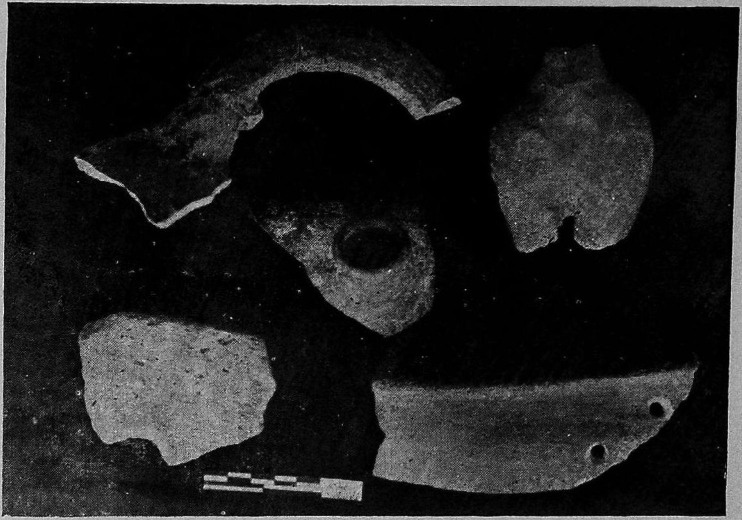

49 a. மண்சாடியின் கைப்பிடி, துளையுள்ள ஓடு, பானை ஓடு,
மூக்கு கெண்டி, சுடுமண் பாவையின் கீழ் பகுதி.

Handle of a jar, a part of a terracotta figurine, a tile, perforated pot-sherd and a spouted pot-sherd ; Korkai
District Tirunelveli.

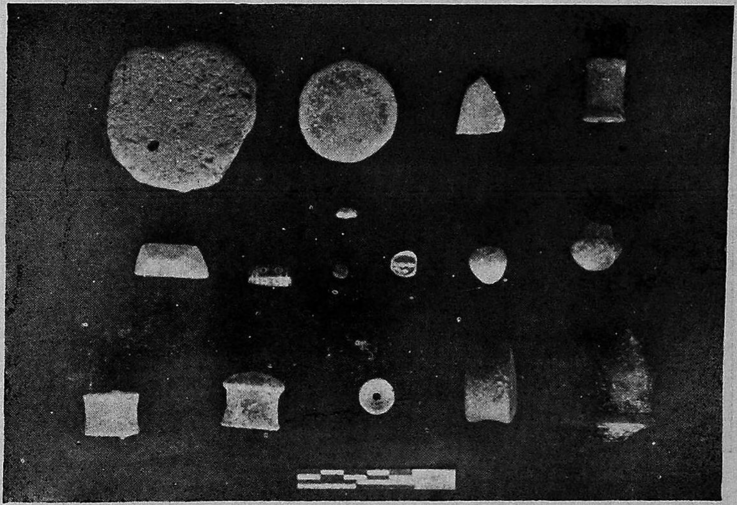

49 b. ஓட்டாஞ்சில்லுகள், சுடுமண் காதணிகள், கண்ணாடி மணி,
விளையாட்டுப் பொருட்கள், எலும்பினாலான காதணிகள்
முதலியன. கொற்கை, திருநெல்வேலி மாவட்டம்,

Circular and triangular discs, terracotta ear ornaments, glass bead, gamesmen and bone ornaments.
Korkai, District Tirunelveli.

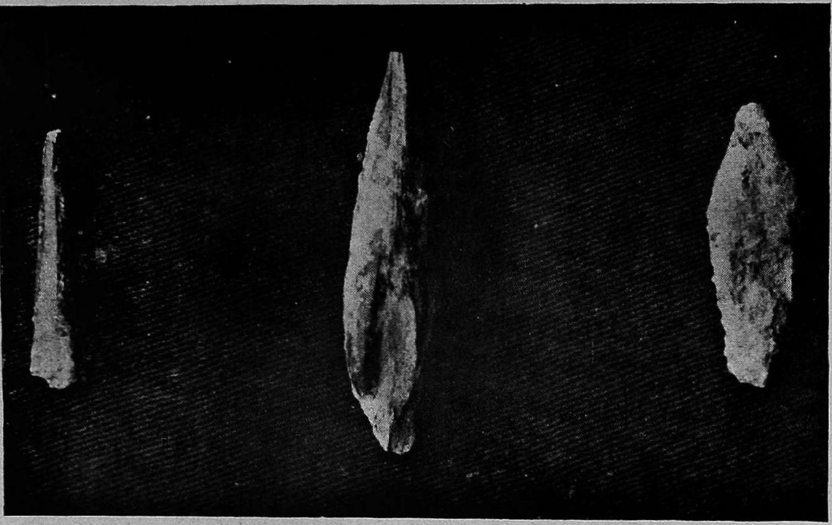

50 a. என்பினாலான அம்புமுனைகள், கொற்கை, நெல்லை மாவட்டம்.
Bone arrow-heads, Korkai, District Tirunelveli.

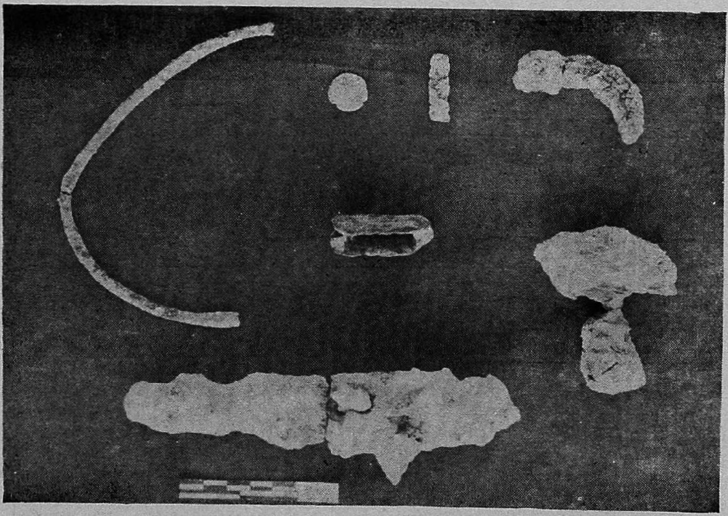

50 b. செம்பினாலான வளையம், இராஜராஜனின் செப்புக் காசு, இரும்பினாலான கத்திகளும், குத்துவாளும்; கொற்கை நெல்லை மாவட்டம்.

A copper ring, a copper coin of Rājarāja I, iron knives and a dagger; Korkai, District Tirunelveli.

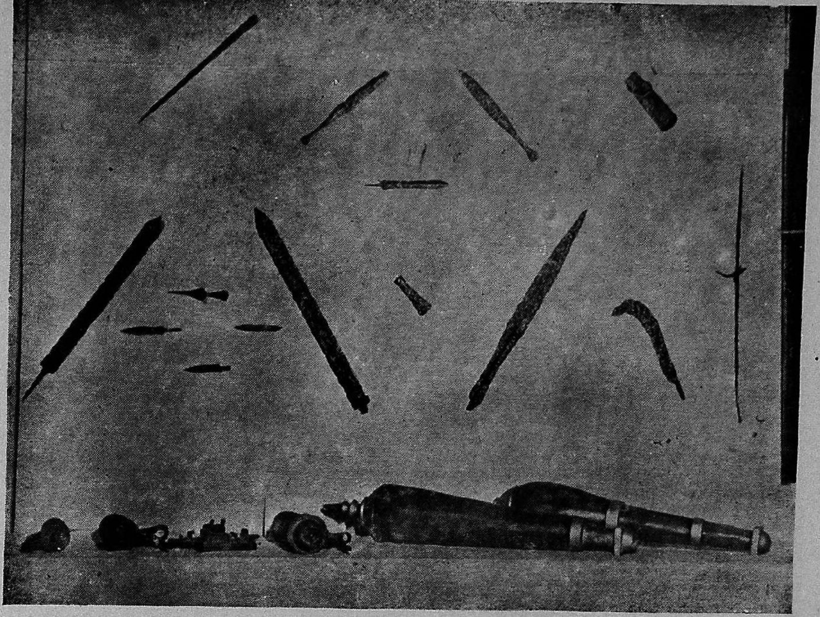

51 a. ஆதிச்சநல்லூரில் கிடைத்த 2700 ஆண்டுகளுக்கு முந்திய போர்க்கலன்கள்.
இரண்டாவது உலகத்தமிழ் மாநாடு. கலைக்காட்சி.

A view of weapons from Adichanallur graves. 700 B.C.
2nd world Tamil Conference Exhibition.

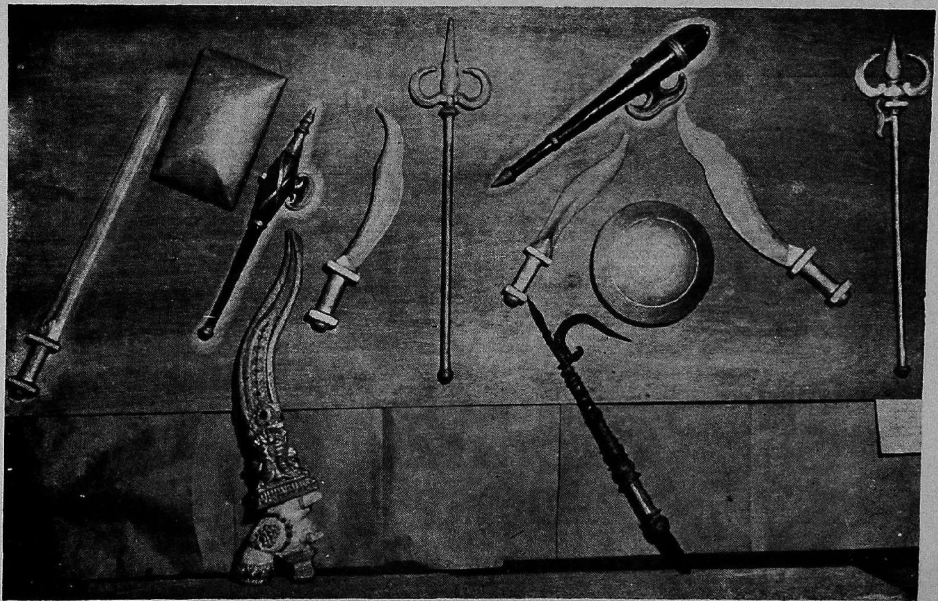

51 b. பல்லவர் காலப் போர்கலன்களின் பிரதிகள்.
இரண்டாவது உலகத்தமிழ் மாநாடு கலைக்காட்சி.

Models of pallava weapons: 2nd world Tamil Conference Exhibition.

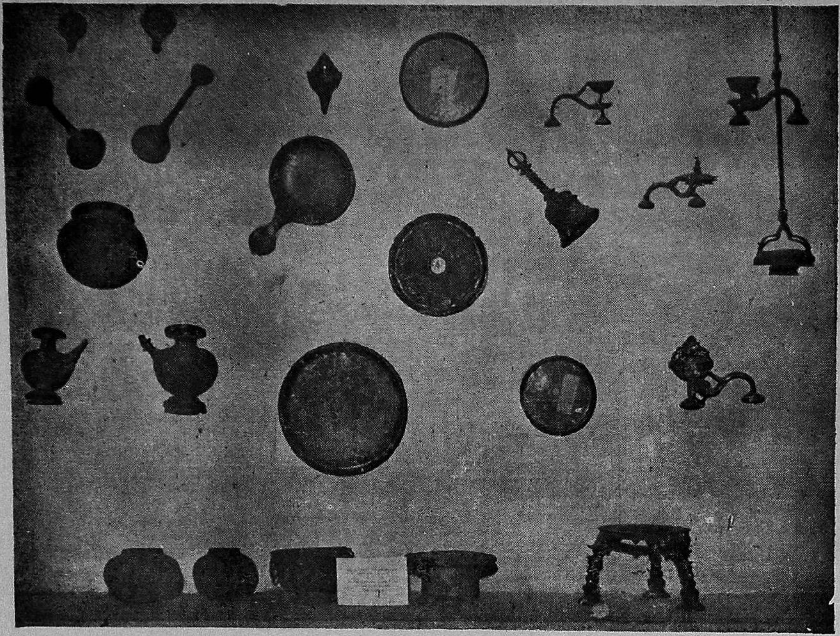

52 a. பண்டைய கலன்கள். இரண்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டுக் கலைக் காட்சியில் ஒரு பகுதி.

Ancient vessels on view; 2nd World Tamil Conference Exhibition

52 b. நாட்டிய கரணங்களை விளக்கும் பாவைகள். 2-வது உலகத் தமிழ் மாநாடு கலைக் காட்சி.

Dolls depicting 108 dance poses of Bharata Natya. 2nd World Tamil Conference Exhibition.

53 a. தமிழ்நாடு முதலமைச்சர், மாண்புமிகு அறிஞர் அண்ணா அவர்கள்,
இரண்டாவது உலகத்தமிழ் மாநாடு கலைக்காட்சிக்கு
வருகை தந்தபோது எடுத்த படம்.

Thiru. C. N. Annadurai, Hon. Chief Minister of Tamilnadu,
at the exhibition of 2nd world Tamil conference.

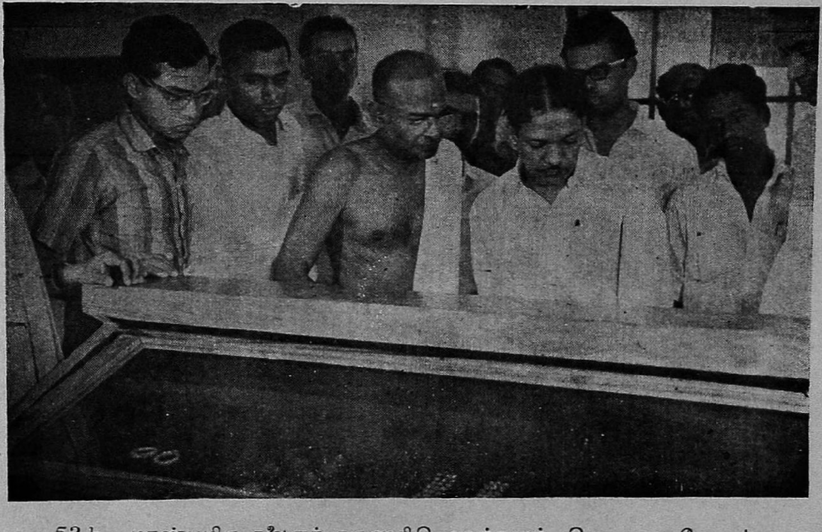

53 b. மாண்புமிகு கலைஞர் கருணாநிதி அவர்களும், திரு. சா. கணேசன்
அவர்களும், இரண்டாவது உலகத்தமிழ் மாநாட்டுக்
கலைக்காட்சியில் பண்டைய அணிகலன்களைக் காணல்.

Thiru. M. Karunanidhi, Hon. Minister, Govt. of Tamilnadu,
and Thiru. Saw. Ganesan viewing the old jewellery
in the special exhibition.

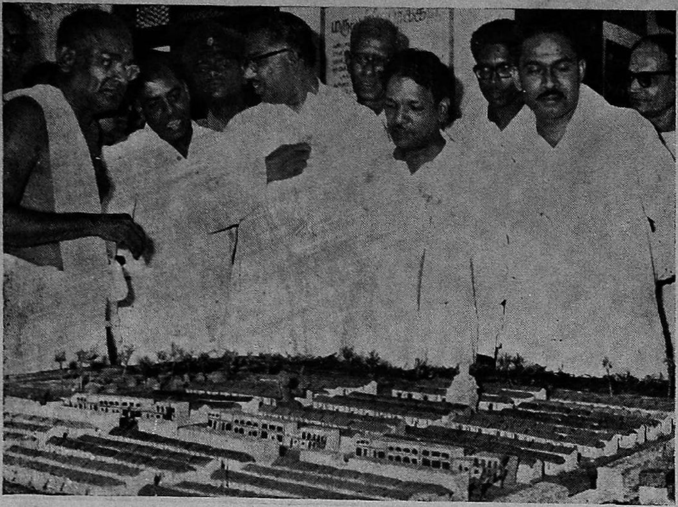

54 a. மாண்புமிகு அமைச்சர்கள் திரு. மா. முத்துசாமி, கலைஞர் திரு. கருணாநிதி, நாவலர் திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் ஆகியோரும் திரு. சா. கணேசன் அவர்களும் பூம்புகார் மாதிரி அமைப்பைக் காணல்.

Hon. Ministers M. Muthuswamy, M. Karunanidhi, and V. R. Nedunchezhiyan viewing a model of Pumpuhar.

54 b. மகரயாழ், மாதிரி உருவம், 7-ம் நூற்றாண்டு சிற்பத்தைக் கண்டு செய்தது.

Model of Makarayāz, based on a sculpture of 7th Cent. A.D.

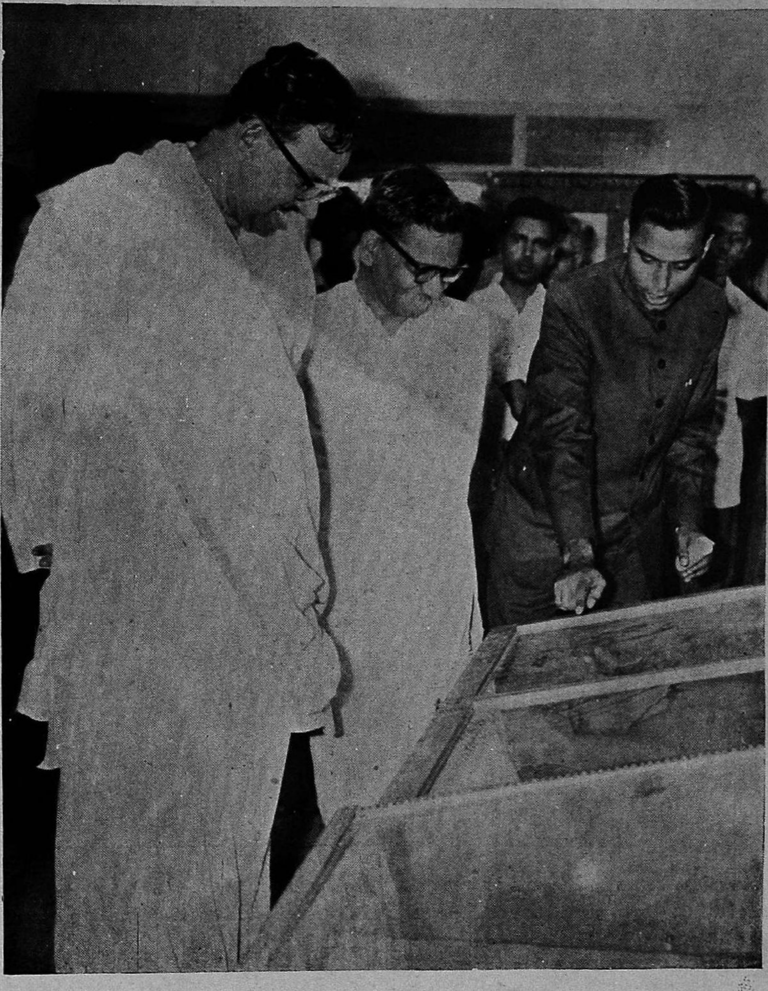

55. மாண்புமிகு நாவலர் இரா. நெடுஞ்செழியன் அவர்களும், சிலம்புச் செல்வர் ம. பொ. சிவஞானம் அவர்களும், கொற்கைக் காட்சியைக் காணல்.

Thiru. V. R. Nedunchezhiyan, Hon. Minister for Education and Thiru. M. P. Sivagnanam, visiting the exhibition on Korkai.

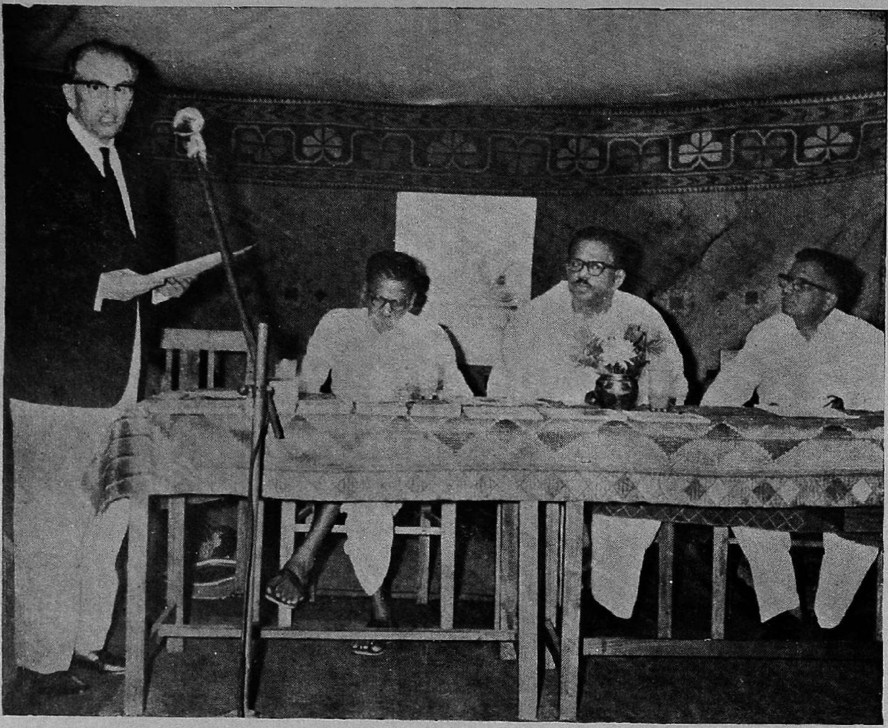

56. தமிழ் நாடு அரசு கல்வி அமைச்சர் மாண்புமிகு நாவலர் இரா. நெடுஞ்செழியன் அவர்கள் தலைமையில், இத்துறையின் வெளியீடுகளைப் பிரெஞ்சிந்தியக் கழக இயக்குநர் டாக்டர் பில்யோசா அவர்கள் வெளியிட்டுப் பேசுதல்.

Dr. Filliozat, Director, French Institute of Indology, Pondicherry releases the publication of the Dept., under the chairmanship of Thiru. V. R. Nedunchezhian, Hon. Minister for Education, Tamilnadu.

இரண்டாம் பகுதி
PART II

Damilica

1-Important Discoveries

Stone Sculptures—Pallava period

Dance Panels, Kanchi, District Chingleput. (Pl. 1-5)

A few sculptured panels of the early Pallava period are noticed in the Tāntōnṛi Īsvara temple at Kanchipuram. This temple is near the Jvaraharēsvara temple and is a modern construction. But on its walls are embedded panelled sculptures. All of them portray male and female dancers in animated movements. They hold in their hands a piece of cloth and balls or bags, made probably of leather. They dance in pairs. They all wear short undergarments, shown above the knee, like shorts, with a thick tassel tied round the waist. They are realistically treated, with each participant shown in varying profiles. The rhythm of the dances is vividly brought out by the flowing lines and supple stances of the participants. Stylistically, the panels recall the great Amaravati and Nagarjunakonda sculptures and are to be assigned to the pre-Mahendra period, beginning with 600 A.D. If this dating is accepted, they form a connecting link between the Amaravati and the Pallava traditions.

Sculptured Panels :

A number of sculptures on panels, all small in size, hardly 30 c.m. in length and 20 c.m. in height, have been noticed in the Tondaimandalam region. The panels portray Brahmā, Umāmahēśvara, Lakshmi Narasimha and Subrahmaṇya, all seated in a row on a common pedestal. Though this is the general grouping, there are some variations. Śiva is always shown as a Linga, with Umā in human form represented by his side. Lakshmī, wherever shown, is depicted as Srīvatsa in her half-human and half-symbolic form. Besides this group, there is invariably shown an abstract deity—deity, because it is depicted on a lotus seat—figured like a split shaft, topped by fire or a palm-like representation. The exact significance of this representation is not known. In some panels, in addition to the group of deities, four standing figures, two representing males and two females, are shown.

So far such panels have been found in Munnur, Manimangalam, Tenneri, Madhurantakam, Uttaramerur, Ukkal and Brahmadesam. Two such panels, though with some variations, have been noticed at Peddamudiyam. (see, "Early Eastern Chalukya Sculptures" by C. Sivaramamurti and " Development of Hindu Iconography " by J. N. Banerjee). Both are now preserved in the Madras Government Museum. The occurrence of these sculptures shows the harmonious religious life of the people, for the worshippers adored Brahmā, Vishṇu, Śiva and Subrahmaṇya with equal devotion. The Pallavas bore the three titles of *Parama Māhēsvara, Parama Brahmaṇya*, and *Parama Bhāgavata*, all together. In a number of places the temples were dedicated to the Trinity. Further study of these panels will throw more light on the religious beliefs of the period.

Munnur, District South Arcot.

Two panels are preserved in the Āḍavallēsvara temple, one depicting the Linga and the other Jyēshṭā. There are five deities inthe Linga panel, (Pl. 6a) depicting Brahmā, Śiva as Linga, Pārvatī, Kumāra and Narasimha, in their order, shown seated on a single pedestal, resting their right legs on the seat and with their left legs hanging down. Except Śiva shown as a Linga, the other deities are shown only with two arms, keeping the left arm in the *dhyāna* pose and holding the right arm in the *abhaya* pose, as found in the early Pallava and Pāṇḍya sculptures. Narasimha, Kumāra and Brahmā are shown wearing thick *yāgnōpavītas,* another characteristic of the early period. Narasimha is shown with the face, the ears and the manes resembling those of a lion. The figure of Kumāra (Subrahmaṇya) is distinguished by his characteristic head dress, with a garland of flowers taken around the *kirīṭa* at its base. This is the representation of *Kāntal Kaṇṇi* referred to in Tamil literature and noticed in Subrahmaṇya sculptures of the Pallava and Early Chōla periods. Pārvatī is shown turned towards her Lord. The Linga is represented as a tall cylindrical shaft on a square *pīṭha.* A small flower is noticed on the champered head of the Linga. The *pīṭha* is a square base with pilasters at its edges. Brahmā is distinguished by his three heads.

The Jyēshṭā panel (Pl. 7a) is broken. It carries six figures carved in a line. The first figure on the right represents a goddess. The badly worn out condition of the sculpture offers no clue to its identification except that it represents a feminine figure. The two

figures shown to the left of this deity are human representations of a couple, probably portraying donors. They are shown in the pose of adoration (*anjali hasta*). The next figure with a bovine head and wielding a club is the son of Jyēshṭādēvī. Jyēshṭā is shown next seated with the right arm in *abhaya* and the left hanging down. The last figure, badly worn out, represents Jyēshṭā's daughter. The sculptures may be assigned to the sixth—seventh Century A.D.

Uttaramerur, District Chingleput.

Four panels representing the usual group and one representing Jyēshṭā have been found in the village. One group panel and the Jyēshṭā panel are found in the temple of Mērkatti Amman. Two of the other three group panels are found in the Durgā temple. These are discussed in detail in the "Uttaramerur, Legends, History and Monuments" by Dr. F. Gros and R. Nagaswamy, published by the French Institute of Indology, Pondicherry.

Brahmadesam, District North Arcot.

This panel is found in a Gaṇēsa temple on the way to the famous Śiva temple in the village. It is so badly worn out that nothing is visible except the mere outline of group figures.

Manimangalam, District Chingleput.

This panel (Pl. 6b) preserved in the local Śiva temple is 50 cm. long and 20 cm. wide. The first five figures representing the main deities are shown seated, while the rest are shown standing. All the main deities are shown with only two arms each, as in the Munnur panel. Brahmā is shown first, followed by a Linga with a *pīṭha*, and the Dēvī as Umā. Śiva and Umā constitute the Māhēsvara concept. Next is shown Subrahmaṇya, distinguished by his head dress. To the left of him is shown Vishṇu as Narasimha. He can be identified by his face. The figure shown next to Narasimha with rounded legs and arms, is the symbolic representation of Srī, as Srīvatsa, shown seated on a lotus. This group of Srī and Narasimha, shown together, constitutes the Lakshmīnarasimha concept of the Bhāgavata tradition.

Among the standing figures, those in the *anjali* pose probably represent portraits of the donors, while the others flanking the por-

traits are feminine figures holding lotuses in their hands. In between the main deities and the standing group is shown the abstract deity.

Madhurantakam, District Chingleput.

The attention of this department was drawn to the existence of sculptured panels in the Śiva temple of Madhurantakam by Mr. David Sanford of America. Two panels about 30 c.m. long and 20 c.m. wide are embedded in the floor of the Chaṇḍēsvara shrine in the temple. The first panel may be designated the Śiva panel and the other, the Trimūrti panel for convenience.

The Śiva panel carries the figure of Śiva, shown as a cylinderical Linga over a *yōni pīṭha*. To his left is shown Pārvatī, two armed and seated. In between the Linga and the Dēvī is shown a standing figure of Subrahmaṇya. Thus the three would constitute the Sōmāskanda group of the Saiva pantheon. To the left of the Dēvī is shown Gaṇēsa, seated. The Trimūrti panel is another interesting group. In the panel are shown three standing figures, a seated image of Jyēshṭā, flanked by her associates and followed by two standing devotees. At the end is shown the abstract symbol usually seen in such panels.

The three standing figures shown at the beginning are of great interest. The first one is a three headed Brahmā. The second is Vishṇu. Above the right arm of Vishṇu is shown the Srīvatsa symbol. Thus the two, Srīvatsa and Vishṇu, constitute the Lakshmī-nārāyaṇa group. The third standing figure is in all probability, Śiva as Ardhanārīsvara. A heavy median loop of lower garment is clearly seen on the right side. It is not found on the left side. Thus the three standing figures stand for the Trimūrti concept.

Jyēshṭā is then shown seated with the usual bovine headed figure to her right and a kneeling female figure to the left. Two devotees are then shown one fully and the other half, standing with their arms in the *anjali* pose. These are probably the donors of the panels. The abstract symbol is then shown on a pedestal.

The two panels from Madhurantakam are notable and show definite variations from other panels so far noticed in this region.

Śiva as Śomāskanda with Linga, Skanda, and Pārvatī grouped is unique in this panel. Likewise, figures of Brahmā, Lakshmīnārāyaṇa and Ardhanārisvara are here shown standing, while in all others, they are shown seated. Further, it is here for the first time, that Siva is shown as Ardhanāri.

The panels are clearly of the Pallava period and may be assigned to the seventh—eighth century A.D.

Kaveripakkam, District North Arcot,

SRĪDĒVĪ : In the Siva temple of Kaveripakkam, there is preserved a stone image of Srīdēvī of the Pallava period. The image resembles Srīvatsa, with its arms and legs coiled like a ball. On either side are seen elephants, one pouring water over Lakshmi and the other holding a *kalasa*. The panel may be assigned to the Pallava period, the eighth century A.D.

Two dvārapālas of remarkable beauty, assignable to the same period, are preserved in the same temple. A good number of sculptures of the Pallava period, from a ruined temple in the village, are now preserved in the Madras Museum. Among them is a sculpture of Srīdēvī.

Kuram, District Chingleput.

SRĪDĒVĪ : In the village of Kuram, known for its Pallava associations, is found a sculptured panel, of Srīdēvī, resembling the one at Kaveripakkam. Kuram village was of the seventh century layout with temples erected in the reign of Paramesvara I.

Mangadu, District Chingleput,

The following sculptures are found in the Vishṇu temple at Mangadu.

DURGĀ : Four-armed standing figure of Durgā, holding the conch and the discus in the upper arms and in the *ábhaya* and *kaṭihasta* pose in the lower arms. No buffalo head is noticed below the feet. The sculpture is of sandstone.

SEATED LION : A sandstone figure of a seated lion. probably the base of a pillar as found at Mamallapuram and Kanchi is found here.

ŚIVA: A four-armed seated figure of Śiva holding the *trisūla* and the *parasu* in the upper arms and the *abhaya* and *katihasta* poses in the lower arms. The image probably represents Īsāna, one of the *Dikpālas*

LŌKAPĀLAS: Two images of two-armed and seated Lōkapālas are also found in the same temple. Both hold clubs in their right arms. One of the Lōkapālas has three legs.

VISHṆU WITH CONSORTS: A seated image of Vishṇu with his consorts inside the sanctum.

GARUDA: An image of a seated Garuda enshrined facing the deity is one of the finest representation of this deity in the Pallava period.

A battle was fought in Mangadu, between Udayachandra, Nandivarman Pallavamalla's general and the king's unspecified enemies. The Udayendiram plates call Mangadu "*Chūtavana*" a literal translation.

Thirunatharkunru, Gingee, District South Arcot.

JAINA IMAGES (Pl. 7 b): Twenty-four images of Jaina ascetics are carved in two rows on the face of a rock on top of a hillock, Thirunatharkunru. All the saints are shown seated cross legged with the arms held in the *dhyāna* pose. Above the saints are shown the triple parasols and on either side are shown chouris. Lion motifs are shown below the seat, indicating the *simhāsana*. There are altogether 24 Thīrthankaras arranged in two rows of twelve each. It is not known whether they represent the twenty-four Thīrthankaras. Pārsvanātha is usually shown standing under a hooded cobra. The sculptures are well proportioned with soft contours and exhibit yogic stances. They may be assigned to the eigth century A.D.

An inscription dating back to the fifth—sixth centuries A.D. is found on this hillock, recording the supreme sacrifice of a Jaina ascetic Chandranandi, who died here after 57 days of fasting.

Vadakkalathur, District Tanjavur.

VISHṆU (Pl. 8 a): A sand-stone standing figure of Vishṇu with four arms is in the Vishṇu temple. The right arms are broken. The left lower arm is in the *kaṭihasta* pose; the emblem in the upper left is broken.

Vishṇu wears a high *Kirīṭa makuṭa*. A broad *upavīta* is taken over the right arm. The lower garment is heavily treated, with heavy median loops. The feet below the ankle are broken. The image is distinctly a Pallava work of the eighth century. The sand-stone resembles the stones used in the Kailāsanātha and other Pallava temples of Kanchi. The find spot of the image near Nagapattinam is of interest. It is well known that during the reign of the Pallava ruler, Rājasimha, a Buddha Vihāra was built at Nagapattinam by the Chinese, for which approval was given by the Pallava monarch. That Pallava rule extended upto Nagapattinam is evident from the above information furnished by the Chinese annals. The presence of this Pallava Vishṇu image of the same period, very near Nagapattinam, provides confirmation.

Two more images representing Sridēvī and Bhūdēvī image also made of sand-stone are found in the same place. They are in standing pose with two arms and are to be assigned to the same age.

Gopurapatti, District Tiruchirapalli.

ĀLINGANA CHANDRAŚĒKHARA (Pl. 8b): A standing figure of Śiva with four arms holding the axe and the antelope in the upper arms. The lower right arm is placed on the thigh and the left is placed on the shoulder of Dēvī, standing nearby. The deity wears a *rudrāksha kuṇḍala* in the right ear and a *patra kuṇḍala* in the left. Treatment of the *jatā*, thick *upavīta* and broad *vastra* in the waist suggests an early date. So does the figure of Dēvī, standing in *tribhanga*, with two arms. The *karaṇḍa makuṭa* of the Dēvī also suggests an early date. The figure may be assigned to the eighth century A.D. and is probably a late Pallava figure. The sculpture was in a dilapidated temple in the midst of a field, near this village. The villagers say that there was an attempt to carry away the sculpture, which they foiled.

JYĒSHṬĀ: By the side of the Ālinganachandrasēkhara figure, is preserved a sculpture of Jyēshṭā, also said to belong to the Gopurapatti village. The two armed Dēvī, decidedly of the Pallava period, is shown seated, with a lotus bud in the right arm. The Dēvī is shown wearing a thick garland around her head. The associate figures are not represented in the sculpture.

DURGĀ: An eight armed standing figure of Durgā, is also preserved with the above group. The deity holds the *chakra*, *khadga*, arrow and the *abhaya* pose in the right arms, and *sankha*, shield, bow and the *varada* pose in the left arms. Behind her is shown a deer. The sculpture is also to be assigned to the eighth century A.D.

Pandya Sculptures

Rajakkalmangalam, District Thirunelveli.

Rajakkalmangalam, a village in Nanguneri taluk of Tirunelveli District, lies about three kilometres north of the main road between Nanguneri and Valliyur. The State Government's attention was drawn by the Secretary-General (Academic), the International Association of Tamil Research, that a large number of valuable sculptures of archæological interest were removed from private lands by some unknown persons on payment of a nominal sum. The Government of Tamilnadu directed the District Revenue Officer, Tirunelveli, to enquire into the matter.

The enquiry revealed that the sculptures were sold by the owners of the lands to a certain individual who, in turn, had handed them over to another person. The Revenue Officer requested the Government that an archæologist be deputed to find out whether any more interesting sculptures were hidden in the field. The Government directed this department to investigate the matter further and submit a report.

It was found that the site where the sculptures are scattered is on the northern side of the village. The place is a raised mound, indicating the possible presence of remains of a temple that originally housed the sculptures now lying scattered. There are 46 sculptures, many badly mutilated. On the ground of style the sculptures may be assigned to the eighth—ninth century A.D.

Some of the sculptures represent the Saptamātas. Three other sculptures carry inscriptions on the base. Two are in good condition. Another is worn out. One inscription reads "*Śatakratu*" i.e. Indra. Another reads "*Kuja*", one of the planets. Only the letter, "Ya", probably representing Yama is found on a badly damaged sculpture. These epigraphs are found on the pedestals of seated male images. Evidently they

represent the *dikpālas* and the planets. (Pl. 10, 11) In Pallava temples, sculptures of *dikpālas* are noticed, but not planets so far. Representation of the planets in sculpture, assignable to the eighth century A.D., in the Pāṇḍya country, is important for the study of South Indian religious art.

Thirucchuli, District Ramnad.

SRĪDĒVĪ AND BHŪDĒVĪ (Pl. 12,13) : Two stone sculptures representing Sridēvī and Bhūdēvī, now in the Śiva temple at Thirucchuli are of interest. They are placed on either side of a Vishṇu image, also of considerable antiquity. Both the goddesses are shown seated on lotus seats and are four armed a rare feature, as Dēvī images are generally shown only with two arms when represented with their consorts. Both of them are identical in height and in the treatment of ornaments and draperies. Both of them hold lotuses in the upper pair of arms and rest the lower left arm on the thighs. The left leg is rested for both of the figures on the seat and the right hangs down. One of the figures holds a lotus flower in the lower right arm, while the other holds the *āhūyavarada* pose with the lower right arm. The former probably represents Srīdēvī, and the later, Bhūdēvī. Both the Dēvīs are shown with breast bands. Pendants and little bells fastened to ornamental chains hanging from the waist are of interest. Since both the figures are bigger than the Vishṇu image, they should have originally belonged to a different group. The sculptures are elegant pieces and are to be assigned to the eighth century A.D.

VISHṆU : An image of seated Vishṇu with four arms, now preserved with the above figures in the same village, exhibits the same feeling and treatment, though it is somewhat smaller. It too is to be assigned to the ninth century A.D. The sculpture of Vishṇu and the two Dēvīs, is a representation of mature Pāṇḍya art, distinctly different from the Chōḷa art of the ninth century A.D.

Muttaraya Sculptures

Sendalai, District Tanjavur.

NARASIMHA : A seated image of Narasimha, now preserved in the Śiva temple of Sendalai, is an interesting sculpture. It represents

Lord Narasimha seated in the *mahārājalīla* pose. The deity is four armed, holding his emblems in his upper arms; the lower right is placed on the thigh and the left rests on the left knee. The dynamism and the firmness with which the Lord dealt with the demon is vividly brought out in the face. The sculpture may be assigned to the eighth century A.D. As it comes from Sendalai, the capital of their chieftains, and as the temple carries inscriptions of the Muttaraya chiefs, the sculpture may be ascribed to the Muttaraya reign.

VISHṆU : A seated image of Vishṇu with four arms, also preserved in the above temple, is to be assigned to the eighth century A.D., and is probably the work of the Muttaraya period. The image holds the *sankha* and the *chakra* in the upper arms; the lower right arm is held in the *abhaya* and the left is placed on the thigh. A thick *upavīta* is shown on the body.

Chola Sculptures

Thiruvorriyur, District Chingleput.

DAKSHIṆĀMŪRTI (Pl. 14 b) : A seated image of Śiva under worship in the Śiva temple of Thiruvorriyur, now called Gaulīsa has evoked great interest among scholars. The image has been identified as Lakulīsa by some on account of its seated pose and the lower arms. The image is four armed and wears a high *jaṭāmakuṭa*. The ears are adorned with *spaṭika kuṇḍalas*. The lower left arm is in the *vyākhyāna* pose while the left is held across the body as in Buddha images. The upper left arm holds a *kapāla* ; the right holds a shaft which is identified by some as *lakuda*, but, in fact, it is the lower part of the *sūla*. The *sūla* portion is broken. The Dēva is shown seated in the *padmāsana* pose, cross legged. The image represents Dakshiṇāmūrti and to be assigned to the period of Rājēndra Chlōa I, when the present central shrine of the temple was built. In fact in the upper storey of the *vimāna* of the central shrine, a similar representation is noticed on the south side. The image occupies the place of Dakshiṇāmūrti. In this figure the *trisūla* is intact. So this figure represents Dakshiṇāmūrti is certain. But its variation in representation needs explanation. Of the various schools of Saivism, the Kālāmukha school was also prevelant in Tamilnad. It was not a wild school, but, like

the other milder schools, had its own philosophy and code of life. The text *Sarva Siddhānta Vivēka*, refers to its philosophy. The Supreme deity, according to this school, is Mahādēva in his Rudra aspect. He himself assumes forms like Dakshiṇāmūrti.

The devotees of this school worship the Supreme Śiva on *ashṭami*, *sivarātrī* and *somavāra* days, to cut asunder their *pāśa* (bondage). The unity of the individual soul with Śiva is called final release, *paramōksha*. The devotees are to wear *spaṭika kuṇḍalas* and *rakta chandanas*. This school is also called by some the Sōma Siddhānta school. References to *spaṭika kuṇḍalas* and the importance given to Dakshiṇāmūrti form are of interest to the present study. There existed in Thiruvorriyur, a Caturānana paṇḍita maṭha which was managed by a succession of Chaturānanas. One such Chaturānana Paṇḍita was responsible for re-building the central shrine in stone in the reign of Rājēndra I. The Chaturānanas are believed to have belonged to the Kālāmukha school of Saivism. The inscriptions in the same temple refer to the exposition of Sōmasiddhanta in a *maṇḍapa* of the temple. Thus, it is clear the present image is a Dakshināmūrti image, a favourite of followers of Sōma Siddhānta. The same figure is also found on a pillar of the front *maṇḍapa* in front of the central shrine. The *maṇḍapa* is to be assigned to the 13th century and was probably built by Jaṭāvarman Sundara Pāṇḍya. It shows the influence of the Sōma siddhānta school even in the 13th century A.D.

Kalahasti, District Chittoor.

CHATURMUKHALINGA (Pl. 14 a) : An image of Śiva as Chaturmukhalinga is now enshrined at Kalahasti. The figure representing Śiva as a Linga, has four faces carved in the cardinal directions. The Linga is shown as a cylinderical shaft with the figures of Śiva shown above the chest on four sides. The south face depicts the Aghōra form of Śiva by portraying the face with protruding teeth. The *piṭha* is elegantly carved. The image is now housed at the back of the great Śiva temple in this town, on the slopes of a rock. A late stone structure now encases this image. On the same rock a few yards downwards are carved a few sculptures of Śiva. On grounds of style, the Mukhalinga may be assigned to the 12th century A.D. It probably belongs to the period of Kulottunga Chōla I.

Venkunram, District North Arcot.

YAKSHI AMBIKĀ: A two armed seated figure of Yakshi Ambikā is now under worship in a Jaina temple at Venkunram. The Dēvī is holding a flower in the right arm. She rests her left hand on a small stem. She wears a *karanda makuṭa*. There is no breast band. The right leg hangs down and rests on a recumbent lion. Three standing figures, two representing males and the other female, are shown. The image is particularly charming and is to be assigned to the later Chōḷa period, twelfth century A. D.

Bronzes :

A number of bronze images of great interest have been noticed by this department. The following deserves special mention.

Vadakkalathur, District Tanjavur.

KALYĀṆASUNDARA (Pl. 16,17): An exceptionally beautifull bronze representing Kalyāṇasundara, depicting Śiva marrying Pārvatī, is found in the Śiva temple at Vadakkalattur. The image, about 90 cm. is shown standing on a rectangular pedestal. Śiva with four arms holds the *parasu* in the right arm and an antelope in the left. The lower left arm is held in the *abhaya* pose, while the lower right holds the arm of Umā. A snake is shown at the back of the right shoulder. Śiva wears a high crown matted locks, adorned with a crescent moon and the *dātura* flower. The right ear has an extended lobe while the left wears a *patrakuṇḍala*. The necklaces are those usually found in Chōḷa sculptures. The *upavītha*, broad and ribbon-like, is above the left shoulder and the *udarabanda* is also shown.

Umā, standing by the side is shown with two arms. The left arm is slightly bent and the right extended is in the hands of Śiva. The Dēvī wears a *channavīra*. This lower garment is simple. The head dress is particularly intereresting. It is not the usual high crown, but the hair-do with a twisted knot at the back, very rare in bronzes The upper part of the body show supple movement and the lower is somewhat flat.

This remarkable group is a landmark in the evolution of bronzes. The image of Umā closely resembles the portrait sculptures found in the

Nāgēsvara temple of Kumbakonam. The image may be assigned to the second half of the ninth century A.D. It exhibits late Pallava rather than early Chō̤la forms.

NAṬARĀJA (Pl. 18): Naṭarāja from the same place. The image of Naṭarāja is in the familiar Ānanda Tāṇḍava pose dancing on the back of a gaṇa with the left leg lifted up. The image is represented with four arms holding the *damaru* in the upper right and a cup of fire in the upper left arm. The lower pair of arms are held in *abhaya* and *Gajahastha* pose. A *prabhā* is shown around the figure. The locks of hair fall at the back. This image, particularly the face, closely resembles the image of Pārvatī in the Kalyāṇasundara group from the same place.

The image of Naṭarāja is also to be assigned to the same period.

UMĀ PARAMĒŚWARĪ (Pl. 19): A two armed Dēvī standing on a lotus seat. The right arm is bent and the left hangs down. The Dēvī wears a *karaṇḍamakuṭa* and *channavīra* on the body. The treatment of the lower garment is similar to that of Umā in the Kalyāṇasundara group. The image is probably the consort of Naṭarāja, also in the same place.

Dharmapuram Adheenam, District Tanjavur.

DURGĀ (Pl. 20 a): A charming bronze of Durgā, standing, with four arms, holding the *chakra* and *sankha* in the upper arms and in the *abhaya* and *kaṭihasta* poses in the lower arms. A conical *karanḍa makuṭa* adorns the head. The Dēvī wears a *kuchabandha*, as noticed in Chō̤la sculptures of the 11th century A.D. The figure is well proportioned. The figure is one of the fine-bronzes of Durgā assignable to the 11th century A.D. The image was exhibited at the second World Tamil Conference at Madras in 1968.

Melapperumballam, District Tanjavur.

VĪṆĀDHARA BHIKSHĀṬAṆA (Pl. 20 b): This is particularly an excellant Bhikshāṭaṇa bronze standing in *tribhanga* with a lovely deer jumping upto his extended right arm and a short and stout gaṇa carrying a plate on his head, standing to the left of the image. The upper left arm is in the pose of holding a *sūla* across the body at the back. The other two arms are in the pose of holding and playing upon a *vīṇa* which makes the image the most charming figure of Bhikshāṭaṇa bronze so far known.

The face gracefully bent to the left suggesting that the Lord is fully engrossed in vīṇanāda. The left leg is placed on the ground while the right, slightly bent, is suggestive of moving around. The feet have sandals. The bronze is unique, since it is dated with the help of an inscription. An inscription of the Chōḷa king, Rājādhirāja II, dated in his 12th year (1178 A.D.) is in the temple. It records the gift of lands for offerings etc., to the bronze images set up in the temple by a native of Mēnmalai Paḷaiyanūr in the eighth regnal year of the king. The deity is referred to as *Vaṭṭanai Kāṭṭa Vanda Nāyakar*. The saint Appar, who lived in the seventh century A.D., has sung hymns in praise of the Lord of this temple. One of the verses refers to the form of Bhikshāṭaṇa and mentions the figure as carrying Vīṇa and moving around (*தெறித்ததொரு வீணையராய் செல்வர்*). Evidently the bronze under reference is based on Saint Appar's hymn and is also called *Vaṭṭanaigal kāṭṭa Vanda Nāyakar*, after the term found in the verse. This is a unique image, dated with the help of inscriptions and is based on the Dēvāram hymns.

KIRĀTA AND DĒVĪ (Pl. 21 a): A bearded image of Śiva as a Kirāta standing on a lotus seat on a square pedestal is preserved in the Śiva temple. The hair is tied as a knot at the back. There are *patrakuṇḍalas* in the ears. A *channavīra* is seen on the body. The belly is pronounced. The left arm is raised and is in the pose of holding a bow, while the right is in the pose of holding an arrow. The lower garment is short. An anklet is seen on the left leg. Both the feet have foot-wear, indicating that the image represented is a *Kirāta*. The accompanying image of Dēvī is a charming figure standing on a lotus seat with two arms. The right arm is hanging down, while the left is in the *āhūyavarada* pose. The hairdo is in the form of a *dammilla* knot at the back. The necklaces, armlets, bracelets etc. are in the classical Chōḷa style. Both the Kirāta and the Dēvī bronzes are to be assigned to the 12th century A.D.

Nagapattinam, District Tanjavur.

KIRĀTAMŪRTI (Pl. 21 b): A two armed figure of Śiva as Kirāta standing on a lotus seat over a *bhadrapīṭha* is preserved in Kāyārōhaṇa temple. The head is adorned with a spherical top knot. The face has a pointed beard and upcurved moustache. There are *patrakuṇḍalas* on both the ears. The left arm is in the pose of holding a bow and the right an arrow; a *channavīra* of beads is found on the body. The armlets are also like the *channavīra*. The belly is shown pronouncedly. A short piece of

cloth is shown around the waist extending only upto the middle of the thigh. The legs and feet are without any ornaments. A comparison with the figure from Melapperumballam and other Kirāta sculptures in the Tanjavur and Darasuram temples leave no doubt about its identity as Kirāta. The bronze is assignable to the Later Chola period, the 13th century A.D.

SŪRYA: A two armed standing figure of Sūrya, standing on a lotus seat is in the Śiva temple. Both the hands are held in the pose of holding lotus stalks. A halo is represented at the back, indicating that the figure represented is Sūrya. The treatment of dress, ornaments and mouldings is in the classical Sūrya style. The bronze may be assigned to the 11th century A.D.

Virapandi, District Madurai.

CHANDRAŚĒKHARA (Pl. 22 a): Four-armed standing figure, holding the axe and the antelope in the upper arms and in the *abhaya* and *varada* poses in the lower pair of arms. The head dress, a *jaṭāmakuṭa*, is tall and adorned with the moon, flower etc. The face has sharp features, with a third eye on the forehead. The lower garment is shown just reaching above the knee and has broad tassels on sides.

NAṬARĀJA (Pl. 22 b): Śiva dancing on the back of an *apasmāra* with four arms. A *damaru* is held in the upper right and a fire in the left. The lower right is in the *abhaya* pose and the left is in the *gajahasta* pose thrown across the body. The left leg is lifted up and the right is placed on the back of a dwarf, shown with his head up. A snake is entwined around the lower right arm. The *jaṭāmakuṭa* is tall. The image is on a lotus pedestal over a square plate There is provision for a *prabhā*.

The above images are clearly later than the classical Chōḷa bronzes and earlier than the Nāyak bronzes, which closely resemble contemporary sculptures in temples. These are Pāṇḍya bronzes and are to be assigned to the 14th century A.D.

SŌMĀSKANDA (Pl. 23 a): A group of Śiva, Umā and Skanda. Śiva is seated on a lotus seat. He is four armed, holding the *paraśu* and the *mṛga* in the upper arms and the *abhaya* and *varada* poses in the lower arms. The right leg hangs down while the left is on the pedestal. Umā,

also shown seated, is two armed holding a lilly in the right arm. The lower left is in the *varada* pose. The left leg hangs down while the right, rested on the seat, is supported by a cylinderical pillow at the knee. The Goddess is shown with the *karaṇḍa makuṭa*. Skanda, shown in between, is standing with knees slightly bent. He wears a pointed *karaṇḍamakuṭa* and is adorned with the *channavīra*. He is two armed and holds lotuses in both hands. The whole group is placed on a rectangular pedestal which has provision for a *prabhā*.

PĀRVATĪ (Pl. 23 b): A two armed standing figure of Dēvī, holding a lotus in her right arm, while the left hangs down. She wears a tall *karaṇḍa makuṭa*. The lower garment reaching the ankle has pronounced horizontal stripes. Just above the ankle are broad chain-like anklets. The figure is standing on a lotus seat over a *bhadra pīṭha*. The image probably formed a group with the standing Chandraśēkhara from the same place.

PĀRVATĪ (Pl. 23 c): A more elegant image of Dēvī than the above with soft contours and impressive pose. It stands on a lotus pedestal over a *bhadrapīṭha*. The two armed Dēvī holds a lilly in her right arm, while her left hangs down. The *karaṇḍamakuṭa* is short, but is more prononuced. This image probably formed a group with that of Śiva Naṭarāja from the same place.

Thiruvanaikkaval, District Tiruchirappalli.

GAṆĒŚA (Pl. 24 a): The deity preserved in the Śiva temple is shown standing on a lotus seat over a square pedestal. The God is four armed. The upper right arm is holding the broken tusk and the lower either represents the *varada* or the *vyākhyāna* pose. The upper left arm holds *laḍḍukas* in a vessel. The lower left is placed on the handle of a *paraśu*, rested on the lotus seat. The ears stand erect; the tusk is turned to the left and placed on the sweets. A snake coils around the body as *upavīta*. The belly is pronounced and sags to the left.

This image does not confirm to the forms familiar to the Tamil artists. Evidently the bronze is modelled on the inspiration of some other school. A careful study of the modelling, poise, and attributes shows that it resembles the Gaṇēśa images of the Kalingas found in Bhubanesvar and other places of Orissa and the Pala school of Bengal. A stone image of

Gaṇēśa of the Pāla school is now worshipped in the Nāgēśvara temple at Kumbakonam. On grounds of style the Gaṇēśa bronze in Thiruvanaikkaval may be assigned to the beginning of the 12th century A.D.

Two eminent Chōḻa rulers were ruling the Tamil country in the first quarter of the 12th century A.D. They were Kulōttuṅga I and his son Vikramachōḻa. Both won signal victories against the Kaliṅga country. Kulōttuṅga's conquest of Kaliṅga is celebrated in the *Kaliṅgattupparaṇi* by Jayaṁkoṇḍār. Vishkāpatnam was renamed Kulōttuṅga Chōḻa patnam, after Kulōttuṅga's conquest. As a result of these conquests, both the countries mutually borrowed art motifs and techniques.

The bronze image of Gaṇēśa now preserved in Thiruvanaikkaval was probably cast during this period. Though the modelling, attributes etc., are clearly in the traditions of the north-eastern school, the technique of casting is distinctly South Indian. Evidently it shows the skill of the local artisan, in imbibing the spirit and forms of other schools and excuting it with consumate skill in the indigenous tradtions.

Sadras, District Chingleput

HANŪMĀN (Pl. 24 b): An excellant image of Hanūmān standing with folded hands is under worship in the Vishṇu temple. The hair, finely combed, has a knot at its end hanging at the back. The tail is taken up in wavy curls and is placed on the head with the tip curled. The figure is adorned with ornaments. A long jewelled ornament falling on the knees is impressive and resembles similar ornaments found in late Hoysala and early Vijayanagara sculptures. The figure is beautifully proportioned and has soft contours. The figure is to be assigned to the 15th century A.D.

PAINTING

A painting (Pl. 25) on thick paper in vegetable colours depicting the Kirātārjunīya story. At the top are shown sages worshipping Śiva, who is bestowing the *pāśupatāstra* on Arjuna. A little below is a row of divine damsels. At the left end, at the top are shown Kirāta and Arjuna fighting with bow and arrow. Pārvatī, as a huntress, embraces Kirāta. Below this scene is shown Arjuna doing penance under a tree. Arjuna has a *kirīṭa,* and has his arms raised up. His hair hangs down. The bow rests on his left shoulder; the left leg is raised up; around him are shown

divine damsels trying to disturb his penance. In the middle is shown Śiva with Pārvatī. The standing Śiva is shown not in his Kirāta aspect, but in his benign aspect with four arms, holding the *paraśu* and the *mṛga* in the upper arms, and the *abhaya* and *varada* poses in the lower arms. To his left is shown Pārvatī standing, keeping both the hands on her left waist. To the left of Pārvatī is Brahmā with four heads. Arjuna is kneeling in front with folded hands and receives the *pāśupatāstra*; a small gaṇa is shown in between. To the right of Śiva is Vishṇu also standing with four arms. To the right of him is Lakshmi. Above this group are the eight dikpālas. At the right extreme is shown Śiva again, a huge figure standing as Kirāta, crowned, bearded, holding a bow and embracing Pārvatī standing in front. The figure is vigorously treated, portraying the strong nature of the hunter. At the bottom are shown elephants, wild boars etc., and a few hunters. A hunter is seen aiming a musket at an elephant while two others are carrying a wild boar.

The painting, the drapery treatment and the colour scheme are in the Kerala tradition and are in the Padmanabhapuram style. The painting is assignable to the 18th century A.D.

Wood carvings

The wood carvings adorning the temple cars of Tamil nadu have attained fame and a considerable number have been illustrated in various publications. But a number of intricately carved wooden doors, dating back to the 15th century, are still to be seen in a few temples. One such door from the Śiva temple of Nallur is illustrated here (Pl. 15). Such panelled doors are found in the Śiva temple of Madurai, the Vishṇu temple of Aḻagarkōil, and the Subrahmaṇya temple of Thirupparankunram.

2 - Epigraphy

The Epigraphical wing of the Archaeological Survey of India, has been copying inscriptions from various parts of Tamilnadu for the past eighty years. Over 25,000 inscriptions have been copied so far from Tamilnadu alone of which the texts of about 6,000 have been printed. The remaining 20,000 inscriptions are yet to be published. Besides the inscriptions noticed, there are several thousands yet to be copied.

The pioneers in the field copied only select inscriptions in order to give an outline of Tamil history. It is now necessary to copy all inscriptions and publish them with a view to write a comprehensive history.

With this in view, a ten year programme of publication was submitted to the Government by the Tamil Scholar Thiru. Saw. Ganesan. According to the scheme,

(a) Village to village survey of inscriptions is to be undertaken.

(b) Epigraphs already copied by the Government Epigraphist are to be verified and inscriptions so far not noticed are to be copied.

(c) All inscriptions are to be printed village vice.

(d) A small treadle printing unit is to be set up under the department for printing.

The Government accepted the proposal and sanctioned the necessary staff and equipment. On an experiment, the city of Madras was taken up for survey. It yielded, about 225 inscriptions most of them fragments hitherto not noticed. Of these about 71 inscriptions were copied from Triplicane and 88 from Mylapore.

They suggest that some time towards the end of the sixteenth century many temples in Mylapore were damaged or destroyed. The Portuguese at San Thome may have had something to do with this. Rāmarāya, the Vijayanagar emperor, came to San Thome with an army to prevent further damage, while Goa was attacked by Viṭṭala Rāya, his cousin.

Many of the inscriptions on the shrine of the goddess in the Sri Kapāli temple belong to the Trisulam temple. One of them records political disturbances in the 13th century in the reign of the third Kulōttunga.

Three inscriptions have been copied from the Sri Mādhavaperumāḷ temple, in Mylapore. One of them belongs to the reign of Rājādhirāja I, the Chōḷa emperor who ruled in the 11 th century. It mentions "Thiruvālīśvaramuḍaiyār". The Vālīśvara temple, also in Mylapore, has been sung by one of the *Tēvāram* hymners. The inscription testifies to the existence of this temple as a stonebuilt structure in the 11th century.

Another inscription in the Sri Mādhavaperumāl temple refers to "Aṇṇan Pallavarāyan", a Chōḷa general who defeated the Pāṇḍyas and the Simhalese in the reign of Rājādhirāja II.

In the Srī Vālīśvara temple itself, the department has copied about fifteen inscriptions. One of them is of particular interest, for it is dated in the reign of Rājarāja II, the builder of the great Darasuram temple, in the 12th century. It refers to Lord Marundāṇḍār, an old name of the Thiruvānmiyūr deity.

About twenty inscriptions have been copied in the Virūpāksha temple in Mylapore. One, dated in the 13th regnal year of a Pāṇḍya, either Jaṭāvarman Sundara or Kulaśēkhara, refers to "Thirupūmpāvai Nāyanār." Pūmpāvai is, of course, the girl whom Sambandar, on his visit to Mylapore, brought back to life. Though this is not the only inscription to refer to her (there is one in the San Thome Cathedral), it suggests that there was a separate shrine, as there is one now, to Pūmpāvai and Sambandar or to Pūmpāvai alone in the Sri Kapāli temple.

There is also an inscription in the Virūpāksha temple of Devarāya, the Vijayanagar emperor, in the 15th century.

About twenty inscriptions have been noticed in the Kāranīsvara temple. This temple, like those of Virūpāksha and Vālīsvara, has many pillars in the style of the 12—13th century.

From the epigraphs it is also known that in the 12th century A. D., a certain Panchanadivāṇan Nilagaṅgaraiyan was a powerful chief ruling this part of the country.

Besides, the epigraphs also throw valuable light on new temples constructed in the city of Madras and the foundation of new colonies etc. in the city. The inscriptions of Madras city have since been printed.

The Kanyakumari district was taken up next for the survey. The Thiruvancore Archaeological Department has already copied about 600 inscriptions from this area. The text of 309 inscriptions have been printed. The rest have not been printed. The Director of Archaeology, Thiruvancore state who was contacted in the matter stated that the condition of estampages were not good. The survey by this department covered the entire district. 699 inscriptions were copied altogether from this district. 150 inscriptions have since been printed.

Besides the above this department has also copied some important inscriptions from other parts of Tamilnad. They are listed below :

Irulappatti, District Dharmapuri. (Pl. 26)

A few hero stone inscriptions were copied by this department from Dharmapuri District. Thiru P. B. Venkataraman of Turinjipatti, brought to the notice of this department the existence of these hero stones. Of the epigraphs copied, two from Irulapatti are of considerable interest not only for the study of history as they relate to 4—5th century A.D., but also for the study of the evolution of Tamil and Vaṭṭeḻuttu scripts. An article on these hero stones appears on part III of this Journal.

1. A hero stone inscription, in Tamil and Vaṭṭeḻuttu characters of 4th-5th century A.D., records the death of a Bāṇa king, who came to the aid of the Gaṅga ruler, against an invading army. The inscription is dated in the 3rd regnal year of Viṇṇavarmaṉ. A hero is portrayed vigourously attacking his enemy.

2. A hero stone, in Tamil and Vaṭṭeḻuttu mixed script of 4th-5th century A.D., records the death of two heroes. The first is mentioned as Viṇṇappērasani, the ruler of Vijayamaṅgalam, the son of Uḻamuthugaṉ, the general of Bāṇa King. The second is, Koṟṟannekōḍaṉ, the general of Viṇṇappērasani. Evidently the two heroes lost their life in the battle, recorded in the previous inscription. The portraits of the heroes are figured in the stone.

Navalai, District Dharmapuri.

A hero stone inscription in Vaṭṭəluttu script recording the death of Koṭṭi Uṇṇi, when Perumankōḍal (fort) was captured by Kandavānnadhiyaraiyar, the ruler of Puṛamalaināḍu, in the third regnal year of Sivamāra.

Kili Eri-Navalai, District Dharmapuri.

1. A hero stone inscription in Vaṭṭeḷuttu script, records the death of Pūṅguḍi Vaḍugan, while attacking a horse and probably its rider, at Vaḍavallūr. A number of nāḍus, like Kōilūr nāḍu, Vēḷāḷanāḍu, Kōvūr nāḍu, Eyil nāḍu, Puṛamalai nāḍu and Atiyanūr nāḍu are said to have been captured. A horse and a hero are portrayed in the stone.

2. A hero stone inscription in Kannada characters of the 9th century A.D., dated in the 15th regnal year of Vīra Nōlimbarāja.

Chinnakkoundanpatti, Navalai, District Dharmapuri.

A hero stone found in the fields adjacent to the road, in Kannada characters of 9th century A.D., seems to record a construction of a tank, in memory of a hero in the reign of Vīra Nōlimba.

Thiruvorriyur, District Chingleput.

1. On a pillar supporting Nandi in the temple of Ādipurīśvara. An inscription in 9—10th century characters, in the reign of Sharjaraiyar recording the gift of one Īḷaviḷakku and ninety sheep for burning a perpetual lamp, in the temple of Thiruvorriyur Mahādēva, by one Koṇḍamahādēvi, a queen of Sharjaraiyar and the daughter of Saktivarma Kāḍuveṭṭipperumānaḍigaḷ.

2. On a pillar supporting Nandi in the same temple. An inscription dated in the 3rd regnal year of Kō-Rājakēśarivarman, records the provisions for offerings etc.

3. On a pillar supporting Nandi in the same temple. Records the gift of ninety sheep, for burning a perpetual lamp in the temple of Thiruvorriyur Mahādēva, by a certain Pirāntakan Brahmasrī Rājan, of Ālaiyūr, a Brahmadēya in Vipilāṛu, in the subdivision of Vaḍakarai Poygaināḍu, in Chōḷa nāḍu, during the 40th regnal year of Kō-Parakēśarivarman, Parāntaka I.

Valli Ericchil, District Coimbatore.

The Department has copied ten Vaṭṭeḷuttu and five Tamil inscriptions, not noticed so far, from the temple of Māndhālīsvaram at Valli Ericchil, a village in Dharapuram taluk of Coimbatore district. The village seems to have been a place of great importance in the ninth, 10th and 11th centuries A.D., as is seen from early Chōḷa sculptures representing the Saptamātṛkas, Jēyshṭā, Subrahmaṇya, Vishṇu, Gaṇēsa and other deities found in the compound of the temple.

Of the ten Vaṭṭeḷuttu inscriptions one is recorded in the seventh regnal year of Kō Kalimūrka Vikrama Chōḷa, the first of the Kongu Chōḷa kings who ascended the throne of South Kongu in 1004 A.D. The epigraph records the construction of the *mukhamaṇḍapa* in the temple of Māndhālīśvaram. Another Vaṭṭeḷuttu inscription in the same temple records the construction of a well by a lady, Tūṛanīlī, wife of a certain Villian Nīlan Vikramādittan, a resident of Vīriyam.

Another Vaṭṭeḷuttu inscription copied from the temple is of great interest, as it refers to the 38th regnal year of Kōnāṭṭān Vīra Chōḷa. The high regnal year of this king suggests that he is a hithterto an unknown Kongu Chōḷa who ruled South Kongu from 1045 to 1080 A.D. He should have succeeded Kōkkalimūrka Vikramavarman and was probably a predecessor of Abhimānachōḷa Rājādhirājan.

Another Vaṭṭeḷuttu inscription refers to Vīrasaṅgāta Perumpaḷḷi, evidently a Jaina temple. The reference to Vīrasaṅgāta Perumpaḷḷi is of great interest. Piramiyam, a village not far from Valli Ericchil, is called in early inscriptions Vīrasaṅgāta Chaturvēdimangalam. A Vīrasaṅgāta Perumpaḷḷi is also referred to in an inscription of Vijayamangalam, the great Jaina centre near Erode. It is likely that that this part of the Kongu country was under the rule of Vīrasaṅgātan in whose name the temple and the Chaturvēdimangalam were constituted. It is not known who this ruler was. But judging from the title, Kalimūrka, assumed by the later rulers of this region, he was probably a Kalabhra with Jaina leanings. If the suggestion is accepted, it throws interesting light on the Kalabhra interregnum. Another fragmentary inscription in Vaṭṭeḷuttu refers to a gift of gold for burning perpetual lamps and provision of food offerings probably by a resident of Thiruppāṇḍi Koḍumuḍi. The pillars supporting the *mukhamaṇḍapa* of the temple bear dedicatory inscriptions

in Tamil characters of the 12th century A.D. referring to the gift of these pillars by three dignitaries. Two of them were residing at Sirrillōḍu (modern Chittodu) and belonged to the Kāḍa branch of the Veḷḷāḷa community, while the other was a resident of Muttūr and was a Veḷḷala of the Maṇiya caste. The donors seem to have held high positions in the government as their titles suggest. Their names are Mārāyan Tennavan Mūvēndavēḷān, Āḍan Puḷiyan, also known as Uttamachōḷa Tamiḷavēḷān, and Āḍan Puḷiyan, also known as Uttamachōḷa Mummuḍichōḷa Mārāyan.

As mentioned earlier, a *mukha maṇḍapa* was erected in the temple in the reign of Kalimūrka Vikrama Chōḷa. Probably these pillars were gifted on the occasion. An inscription in Tamil characters of the 11th century A.D. found on the *Nandimaṇḍapa* of the same temple records the endowment of seven gold coins and 15 *kaḷañju* of gold, entrusted with the village assembly of Vaḷḷi Ericchil by two ladies, Poduvanpāvai and Pāvai Paḍāri, for burning one perpetual lamp in the temple of Māndhālīśvaram for the merit of Moḍampoduvan.

1. An inscription in Vaṭṭeḻuttu characters of the 10th century A.D. found in the Śiva temple of Māndhālīsvaram, on a ceiling slab of the *mukha maṇḍapa,* south side. The inscription refers to the gift of gold for burning two perpetual lamps and providing food offerings. Also refers to the village Thiruppāṇḍi Koḍumuḍi.

2. An inscription in Vaṭṭeḻuttu characters, on the south wall, outside the *mukhamaṇḍapa.* Refers to some soldiers and provisions of gram for horses.

3. On a ceiling slab, inside a room in the south east of the *mukha maṇḍapa.* The inscription in Vaṭṭeḻuttu characters of the 11th century A.D. refers to an agreement for measuring certain amount of paddy, in return for 6 *kaḷañju* of gold received as gift.

4. An inscription on the inner side of south wall, in Vaṭṭeḻuttu characters of the 11th century A.D. refers to Vīrasaṅgātha.

5. A fragment, on the outside of the *mukhamaṇḍapa.*

6. An inscription on the lintel of the entrance, to the Subrahmaṇya shrine in the same Śiva temple, in vaṭṭeḻuttu characters of the 11th century

A.D. refers to the erection of the *mukha maṇḍapa* in the temple of Māndhālīsvaram of Vaḷḷi Eṛicchil, in the 7th regnal year of the king Kalimūrka Vikrama Chōḷa. The name of the builder is lost.

7. An inscription on a ceiling slab inside the *mukha mṇḍapa*, northern side, in Vaṭṭeḻuttu characters of the 11th century A.D. refers to Vīrasaṅgātha Perumpaḷḷi and provision for feeding a devotee.

8. On a ceiling slab in the centre of *mukha maṇḍapa* in Vaṭṭeḻuttu characters of the 11th century A.D., records the construction of a well and a channel by Thūṟa Nīlī, the wife of a certain Villian Nīlan Vikramādittan a resident of Viriyam.

9. An inscription in Vaṭṭeḻuttu characters of the 11th century A.D. on a slab inside *antarāḷa*, in the northern wall. The inscription is a beginning of a record, mentioning the king Kōnāṭṭān Vīra Chōḷaperumān and his 38th regnal year.

10. An inscription in Tamil characters of the 12th century A.D. on a ceiling slab of the *Nandi maṇḍapa* in the Śiva temple, referring to an agreement among villagers to provide certain quantity of rice for offerings to the goddess Kāmakōṭṭamuḍaiya Periya Nācchiyār.

11. An inscription in Tamil characters of the 12th century A.D. on a ceiling slab of the *Nandi maṇḍapa*, of the above temple recording an endowment of seven gold coins and 15 *kaḻañju* of gold by two ladies, Poduvanpāvai and Pāvai Paḍāri, for burning one perpetual lamp in the temple of Māndhālīsvaram, for the merit of a lady Moḍam poduvan.

12. An inscription in Tamil characters of the 11—12th century A.D. on the south pillar of the *mukha maṇḍapa* refers to the gift of the stone pillar by Uttama Chōḷa Tamiḻavēḷ alias Āḍan Puḷiyan belonging to Veḷḷāḷan Kāḍa community and a resident of Siṟṟillōḍu.

13. An inscription in Tamil characters of the 11—12th century A.D. on the north pillar of the *mukha maṇḍapa* in the same temple. The epigraph refers to the gift of the stone pillar by a certain Uttama Chōḷa Mummuḍichōḷa Mārāyan of Veḷḷāḷan Kāḍa community and a resident of Siṟṟillōḍu.

14. An inscription in Tamil on the north pillar of the *mukha maṇḍapa* refers to the gift of the stone pillar by Tennavan Mūvēndavēḷān alias Vindan Mārāyan of Veḷḷāḷan Maṇiya community and a resident of Muttūr.

Erode, District Coimbatore.

The Department copied five interesting inscriptions from Erode Town. One is recorded in the reign of Kō-Ravi-Kōdai, evidently a Chēra King. Unfortunately the year mentioned in the epigraph is some what obliterated and can be read either as 770 or 870 corresponding to A.D. 848 or A.D. 948. A certain Tennavan Poraiyan, also known as Vañji Veṇṭāḻi, a resident of Erode, got some land from the residents of Tennūr and entrusted 50 *kaḻañju* of gold with the village assembly of Erode for excavating a tank, called Tāḻi Ēri, after his name. The interest of 50 *kalams* of paddy per year at the rate of one *kalam* of paddy per *kaḻañju* of gold, was to be utilised for the maintenance of the tank.

The inscription is of great interest, since it throws valuable light on the Chēra occupation of the Koṅgu country and the resultant political condition, during the ninth and tenth centuries A.D. The existence of the epigraph was noticed by the local Tamil Pulavar, Thiru. Raju. The other four epigraphs are found in the local Vishṇu temple. One records the construction of the entrance by a certain Tāyan Sāttan The other epigraph refers to gifts by a brahmin lady, a resident of Kāñchi Kuṛi, in Sāla Grāma for the reclaining Vishṇu (*Paḷḷikoṇḍa Dēvar*) of Erode. Another epigraph in the same place refers to the gift of a bronze bell weighing 40 *nāḻi* to Lord Vishṇu, *Paḷḷikoṇḍaruḷuginṛa Dēvar*, for the merit of Pannāṭṭān Ācchan, a resident of Araṅgaḷi Karaṅi Vaḷañjiyam probably a person from Kerala.

Besides these interesting epigraphs three sculptures of the Pallava period, representing Vishṇu and two dvārapālas and three Early Chōḻa sculptures were also noticed in the town. The existence of Pallava sculptures in Erode town shows the impact of the Pallava art in the Koṅgu country.

1. An inscription on the door jamb of the Vishṇu temple, in Tamil characters of the 10th century A.D., records the construction of the entrance by certain Tāyan Sāttan.

2. An inscription in Kannada characters of the 10th century A.D., probably referring to the erection of entrance referred to above.

3. An inscription in Tamil characters of the 10th century A.D. found in the same place, refers to some gifts by a Brahmin lady, a resident of Kāñchi Kuṛi in Sālagrāma for Lord Vishṇu, referred to as Paḷḷikoṇḍa Dēvar of Erode,

4. An inscription in the 10th century Tamil characters, in the above place, refers to the gift of a bronze bell weighing 40 *nāḷi* to Lord Vishṇu, referred to as *Paḷḷikoṇḍaruḷuginṛa Dēvar* by a certain Pannāṭṭān Ācchan, a resident of Araṅgaḷi Karaṅi vaḷanjiyam probably a person from Kerala.

5. An inscription from a stone near the lake of the town brought to the notice of the Department by Pulavar S. Raju of the town. The inscription is dated probably in Saka 770 (848 A.D.) in the reign of Kō-Ravi-Kōdai, a Chēra King.

A certain Tennavan Poraiyan also known as Vañji Veṇtāḷi, a resident of Erode, got some land from the resident of Tennuūr and entrusted 50 *kaḷañju* of gold with the village assembly of Erode for excavating a tank called *Tāḷi Ēri* after his name. The interest of 50 *kalams* of paddy per year, at the rate of one *kalam* of paddy per *kaḷañju* of gold, was to be utilised for the maintenance of the tank. The inscription is of great interest since it throws valuable light on the Chēra occupation of the Koṅgu country, and the resultant political condition during the ninth—tenth centuries A.D.

Kottur, Madras City.

On a slab lying burried near Ellaiamman temple, registering the gifts made by weavers, merchants and the inhabitants of Mēṭṭupālaiyam, in the year Roudri.

Saluvankuppam, Mamallapuram, District Chingleput.

On the floor of the front *maṇḍapa* of Atiraṇachaṇḍamaṇḍapa, Saluvankuppam in the reign of Rājarāja I, the inscription records the gift of sheep for burning a perpetual lamp, in the temple of Atiraṇacaṇḍēśvara in Thiruviḷicchil, in Āmūrnāḍu, a subdivision of Āmūr Koṭṭam.

Perumpulivakkam, District North Arcot.

1. On a pillar in the *ardha maṇḍapa* of Agastīśvara temple. The inscription dated in the 30th regnal year of Rājēndra, refers to the gift of six *nāḻi* of rice per day, to Thiru Agastīsvaramuḍaiyār, of Perumpulippākkam by Malaiyan Kundavai alias Sembiyan Mādēvi, the chief queen of Rājēndra I.

2. On a pillar of the front *maṇḍapa* of Agastīsvara temple. The inscription dated in the 3rd regnal year of Vairamēghavarman, refers to the gift of twenty *kaḻañju* of gold, by one Vijayanallūḻān Kaṇḍan, for burning a perpetual lamp in the Agastīśvara temple of Perumpulippākkam and the villagers agreed to maintain the endowment by supplying one *uṛi* of oil daily.

3. On a slab built into the shrine of the same temple–fragment–refers to a gift entrusted with the *ūrār* of Perumpulippākkam, to perform *Thiruppalikoṭṭu* to the Pirānār of Agastīśvaram.

4. Eight fragmentary inscriptions from the same temple have also been copied.

Mangadu, District Chingleput.

1. On the north west basement of Vaikuṇṭaperumāl temple; dated in the 23rd year of Rājēndra I, the inscription records the gift of 90 sheep in the hands of village shepherd Māḍan Karuvakōnān for burning a perpetual lamp in the temple of Kalikēsari Vishṇugrahattu Dēvar, in Māṅgāḍu alias Aḻagiyachōḻanallūr, in the subdivision of Māṅgāḍunāḍu, of Puliyūr kōṭṭam in Jayamkoṇḍachōḻamaṇḍalam.

Sivanvayil, District Chingleput.

An inscription in the 8-9th century Tamil characters recording the construction of a Vishṇu temple called Sri kōil Srī Vaikuntadēvar by a Brahmin lady Kumāricchāṇi the wife of a certain Dharman is found on a slab built into the ceiling of the *ardha maṇḍapa* of Kariyamāṇikka Vaikuṇṭa Varadarājar temple.

Vadivullamangalam, District Coimbatore.

The inscription is on the side slab of a dolmen, which bears the

figure of a hero at the rear slab. It records the death of a hero Aḷagan Kāḷi of Vēṭṭuva community, in a battle in the reign of Rājēndra Chōḷa Dēva I who is referred to as the conqueror of *Pūrvadēsam, Gaṅgai* and *Kaḍāram.*

Sengampalli, District Salem.

About four fragmentary inscriptions in Tamil script of the 13th century characters on the steps of Kumarapalaiyam channel and on the central pillar of the bridge in the same channel were newly copied. One of the inscriptions mentions Ayirūr in Vaḍakarai Maḷanādu. This Ayirūr is one of the three places where the early Pāṇḍya king Neḍuñjaḍaiyan defeated the Adigaimān of Tagaḍūr.

Mamallapuram, District Chingleput.

About five fragmentary inscriptions, in Tamil script of the 13-14th century characters were copied from the south wall of the *prākāra* of Talasayanapperumāḷ temple.

One of them is inscribed in the 11th regnal year of Rājanārāyaṇa Sambuvarāyar, giving the Saka year 127(6). In another, Māmallapuram is said to have been included in Āmūrnāḍu in Āmūrkōṭṭam.

Tharuvai, District Thirunelveli.

Tharuvai, situated on the Trunk Road between Thirunelveli and Ambasamudram, is about six miles from Thirunelveli, towards west. It has a Śiva temple, locally known as Vāḷavallapāṇḍiśvarar koil. According to a legend this temple is stated to have been built by sage Agastya. This temple bears 19 full inscriptions, all of them belonging to the Later Pāṇḍya period. Six inscriptions belong to Māṛavarman II varying from his 4th regnal year to 13th regnal year while six others are of Māṛavarman Kulaśēkhara I, varying from his 4th regnal year to 13th regnal year. One inscription belongs to the reign of Jaṭāvarman Vīrapāṇḍya.

Almost all the inscriptions are donative in character and record gifts of land for offerings and burning perpetual lamps to the deity. One inscription, engraved on the east, south and north walls of the *mukha maṇḍapa* records that Vāḷavallapāṇḍiśvaram temple was built by an individual called Iravisaṅkaran alias Kūbaharāyan of Kālaḍi in Malaimaṇḍalam, in

the reign of Māṛavarman Sundarapāṇḍya II (1238—1253 A.D.). Another inscription, of the regin of Māṛavarman Kulaśēkharadēva I (1268—1312 A.D.) states that one *marakkāl* of paddy in every month was offered for offering *ardhajāma paḷanam* to the Kshētrapāla by individuals. From another inscription it is learnt that the name of this village was Kūbaharāyanallūr, probably after Kūbaharāyan who built this temple. This village was included in Tenkarainādu.

1. On the south wall of the *ardha maṇḍapa* of Vāḷavalla Pāṇḍīśvarar temple, dated in the 26th regnal year of Kulaśēkhara I, the inscription refers to the sale of land by the Śivabrāhmaṇas.

2. On the south wall of the *mukha maṇḍapa* of the same temple, dated probably in the 7th regnal year of Kulaśēkharadēva I, the inscription records the gift by Kāladi Eḷuttaṉ, Kāladi Raviya Sirāman Uyyavandāṉ and some individuals for performing *ardhajāma paḷanam* in front of Kshētrapāla Piḷḷaiyār.

3. On the east wall of the *mahā maṇḍapa* of the same temple, dated in the 11th regnal year of Sundarapāṇḍya II, the inscription records the gift of two perpetual lamps to the Nāyanār by Ādiccha Nambi Vāḷavalla Pāṇḍyakkōṉ, one of the *nimandakkārars* of Vāḷavalla Pāṇḍya Īśvaramudaiyār temple.

4. Engraved on the south wall of the same temple the inscription refers to the gift of 10 *mā* of tax free lands for feeding ascetics of the Dhakshiṇakōnaha mutt and Vīrabhadran mutt at Ōmanūr alias Vikrama-Pāṇḍya chadurvēdimaṅgalam in Tenkarainādu, by one Iravisaṅkaran Aiyan Maḷavarāyar.

5. On the second moulding of the east wall of the same temple, dated in the 25th regnal year of Kulaśēkharadēva I, the inscription records the gift of one *nāḷi* of rice to Vināyakapiḷḷaiyār, installed by Sōmaṇṇamadayili Vānarāyapaṇmaṉ, by the Dēvakanmikaḷ of 30 *vaṭṭam* of Vāḷavalla Pāṇḍiśvaramudaiyār temple of Tharuvai alias Kūbaharāyanallūr in Tenkarainādu.

6. On the east wall of the *maṇi maṇḍapa* of the same temple, dated in the 18th regnal year of Kulaśēkharadēva I who had the epithet "*Emmaṇḍalamum Koṇḍaruḷiya*". The inscription appears to record the

gift for establishing a *nandavana* to Subrahmanya temple of Kulavan Mādēvi-chaturvēdimangalam by the king himself.

7. On the east wall of *mahā mandapa* of the same temple, dated in the 12th year of Māravarman Kulaśēkharadēva I, the inscription records the gift of land by Perumāl Vikrama Pāndya dēvar to ....rigu perumāl Bhattan for performing *adyayanam* to Vālavalla Pāndiśvaramudaiyār.

8. On the south wall of the *mahā mandapa* of the same temple, the inscription records the gift of taxes levied on gold, food, spindle, goldsmith-people, Devaradiyar and others to the *tānattār* of Vālavalla Pāndiyiśvara temple for carrying out renovations to the temple.

9. On the north wall of the *mahā mandapa* of the same temple in the reign of Kulaśēkharadēva I, the inscription registers the gift of kāśu made by Iravi Sankaran alias Malavarāyan of Kāladi, to Vālavalla pāndiyiśvarar and the Palliarai Nācchiyār to offer curd, betel leaves, areca nuts, oil for lamps, etc. during the early morning *sandhi*.

10. On the south wall of the *mahā mandapa* of the same temple, the inscription states that on scrutinising the evidence showed by the appellants, the royal order was issued to take water from the tank of Vikramapāndya chaturvēdimangalam for irrigating *Olugupannai* that was gifted as a *dēvatāna* with the exemption of taxes to Vālavalla Pāndiyiśvarar by Sankaran Alagan, Sankaran Sokkan, Sankaran Sankaran and Algan Tirunattan.

11. On the left wall to the left entrance of the same temple, dated in the 4+1 year of Māravarman Sundara Pāndya, the inscription records the gift of *tiruppadimārru* to Vālavalla Pāndiśvaramudaiyār.

12. On the east wall to the left entrance of the same temple, dated in the 4th regnal year of Māravarman Sundara Pāndya, the inscription states the gift of *tiruppadimārru* to Vālavalla Pāndiśvaramudaiyār.

13. On the east wall, to the left of entrance of the same temple, in the reign of Sadaiyavarman Vīrapāndya, the inscription records some gift to the temple.

14. On the east wall of the *mukha mandapa* of the same temple, dated in the 13th regnal year of Māravarman Kulaśēkhara, the inscription records the gift of land to Vālavalla Pāndiśvaramudaiyār,

15. On the east wall of the *mukha maṇḍapa*, to the right of entrance of the same temple, dated in the 7th regnal year of Māṛavarma Sundara Pāṇḍya, the inscription registers the gift of a perpetual lamp to Vāḷavalla Pāṇḍiśvaramuḍaiyār.

16. On the south wall of the *muhka maṇḍapa* of the same temple, in the reign of Māṛavarmaṉ........., the inscription records the sale of land.

17. On the moulding of south wall of *mahā maṇḍapa* of the same temple, dated in the 18th regnal year of Māṛavarmaṉ Kulaśēkhara dēvar, the inscription records some gifts to the temple by Perumāḷ Vikrama Pāṇḍyadēvar.

18. On the south wall of the *mahā maṇḍapa*, of the same temple, dated in the 4th regnal year of Māṛavarmaṉ Sundara Pāṇḍya, the inscription records the gift of land for performing *tiruppaḍimāṛṛu* etc., to Vāḷavallapāṇḍīśvaramuḍaiyār.

19. On the east wall to the left of entrance of the *mahā maṇḍapa* of the same temple, in the reign period of Kōnērinmaikoṇḍāṉ, the inscription records the gift of land for feeding Sivabrāhmaṇs of the temple of Vāḷavalla Pāṇḍīsvaramuḍaiyār.

20. On the moulding of the *Garbhagṛha* of the north wall of the same temple, dated in the reign of Kōnērinmaikoṇḍāṉ, the inscription refers to the gift of land for *tiruppaḍimāṛṛu* to this temple.

Vaidisvarankoil, District Tanjavur.

24 inscriptions, most of them fragmentary, were copied from the Śiva temple of Vaidīśvarankoil. Most of them refer to the sale of lands and other gifts to the temple of Tīrāvinaitīrtha Nāyanār of Puḷḷirukkum Vēḷūr in Thiruvālināḍu in the division of Vaḍakarai Rājādhirāja Vaḷanāḍu. The kings represented in the inscriptions are Kulōttuṅga I, Kōpperuñjiṅga and Krishṇadēvarāya.

Sattamangalam, District North Arcot.

An article on these epigraphs appears in Part III of this Journal.

1. An inscription, engraved on a rocky boulder, in Tamil characters, dated in the 14th regnal year of Nandippōttarasar i.e., Nandivarman Pallavamalla II, registers the gift of seven *kaḷañju* of gold by Iḷaiyār Appa Nandi, the *antai* of the village, for feeding mendicants, who were not attached to the Paḷḷi (Jain temple), at the rate of one *uḷakku* of rice per *kaḷañju* of gold, per day.

2. An inscription engraved on the same rock, in Tamil characters dated in the 33rd regnal year of Nandipōttarasar i.e., Nandivarma Pallavamalla registers the endowment of certain charities for the maintenance of a lake in the village by the village assembly.

3. An inscription of Nandipōttarasar in his 56th regnal year, engraved on the same rock relates to the gift of seventeen *kaḷañju* of gold to the Paḷḷi by a lady Pūṇḍa Mūppa, the daughter of Jinaraiyar of Viḷukkam.

4. An inscription of Kampavarman, in his 6th regnal year, engraved on the same rock in Tamil characters, records that a lady Mādavi, wife of Kāṭakadiaraiyar, renovated the temple, erected a *mukha maṇḍapa*, renovated the *pāḷi*, erected a temple to the Yakshi *Yakkāpaḍāri* and gifted a big bell to the monastry.

5. An inscription of Pārtivēndravarman recorded in his 11th regnal year on the same rock, records the gift of some land by the members of a village in the sub-division of Veṇkuṉṟanāḍu, in Veṇkuṉṟrkkōṭṭam and entrusted with the village assembly of Sāttamaṅgalam situated in the same sub-division.

6. An inscription of Kō Rāja Rājakēśari identical with Rājarāja-I, in his 12th regnal year, on the same rock, records the gift of tax free land in the village of Sāttamaṅgalam, for burning a perpetual lamp in the temple of Tīrthapaḷḷi Āḻvār also known as Vimala Srī, by one Baladēva Padāraṉ, who had rights over the Paḷḷi and who was the desciple of Nandidēvar. Sāttamaṅgalam is said to be in Veṇkuṉṟanāḍu of Veṇkuṉṟakkōṭṭam.

7. A badly damaged inscription on the same rock.

8. An inscription of Pārtivēndrapaṉmar engraved in his 3rd regnal year on a rock in the Chandranātasvāmi temple of the same village records the gift of land for offerings to the Vishṇugṛham of Sāttamaṅgalam in Veṇkuṉṟaṉnāḍu.

Korkai, District Thirunelveli.

A copper plate charter in possession of a villager in Korkai, dated in Saka 1411 and Kollam 733 records the gift of lands for worship in the temple of goddess Veṟṟivēl Naṅgai, in the village of Poṟkai (Korkai) by the village assembly of Madivarōdayanallūr alias Poṟkai, and the same was entrusted to certain Bhūtanātan Kāliṅgarāya Kambaṉ. The copper-plate was probably issued during the reign of Vijaya Ṛāghava Nāyakkar as it mentions his name and also the names of a number of officers under him. The Saka era mentioned, does not correspond to the Kollam era mentioned in the same record.

The Vaigai inscription of Sendan.

The Vaigai bed inscription of the Pāṇḍya king Sēndaṉ, assignable to the seventh century A.D., was lying uncared for. After ascertaining the exact location of the epigraph from the Government Epigraphist, Government of India, the District Collector was requested to acquire this valuable inscription for the temple Museum, for safety and display. The epigraph has since been removed to the temple.

3 - Conservation

1. Chera Inscriptions, Arnāttar hills, Pugalur, District Tiruchirapalli.

HISTORY: An ancient cavern with rock beds and inscriptions on the Arnattar hills is of great interest to the study of South Indian History. An inscription in Damiḻi characters of the first century A.D., gives a list of three successive rulers of the Chēra dynasty, Kō Ādaṇchēral Irumpoṟai, his son, Peruṅkaḍuṅgōṇ and the latter's son, Iḷaṅkaḍuṅkōṇ. The epigraph records the gift of an abode to a Jaina ascetic, Ceṅkāyapan of Āṟṟūr. It is found engraved on an overhanging rock above the cavern, on the south side of the hillock.

The epigraph is repeated immediately above it. In the natural cavern, a number of rock beds are found with inscriptions of the same period, of which one refers to the bed of Ceṅkāyapar. Other epigraphs are also of historic interest. On the northern side of the rock is a natural cavern with rock beds. One epigraph assignable to the second century B.C. is on the rock bed.

On the top of the hill is a temple of Subrahmaṇya, under regular worship. Steps are provided to reach the temple from the road on the eastern side. To reach the cave a diversion has to be taken from the steps at the top of the hill. This leads the visitor to the southern cavern of the hill. The path was slippery and full of bushes. One has to move through the boulders after the caverns to reach the northern cavern. The inscription was exposed to sun and rain, but the greatest danger was from cowherds and other urchins, who made the area dirty, caused damage to the inscription and carved on the rock beds.

WORK DONE: The Government were pleased to sanction a sum of Rs. 5,000/- for preserving these caverns and beds, vide G.O. Ms. No. 1682, Education, Dt. 6th September, 1966.

At the top of the hill, steps were provided to reach the southern cavern, from where a diversion has to be taken from the main steps. A barbed wire fencing was provided to the southern side; preventing urchins

from reaching the cavern. Masonry walls were erected at the eastern and western ends and gates were provided to have controlled entrances. The cavern was cleared of all the accumulated earth and dirt and all the beds were exposed properly. The inscriptions were thoroughly washed.

The northern cavern has to be approached through a narrow strip of path, adjacent to a huge boulder on one side and a chasm on the other. The path was unsafe for schoolboys. Barbed wire fencing, preventing direct access to the cavern, was provided. A gate was provided and a hand rail was provided along the approach for the benefit of schoolboys and others. An impervious coat of resin was given to the inscription.

Information boards were provided both at the foot of the hill and in the southern cavern.

2. Rudrapathi temple, Kiḷakkadambur, District South Arcot.

HISTORY: Kilakkadambur is a small village, about six miles from Kattumannargudi and two miles from Melakkadambur. An old ruined Śiva temple, now called Rudrāpati temple, is found in the midst of a field. The temple is of interest, as it contains inscriptions in Tamil script of the 12th century giving the name of the Saivite Nāyaṉmārs.

CONDITION: The temple was in ruins. It consisted of a *garbha-gṛha*, an *ardha maṇḍapa*, and a *mahā maṇḍapa*. The *mahā maṇḍapa* had fallen down and the whole temple was overgrown with plants and shrubs. The entire structure of granite was cracked at many places.

The basement is impressively ornamented with mouldings. The *kōshṭas* are well set. On either side of the *kōshṭas* portraits of Saiva saints were probably placed, as their bases carry label inscriptions, giving the names of the saints. But not a single portrait is now found. The following are the labels.

1. Kuṅgiliyār,	2. Āruvāmuḍaiyāṇḍāṉ,
3. Mānakkañchārar,	4. Ānāyāṇḍār,
5. Ulagāṇḍamūrti,	6. Murugāṇḍār,
7. Ardhanāri,	8. Thirunāḷaippōvār,
9. Thirukkuṛippu Toṇḍar,	10. Daṇḍipperumāḷ,
11. ....Bukkadēvar,	12. ....,

13. Pēyār, 14. Nīlanakkāṇḍār,
15. Dēvēndrar, 16. Ānaiyuridēvar,
17. Lingampurāṇadēvar, 18. Budan,
19. Sandhyā Nṛtta Dēvar, 20. Thirukkaṇṇappar,
21. Kālakāladēvar and 22. Ratha Chakravarti.

Apart from these labels, no other inscription was noticed. Sculptures of Ardhanāri, Dakshiṇāmūrti, Lingapurāṇadēvar and Sandhyānṛttadēvar are in the niches.

Sculptures and slabs were found scattered. A good Gajasamhāra and a damaged Gaṅgādhara were found in the compound. A prismatic Linga with Āvuḍaiyār and a cylindrical Linga were also found loose. It was reported that a few sculptures were stolen. Two were recovered and kept in the local Gaṇēsa temple in the same village. They represent an Ūrdhava Tāṇḍava and a Kaṅkāḷamūrti. In the same village sculptures of Durgā, Dēvēndra, Dēvī, Bhairava, Vishṇu, Tripurāntaka, Brahmā and Caṇḍikēśvara were found near a tank; but they were all damaged.

PROPOSALS: Proposals were submitted to the Government to provide notice boards. Detailed proposals were deferred for a later period to restore the dilapidated temple.

Government vide G. O. 61 Education, dated 16—1—'68 sanctioned a sum of Rs. 1600/- for protection.

Vegetation was removed and a barbed wire fencing was provided around the temple. An information board was also provided.

3. Remains of Kattabomman's palace, Panchalankurichi, District Thirunelveli. (Pl. 27 to 33)

Vīra Pāṇḍya Kaṭṭabommaṇ, a Nāyak chieftain, who rulled with Panchalankurichi as his capital, towards the end of the 18th century is celebrated for his valour and heroism. While agreeing to come to an honourable settlement, he refused to accept the supremacy of the British and to pay any taxes to them. The British decided to capture Panchalankurichi. An army under Allan failed miserably to capture the palace. Jackson, the District Collector of Thirunelveli, subsequently tried to arrest Kaṭṭabommaṇ by dubious means, but paid the penalty. In 1799, a power-

ful contingent under Colonel Banerman besieged the fort of Panchalankurichi. A number of British soldiers lost their lives in the battle. A place in Ottapidaram, containing a number of tombs of those who fell in the battle, bears witness to this battle. Kaṭṭabommaṉ was induced to abandon the fort. He was treacherously arrested and handed over to the British. Colonel Banerman, after a mock trial, hanged Kaṭṭabommaṉ at Kayattaru.

Within a year, Kaṭṭabommu's younger brother, familiarly known as the dumb hero of Panchalankurichi, repaired the Panchalankurichi fort and assumed the leadership. The British, in 1801, again invaded Panchalankurichi. Ūmaidurai inflicted heavy casualties on them. A place in Panchalankurichi contains the tombs of over 45 British soldiers who lost their lives in the battle. However, the fort fell and nothing more was heard of Ūmaidurai. The British this time destroyed the fort and the palace. The fort area, measuring over 35 acres, remained as a mound. The valuables and furniture were probably pilfered when the fort fell. The entire area, field No. 70 of village No. 259 Panchalankurichi, became Government poramboke.

In recent years, a temple to Goddess Jakkammal, the family deity of Kaṭṭabommaṉ, was built by a few devotees.

CONDITION: At a few places remains of brick structures were visible, but a major part of the mound was covered with thick thorny bushes. An ancient well in the south west of the mound was desilted and was brought under use a few years back. A part of the mound had been encroached upon. The nearby villagers were digging the mound here and there for earth.

The Government were pleased to sanction a sum of Rs. 8,500 towards clearance, removing the debris, exposing the palace remains, conserving the remains and providing live fencing around the entire area.

WORK DONE: The entire area was cleared of bushes. The debris was removed by excavating a part of the mound near the Jakkammal temple. Immediately it was recognised that the remains of the main palace, with its adjoining rooms, could be laid bare by careful clearance.

The excavation revealed that the main palace had its entrance facing east at the southern end. The entrance was flanked by six rooms, three on each side. There was a square pit about one and a half metres in depth lined with lime plaster, probably intended for storing grain. A passage with a slope to the north led the visitor to the audience hall, which is the most impressive part of the structure. It had a raised platform at the western end, built of brick. The eastern part of the platform was decorated with ornamental mouldings and a row of sockets for lamps. It also had stone steps. The upper part of the platform was paved with small sized square bricks and plastered with fine lime mortar. All around the platform there was a passage At the east end of the platform were found two stone bases, obviously intended to hold wooden pillars. In front of the platform there was a passage also paved with fine lime mortar. At the corners of the hall are platforms, somewhat less tall than the main one and run east-west and north-south. There are stone pillar-bases on these platforms as well. To the north-east of this hall is a small room with a drain. The flooring of this room was made of simple lime plastering without any layer of brick etc. The result was that the flooring was found damaged at many places. A brick lined drain was noticed below the flooring, running from the audience hall to the outer yard of the palace. A passage connected the audience hall with another hall called *Kalyāṇa maṇḍapa*

While clearing the audience hall, especially near the main platform, a number of ornamental mouldings, were found. A number of lime plasters with painting designs were found in the debris. In one case faint traces of a human face could be made out. One ornamental moulding resembled a big lotus. Evidently the hall was of considerable importance and seems to have been painted. The main platform is considered the place where the throne was located.

In the northern wall adjacent to the main platform was found a cannon ball, embedded into the wall.

A room to the east of the audience hall revealed a mud-brick structure, below the present walls, thereby suggesting the existence of a structure in the same place earlier than the present one.

The *Kalyāṇa maṇḍapa* lying adjacent to the audience hall has at the centre a square platform and raised platforms all around with an inter-

vening passage. On the enclosing platforms were found a row of stone bases for supporting wooden pillars. The central platform, the enclosing platform and the flooring were plastered with fine lime mortar. The central platform, however, was found damaged at the top. The platform had no brick pavement and was made of loose earth. At places, were found provisions for washing hands and legs. At the north-western end was found a passage leading out to another passage running east-west. This had a wooden door frame and stone steps. While the stone steps were *in situ*, the wooden work has been pilfered, leaving only the sockets. Running around this *Kalyāṇa maṇḍapa* hall was a row of sixteen rooms of various dimensions which had only mud earth flooring.

At the northern end connected to the east-west passage were four rectangular rooms of which one was a kitchen, having traces of an oven and ashes.

To the west of the main palace remains of another big structure were unearthed. This had a big central court, square in shape, with four stone pillar bases in the centre. It had only a mud flooring. Running around the court was a platform and a few rooms. The central court had an entrance at the south. The front side of the building had platforms flanking the entrance, decorated with ornamental mouldings. A number of rooms were found on the eastern side of the building. In one room, an earthen trough was found in damaged condition. A few pieces of a porcelain plate were also recovered from the same area.

It is presumed that this structure should have been the palace of the Queen.

Immediately to the north-east of the Jakkammal temple, a room was uncovered. It revealed lime plastered flooring. To the east of the main palace, was found the elephant stable with a pierced stone to tie animal. The flooring was paved with regular shaped stones. Immediately to the north of it a rectangular structure was exposed. It had a raised platform at the northern end. The preceding portion had two rows of square bases built of brick and mortar. Probably they are the remains of pillars built of brick and lime mortar. The whole structure resembled a small temple facing south.

Besides these structures exposed, a number of brick walls probably the remnants of minor structures were found scattered throughout the mound.

Besides these structures towards the eastern end of the mound, there were a number of sculptured stones lying uncared for. All these sculptures carry portraits of royal personages accompanied by their consorts and attendants. According to local tradition, they are portraits of Kaṭṭabommaṉ's ancestors. Probably they are the *naḍukals* (hero stones) erected and worshipped in honour of the departed ancestors of Kaṭṭabommaṉ.

During the process of excavation a few earthen pots, cannon balls, porcelain pieces, bottle pieces and a few pieces of iron and copper were recovered.

At the northern end of the mound one well was desilted and examined. It contained only a few cannon balls, bottle pieces and potsherds.

CONSERVATION : The conservation of these exposed structures posed an immediate problem. So long they were covered with debris and earth and when they were intact they had the superstructures to protect the flooring. Now the floorings, platforms and other parts were exposed to sun and rain. To provide a shed over this entire exposed area would need an enormous amount of money. Wind and rain during the monsoon seasons are quite heavy.

Great attention was paid to the conservation of the main palace. The damaged parts of the flooring and the platforms of the audience hall and the *kalyāṇa maṇḍapa* were plastered with white cement to suit the original lime plasters. It was considered appropriate to preserve the original character of the mud flooring, wherever found. The mud flooring is being periodically treated with mud and cowdung plaster. The remains of the Queen's palace are also being suitably treated periodically.

The palace remains are attracting large crowds. Information boards and sign boards have been planted at appropriate places. A regular watchman was employed to prevent damage by the visitors to the exposed structures

4. Britishsoldier tombs, Panchalankurichi, District Thirunelveli.

There is a cemetery enclosed by a compound wall of about four feet high with tombs of 45 British soldiers, in three groups, in Panchalankurichi. The tombs, carrying dates March 31, 1801 and May 24, 1801 are obviously of soldiers who fell during the battle with Ūmaidurai. The first group consists of ten tombs of army officers whose names are mentioned in the inscription. These tombs are on a higher pedestal and are in a fairly good state of preservation. The tombs of other two groups of 35 persons whose names are not mentioned were found damaged. An estimate for Rs. 5,930 was prepared by the Executive Engineer, Thirunelveli, for repairing the tombs.

The estimate was sanctioned by the Government vide G.O. Ms. No. 1624 Dt. 19th September, 1967.

All the tombs, were covered with shrubs and plants. The plastering over the tombs was damaged at many places. The compound wall had fallen down at places. The inscribed tablets giving the names of the soldiers had also fallen down. There was no gate at the entrance.

WORK DONE: The vegetation and the debris were removed. The compound wall, wherever it had fallen down was reconstructed and its coping, wherever damaged, was redone in conformity with the original in lime plaster. The damaged tombs were restored. An iron gate was provided at the entrance.

5. Chokkisvara temple, (Pl. 34 to 37), Kanchipuram, District Chingleput.

HISTORY: The Chokkīśvara temple, by the side of the celebrated Kāmākshi temple of Kanchi, is of interest. It is a temple of the Chō̤la period, of about the 12th century A.D. An *ēkatala prāsāda* built of granite from base to top, the temple has a circular *sikhara*. An inscription on the *kumudavari* of the *adhishṭāṇa* refers to the temple as *Tekkirunda Nakkar kōil.* A deity called Karikāla Pi̤l̤aiyār is also referred to in the epigraph.

CONDITION: The temple was in a badly dilapidated condition, mainly owing to neglect and vegetation. The *stūpi* was missing. The stones forming the circular *sikhara* were badly dislodged. The outer side of the northern wall had completely fallen down. The outer portion of the

southern wall had fallen down and the stones were found lying in heaps by the side. None of the stones in the western wall had fallen, but all were badly dislodged. The roof over the *maṇḍapa* was made up of brick and mortar. The slabs on the side had fallen. The base up to the *vēdika* was found covered with earth. Originally there existed a front *mahā maṇḍapa*, which has now disappeared. Nandis and a Dakhshiṇā-mūrti figure that adorned the *grīva* were found lying loose. Some carved stones belonging to the temple were found scattered along the area.

PROPOSAL: Proposals were submitted to the Government to protect and restore the temple to its original condition. An estimate for Rs. 9000/- was submitted and the Govt. were pleased to sanction the estimate vide G. O. No. 774, Education, dated 11-6-'69. The temple area was classified as Government Poramboke.

WORK DONE: In the restoration of this temple this department had the benefit of advice from a Unesco expert, Mr. G. R. H. Wright and Mr. V. Ganapathi sthapathi, Superintendent of the Government Sculpture Training Centre, Mamallapuram. Their help is gratefully acknowledged.

Before proceeding to work on the structure, the stones that had fallen down were carefully collected and arranged, taking care to put the stones of each wall separately and in order. Measured drawings of each wall were made separately and the stones *in situ* were marked. The side, course number and the stone number were marked with paint on a corner on all the stones. The stones fallen and missing were also numbered. A ground plan was drawn up. The drawing revealed a settlement of the structure on the outer-side at the western end. The settlement which was insignificant was carefully examined and it was found that it was not of recent origin, but should have occurred immediately after the construction. So it was decided to leave the base without any correction. With the help of the drawing it was possible to know the exact number of missing stones. Orders for the supply of stones were placed and carvings commenced. Meanwhile, the outer parts of the south, west and north walls were dismantled and were arranged separately according to their course number and stones in order.

The *sikhara* stones were also similarly marked and dismantled. It was found that lime was used inside as mortar, during construction.

Leaving about one inch from the edge of the stone a thin film of lime mortar has been laid to act as mortar and lubricant. When the stones were removed, the mortar was found dead dropping like sand. Since no stone of the *sikhara* was missing the *sikhara* was reset. Cement mortar was used inside to set the stones taking care that the cement mortar was not visible outside. Nandis and the *karṇakūṭas* were replaced. After the carvings were over, the walls were re-erected. The *adhishṭāṇa* was exposed upto the *upāna*. The roofing of the *maṇḍapa* was rendered leak-proof with cement mortar. A socket in the centre of the *mahāpadma* was sealed, as otherwise rain water will stagnate and cause growth of vegetation or leak.

As the work was nearing its end, there was rain. It was now found rain water crept inside the cornice joints at places after their resetting and came through the bottom of the walls. Transparent Ciba resin was used to cover these joints. Water was poured and the leak proof tested. As the earth around the base was removed upto the *upāna*, water was found to stagnate around the *adhishṭāṇa* as the surrounding level has risen. A long drain running over one hundred yards has to be provided to drain the stagnant water. It was therefore felt that the base could be kept covered till further steps are taken.

An information board was set up.

6. Gangaikondacholisvara temple, (Pl. 38 to 40), Kuzambandal, District North Arcot.

HISTORY : The Śiva temple of Gangaikoṇḍachōlīśvaram in Kuzhambandal is of historic interest. As its name suggests, it was built in the reign of Gangaikoṇḍachōḷa Rājēndra I, in the 11th century A.D. and named after him. A certain Śivāchārya named Īsāṅa Śiva Paṇḍita built this temple. It consists of an impressive stone *vimāna*, preceded by an *ardha maṇḍapa* and a *mahā maṇḍapa*. It had a *prākāra*, only the base of which now remains. Preceding this *prākāra*, in front of the *mahā maṇḍapa* was a big *maṇḍapa*, of which the pillars and base alone remain, while the ceiling has disappeared. The *vimāna* walls are filled with inscriptions of the Chōḷa and Vijayanagara rulers.

The epigraphs say that the village was named Gangaikoṇḍachōḷapuram. Evidently the present name Kuzhambandal is a corrupt form of

them. Besides the Śiva temple, there are remains of a Vishṇu temple in the west, a Mahāvīra image *in situ* in the south-west and a Durgā image also *in situ*, in the south. The positions of these minor shrines of Vishṇu, Sāttan and Durgā exactly correspond to the positions described in the *āgamic* and *vāstu* texts. Evidently the village was newly laid out in the reign of Rājēndra I, in accordance with the architectural treatises.

THE CONDITION OF THE RELICS: The Durgā image was found embedded in a platform. No structure now remains about and the image is in the open air. The sculpture of Mahāvīra was lying on a disturbed brick platform which was covered with bushes. The platform lies in the midst of a field. A few carved pieces were found lying nearby. Attempts were being made by some persons to sell the image of Mahāvīra. The standing Vishṇu image, with Srīdēvī and Bhūdēvī, is an impressive sculpture. It is over six feet high. A temple of stone and brick existed for this image. The *garbhagṛha* of brick has fallen down, the debris covering the image of Vishṇu and his consorts upto the waist. The front *maṇḍapa* of stone still stands, but in a dilapidated condition. The ceiling slabs on the northern end have fallen down and the pillars stand tilted. It is evident this temple has collapsed due to neglect and vegetation.

The Śiva temple shared no better fate. The *vimāna* was overgrown with vegetation. On the southern side a big tree with deep roots, starting from the first *tala*, penetrated upto the basement. It dislodged the stones and the gaps were widening. The *stūpi* over the *vimāna* was missing. The circular *sikhara* was disturbed in the north-west part. A number of stones were found missing. This part was filled up in later periods by bricks. The *mahāpadma* was found chiselled and thrown out. The sculptures on the *vimāna* were plastered in later periods, concealing their original features.

The top of the *maṇḍapa* was full of plants and bushes. The ceiling of the *mahā maṇḍapa* had disappeared. The pillars supporting the ceiling were also missing, except one which was found among the debris. The walls in the northern and southern sides were in dilapidated condition. The lintel and the door jambs at the south entrance to the temple were missing. The dvārapālas that guarded this entrance were lying broken. The steps were dislodged. The lintel and the door jambs of the eastern

wall of the *mahā maṇḍapa* were also broken. The Nandi placed on a pedestal in front was dislodged.

All around the temple was a stone debris, heaped up. The great front *maṇḍapa* was covered with earth accumulated over the years. A Gaṇēśa image that adorned a niche of the *ardha maṇḍapa* was lying by the side of a tree nearby. The temple was not under worship and there was no one to look after this valuable monument.

Proposals were submitted to the Government to conserve this temple in three stages.

WORK DONE: The restoration work in this temple was done in three stages. The Government were pleased to sanction a sum of Rs. 20,000 vide G. O. Ms. No. 1234 Edn. Dt. 19-1-'67 and MS 652 Edn. Dated 17-5-69. The stone masonry of the spherical *sikhara* in the west was found missing and in its place were found bricks placed loosely. The *mahāpadma* was found chiselled and broken into pieces. The *sikhara* should have suffered due to vegetation. Later renovators have effected the changes. The bricks were removed, newly dressed stones were placed and the *sikhara* was restored to its original shape. The broken *mahāpadma* was bonded with Araldite resin and placed in position. The edges of the *mahāpadma*, wherever broken, were shaped like the lotus with cement.

The vegetation on the second and third *talas* was removed. It was found that roots had penetrated deep into the *karṇakūṭas* and the *sālās*. The *kūṭas* and *sālās* were dismantled, the roots destroyed and the *kūṭas* replaced. In the south-western portion, a root had penetrated into the fabric of the stone masonry from the second *tala* almost upto the *adhi sh-ṭāṇa*. Stones were removed on the outer side of the wall. It was found that the root had penetrated, dislodging only the outer wall. No damage to the inner wall was noticed. The root was destroyed and the masonry restored. All over the *vimāna* the sculptures were covered with irregular plasters in later renovations. These were removed and the original sculptures were exposed.

The roofing over the *ardha maṇḍapa* and the *mukha maṇḍapa* was loaded with brick roofing even covering a part of the sculptures in the *vimāna* by later renovations. Subsequent growth of vegetation had caused further damage to the roofing. The brick load was dismantled and the

level lowered by 20 c.m. exposing the sculptures. This level was water-tightened by cementing, giving a slope towards either end. In the front brick masonry had to be erected at the *mukha maṇḍapa* to retain the roofing. In the *maha maṇḍapa* the stones were serially numbered both on the inner and outer sides. They were dismantled and reset in position. On the outer side the walls were restored upto the *vyāḷavari* above the cornice. On the inner side all the available stones were reset in their original positions. A few rows of stones were missing. As the outer stones had to be retained concrete blocks were made and used in the inner rows in place of missing ones. The southern entrance was done in cement to support the lintel and the dvārapālas. The lintel of the eastern opening was found broken in parts. Holes were drilled in the broken parts and iron dowels set in cement concrete were used to join the broken lintel. Araldite was used as cement for binding. Wooden doors were provided to the three openings.

The platform and the dislodged steps in the southern side of the *mahā maṇḍapa* were reset. A dvārapāla was found broken. Using an iron dowel and Araldite resin, the broken parts were joined and the dvārapāla was set in position.

In the east a dislodged Nandi was found on a platform built haphazardly. The Nandi was set in position. In the inner side of the *ardha maṇḍapa* in the south-eastern corner was found a square underground chamber covered with earth. The earth was removed. The chamber contained nothing. It was probably intended originally for storing purposes.

To the east of the *mahā maṇḍapa* was found a big pillared *maṇḍapa*, of which only some pillars and the basement were intact. A number of pillars had fallen down. The flooring was covered with accumulated debris and earth. These were cleared and the pillars reset.

The debris covering the image of Vishṇu, Srīdēvī and Bhūdēvī in the Vishṇu temple, west of the village was cleared and the images were set right. The fallen Mahāvīra sculpture in the field south of the village was reset in the platform.

An information Board was planted near the Śiva temple.

4 - Exploration and Excavation

Vasavasamudram, District Chingleput.

Vasavasamudram is a village near the mouth of the Palar, eleven miles south of Mamallapuram and three miles south of Sadras. It is a suburb of Vayalur, where an ancient temple is now in ruins. An inscription of the Pallava king, Rājasimha, found on one of the pillars in the temple, is of great historic interest. It gives the names of more than fifty successive rulers of the Pallava dynasty beginning from the mythical ancestor to the period of Rājasimha. It also states that the Pallava ruler, Rājasimha, at the time of the record, was ruling the overseas islands of the Laccadives.

Thiru. P. Sundaramanickam, Tahsildar of Chingleput, brought to the notice of this department the find of some pots resembling a fire extinguisher. He was acting on a report that some treasures found in the land were hidden. The Tahsildar, on enquiry, found no treasure trove, but only the vessels mentioned above. The owner of the land was digging his land for shell lime, when he came across the finds. Thinking it might be of interest, the Tahsildar wrote to the Director of Museums. Subsequently this Department was also informed by the Tahsildar. The site was inspected by a staff of this Dept. and the finds were examined. The importance of the finds and the location of the site were immediately recognised and they were brought to the notice of the public.

The antiquities included conical storage jars in large numbers, but in broken condition. Some large-size bricks, two pieces of imported rouletted ware and pot-sherds and a neck portion of an amphora of Mediterranean origin were also found. The site did not however, yield black and red ware of the megalithic period, but red ware of a somewhat coarser variety which may be assigned to the second—fourth century A.D.

The finds are of great interest. The Palar though now dry was once the great river of the Pallavas. It is known that Kanchi is situated on the banks of Vegavati, a tributary of the Palar. The Vegavati joins the Palar river a few miles away from Kanchi. Kanchi is connected to the sea only through the Palar river. It may be mentioned that Kanchi was

spoken of as a port by Yuan-chwang. Evidently boats might have been plying from Kanchi to the Palar mouth, carrying cargoes and men. Hence the mouth of the Palar ought to have played a vital role in the overseas contact of the early Tamils of Tondai region. The rule of Pallavas was established sometimes in the 3rd century A.D. and the overseas contact, particularly with the Far-East increased to a great extent during the hay day of the Pallavas. It is also well known that art and cultural traditions of the Far-East were greatly influenced by their contact with the Pallava land, in which the mouth of the Palar played a vital role. Hence the recent finds, (Pl. 41) establish for the first time the ancient settlements of considerable significance. It could have acted as a major port.

Anamalai hills, District Coimbatore (Pl. 42, 43).

EXCAVATION: The attention of this department was drawn to the existence of a dolmen at Manamboli, a village in the Anamalai hills, by the Superintending Engineer of the Parambikulam–Aliyar project. The dolmen was on a road under formation. The Superintending Engineer first considered it necessary to remove the dolmen to avoid a sharp turning in the road. This department undertook the excavation of the dolmen to facilitate the road formation. Sri S. R. Rao, the then Superintendent of Archaeology, was kind enough to depute Sri K. V. Raman, Technical Assistant, and a draftsman to assist this department in the excavation.

The dolmen consisted of three upright slabs. The capstone was not found. The dolmen was covered with shrubs and anthills. These were cleared. A circular trench was laid. The excavation revealed that the dolmen had been robbed earlier, probably by treasure hunters. Nevertheless, it threw sufficient light on the erection of the dolmen and the mode of interment. The dolmen consisted of a single flooring slab and four upright slabs. The front slab was found fallen, broken into three pieces. The rear portion consisted of two slabs placed in a line. At the northern portion a 'U' shaped cutting about 60 C.M. depth and 40 C.M. width was provided to facilitate depositing of the funerary objects, after the capstone was placed. The rear slab was sealed by another vertical slab, held in position by heavy rubble packing. The rubble at the back was heaped and concentrated. The rear slab was not exactly at the end

of the side slabs, but 100 c.m. inside. The packing at this gap was dense. A part of the capstone was found lying inside the dolmen, above 20 C.M. over the flooring slab. In this position the slab seems to have been reused by some, probably for cooking, as evidenced by the presence of carbonaceous material. This shows that, after the dolmen had been tampered with, it was used by human agencies. A three metre square was formed around the dolmen with partly dressed stones. The outer faces were in alignment, while the inner faces were irregular in their shapes. In between the upright slabs and the square lay out, the space was filled with only earth; no rubble was found. Outside the square, rubble of various sizes was found. Only a small piece of iron point, probably of a pointed knife, was found during the excavation. A few pieces of black and red ware pottery of insignificant size and shape were found.

It is evident that first a square lay-out was made and the dolmen erected in the middle. The interment was effected after the capstone was placed in position. After the interment the passage at the back was sealed and packed with rubble. Finally the rubble was covered with earth.

The dolmen was not completely removed, as the engineering authorities have diverted the road, and preserve this relic of ancient occupation *in situ*.

There are no dolmens in the vicinity of this hill. About 2½ metres to the south of this site, on the hill, are found dolmen-like structures. Two are intact, while a third had fallen down. Those that are intact consist of a flat slab placed over two or three short, stout slabs of irregular shape. The whole is placed immediately over the rock and there are no encircling stones, rubble, potsherds or bones etc. Probably these were made as seats by the hill dwellers. The fallen one appears to be a dolmen but has no appendages.

Excavation at Korkai, District Thirunelveli.

THE SITE AND HISTORICAL BACKGROUND: Korkai, now a tiny village, situated in Srivaikuntam taluk, lies at a distance of three kilometres to the north of the Tamraparani river. The sea originally bordering the village has receded in recent times and is now about six kilometres to the east. The river Tamraparani, skirted this town in

ancient times and emptied itself into the sea here. Thus it formed a natural port in ancient period. Adicchanallur, the famous urn-burial site is only about 15 k.m. from Korkai village and is situated on the banks of the same river Tamraparani. Korkai also lies only three kilometres from Sawyarpuram, the Teri site known for its microlithic industry.

Korkai was a capital and an important port of the Pāṇḍyas in the centuries preceding the Christian era. The Tamil Sangam classics and the classical geographers of the west have left copious references to this port. The Tamil classics assignable to the second century B.C. to the first century A.D., refer to Korkai, as a far-famed port, (*Pugaḻ mali Sirappir Korkai Munturai*), the port of the Pāṇḍya ruler Vaḻuti of beautiful chariots (*Narrēr Vaḻuti Korkai Munrurai*), and the capital of the Pāṇḍya ruler of Verrivēl cheḻiyan. The Pāṇḍya rulers are frequently referred to as the lords of Korkai (*Korkai Kōmāṉ*) and the ruler of Korkai (*Korkaivvēndu*). Ptolemy refers to the place as the "country of the Kareoi. In the Kolkhic gulf where there is pearl fishery-Sosi Kourai, Kolkhoi an emporium and mouth of the river Sōlen". The following reference is seen in the *Periplus.* "From Comari toward the south this region extends to Colchi (Korkai) where the pearl fisheries are; (they are worked by condemned criminals); and it belongs to the Pāṇḍyan Kingdom."

PREVIOUS EXCAVATION: It was Rev. Dr. Caldwell who identified the present village with ancient Korkai and drew the attention of scholars to its importance to South Indian history. Dr. Caldwell conducted some excavations in 1876 and published his findings in Indian Antiquary in 1877. He was more struck by the geology of the place than its antiquities. He found a number of urns of which one was eleven feet in circumference and contained an entire set of human bones including a perfect skull. The site has also attracted the attention of Sir Mortimer Wheeler while he was the Director general of Archæology in India.

AIM OF THE PRESENT EXCAVATION: The present excavation (1968—69) was undertaken by the Department of Archæology, Govt. of Tamilnadu with a view to assess the archæological potentialities of the site and cultural sequence.

SUMMARY OF THE RESULTS: The excavation yielded two burial urns one of them completely crushed and the other in fairly

good state of preservation. A brick structure was found superimposed on a ring well (soakage jars ?). Inscribed potsherds with Damili characters assignable to the second century B.C. to second century A.D. were found in considerable number. One particular sherd with high black polish deserves special mention. Some scholars opine that it is a Northern Black Polished ware while others hold that it is a special variety of rouletted ware. Since it is a solitary specimen, future excavations may throw further light. If the suggestion that it is an N.B.P. is accepted, then it is for the first time that an N.B.P. ware is found in Tamilnad proper that too in the extreme south. Large quantity of pearl oysters found during the excavation, testify that it was an important centre of pearl fishery. C 14 dating of the charcoal sample collected from a hearth at the lowest strata gives 2755 ± 95 years i.e. 785 B C. The excavation has proved the importance of the site where further excavations would be conducted during the coming years.

CULTURAL SEQUENCE : The present excavation at Korkai has revealed consecutive periods of occupation, of three main periods, period I dating back to the urn burial period, period II the Pāṇḍya period and period III the post Pāṇḍya period. Period I is characterised by the occurrence of urns of megalithic variety and its associated black and red ware, black ware and red ware, shell bangle pieces, cornelian beads and bone ornaments. Period II is marked by the occurrence of red ware, red slipped ware, black ware and brown ware, sawed conches, terracotta objects like beads, spouted pot sherds etc. Period III is characterised by the occurrence of red wares and black wares of coarse variety.

THE CUTTINGS: Altogether seven trenches were laid.

KRK I. It was laid at the western end of the present Korkai. The trench measuring 3.65 x 2.75 metres, was excavated upto the soil. A medieaval copper coin of Rājarāja was found in the upper layers. An urn, completely crushed was found at a depth of 2.54 m. In the same level of this urn was found the N.B.P. type ware. The trench also yielded a finely facetted crystal bead.

KRK 2 (Pl. 45 b) : To the south of the village road, near the vanni tree, the trench measuring 2.5 m. square was laid. According to local tradition, the area near the vanni tree contained fabulous treasure buried deep into the earth. A burial urn of black and red ware, small in size was

encountered at a depth of 1.62 m. The urn contained no bones or other interment.

KRK 3 (Pl. 44a & b): At the southern end of the village in the midst of Korkai tank, a trench of 5.70 metres square was laid. Almost at the surface level was found the foundations of a rectangular structure. The foundation at the southern end consisted of a row of dressed granite laid over river sand. At the western end it consisted of three courses of bricks of irregular shape laid in lime mortar over pieces of grid stone and river sand. The inner side of the structure was paved with pieces of grid stone of irregular shapes, lying over a spread of river sand. The foundation is obviously of a late medieaval structure.

KRK 4 (Pl. 46 & 47): Immediately to the north of the village road, near the Panchayat office, a trench 2.5 metres in square was laid. This area was completely covered with thorny bushes before excavation. A brick structure lying east–west, with steps from the north at the western end was noticed. The structure consisted of two rows of bricks in nine courses of headers. The bricks were laid in mud plaster. Most of the bricks were fairly big in size and measured 45 x 29 x 7.5 cm. Immediately below the steps at the northern end, a heap of shells were found stored. Below the structure three large sized rings, placed one over the other (probably soakage jars) were noticed. For placing the rings a pit has been dug and the rings have been placed in position. The contents of the rings could not be ascertained as the brick structure immediately overlies the rings. The rings have been held in position by broken potsherds, conches, gridstones and other fillings. The potsherd in the fillings were all of the coarse variety and belong to medieaval period. Both the brick structure and the soakage rings seem to be contemporary. However the purpose of their construction is not clear. However the same trench yielded in other layers a number of inscribed potsherds bearing Damili characters assignable from 3rd Century B.C. to 2nd Century A.D. At the lowest level excavated (2.69 metre) a hearth of clay was found. Charcoal samples collected from this hearth has yielded a date 785 B.C.

KRK. 6 and 7: were the extension of excavation of KRK 4 in West and Northern direction to find out whether the structure extended further. The extension on the Southern side showed a large heap of

shell, in the layer immediately below the structure. Nothing significant was found in both the trenches.

KRK 5 (Pl. 45 a) : A trench of 2.5 metre square was laid in the west of the village. The excavation revealed seven layers. Two rows of soakage jars, placed side by side were found with four jars placed one over the other in the east and two in the west. They contained a few bone pieces and Black and Red ware potsherds. A few inscribed potsherds were also found in this trench.

Inscribed Sherds.

Nine potsherds bearing inscriptions, assignable from 3rd century B.C. to 2nd century A.D. have been found during excavation. Inscriptions were found in black ware, red-slipped ware and Black and Red ware. All the inscriptions are fragmentary in nature. The letters are in Damiḻi and Brahmi characters. The letters in Damiḻi characters conform to the forms found in various caves of Tamilnadu and on potsherds from excavated sites like Arikkamedu, Uraiyur and other places of Tamilnadu. Two letters indisputably of the Brahmi variety are *sa* and *da*. The inscriptions are therefore in Tamil and Prakrit languages. Generally all letters are in early forms. However one sherd bearing two letters are in square forms, resembling late Amaravati characters. In one potsherd the inscription is found in two lines. The readings are given below :-

	Trench	Depth	Reading
1.	KRK-4	1.30 m.	*ta o*
2.	,,	1.44 ,,	(*cā* ?) *na ta na*
3.	,,	1.50 ,,	*mā ti pa la*
4.	,,	2.44 ,,	*sa ta*
5.	KRK-5	1.05 ,,	*ki dā* (*bha* ?) (*ne*)
6.	,,	1.23 ,,	*vā na* *ti ya na*
7.	,,	2.06 ,,	*sā ye*
8.	KRK-6	0.43 ,,	*ṭā ne ṭā a*

5 - Exhibition and Seminar

"Know your Monuments" Exhibition 1965.

At the 20th meeting of the Central Advisory Board of Archaeology held at Patna, the Government of India requested the State Governments to organise exhibitions to popularise archaeology among the public. In pursuance of the decision, a Special Exhibition called "KNOW YOUR MONUMENTS" was organised by the State Department of Archaeology, Tamilnadu at Rajaji Hall, Madras from 12th to 26th, December 1965. The exhibition, opened by Thiru. M. Bhaktavatsalam, Hon'ble Chief Minister of Tamilnadu, proved to be of educative value and received the admiration of the public and the scholars.

The exhibition consisted of photographic enlargements of monuments of Tamilnadu, and included some masterpieces of South Indian bronzes like *Vrshavāhaṇa* from the Taṇjavur Art Gallery, select ivory carvings, wood carvings, copper plate charters and ancient coins of the Tamil country. The exhibition was by far one of the best and biggest held in the city, bringing all the art traditions of Tamilnadu under one roof.

The following were the suggestions made by visitors:

1. The exhibition should be permanently arranged in Madras for the benefit of the public and foreign tourists;

2. Such exhibitions should be arranged periodically;

3. The exhibition should be taken to all District headquarters, if not to all the towns, of Tamilnadu. (This suggestion was made by nearly 90 percent of the visitors).

4. A do cumentary film on the lines of the exhibition should be prepared for the benefit of the public and students.

5. An illustrated book carrying the best photos of the exhibition should be published and made available for sale.

6. Slides, picture post-cards and photo albums should be prepared and supplied, at cost price, to the public.

Most of the visitors were pleased particularly by the extraordinary good photography, arrangements of the exhibition according to subject and time, and the section on epigraphy, especially the development of scripts. The Dipalakshmi from Madurai and the Vrshavāhaṇa from the Tanjavur Art Gallery, specially brought for the exhibition, were much admired.

Given below are a few extracts from the visitor's book.

"A visit to this exhibition is an education in itself–in history, in architecture and in sculpture. One can spend hours and hours here and after about two hours, I felt that I had had merely a cursery glance around. Apart from the magnificence of the art displayed, one must admire the extraordinarily good photography, for which I understand, we are indebted to the staff of the Madras State Department of Archæology. It has certainly done excellent work during the few years of its existence and I hope it will be possible for it to bring out a volume containing the best among the exhibits – which will be within the reach of all sections of the people." — SRI T. N. S RAGHAVAN, I.C.S., (Retired),
Former Chief Secretary to Government of Tamilnadu.

"By far the best collection of photographs of monuments that I have ever seen. It is impossible to forget the Subramanya from Gangaikondacholapuram, the Gnanasaraswathi and the Parvati (from Pallavanesvaram). The arrangement reveals exquisite good taste. Better lighting would have brought out the grandeur of the photographs. The chart of Tamil letters is particularly well–done. The exhibition should be taken round the districts. I congratulate Sri Nagaswami for the excellent show". — SRI I. MAHADEVAN, I.A.S.,
Director of Handlooms, Government of Tamilnadu.

"A highly informative and interesting exhibition, organised with considerable imagination and effort. Even the general public, not familiar with the details of ancient and glorious past, are now in a position to see and appreciate the vast panorama of Tamil culture and language development. I compliment the Department of Archæology on their fine show".
SRI V. KARTHIKEYAN, I.A.S.,
Secretary, Government of Tamilnadu.

"An excellent collections of sculpture, ephigraphic specimens and bronzes. The evolution of the Tamil script is well-portrayed. A cross-section of South Indian sculpture and evolution of Temple architecture is presented truthfully in a big conspictus. The photographs are excellent and well present the detailed features of the objects. A highly elevating and educative exhibition". — SRI R. THIRUMALAI, I.A.S.,
Secretary to Government, Public Works Department,
Government of Tamilnadu.

"A very fine exhibition which should travel widely in India and possibly abroad". — MRS. KAPILA VATSAYAYAN,
Deputy Educational Adviser to the Government of India,
Ministry of Education, New Delhi.

"Very well thought out and arranged; beautiful and educative. Next year, an exhibition may be devoted solely to smaller and little known temples, omitting Kanchi, Chidambaram etc., etc". — DR. V. RAGHAVAN,
Professor of Sanskrit, University of Madras.

"I am happy I was able to spend some delightful time visiting the Exhibition. It has been arranged carefully and with taste. I am sure it will be of high educative value". — DR. K. K. PILLAI,
Professor of History, University of Madras.

"The most instructive exhibition of religious art I have seen. Please have it come to the U.S.A. — MR. HARRY M. BUCK,
(Chanburbury Pa. U. S. A.) 4, Harey's Road, Madras-10.

"Know your Heritage" and Seminar on Inscription, October, 1966.

To focus the attention of the public on the epigraphical wealth of the Tamil country, this department organised a seminar on inscriptions and a special exhibition "Know Your Heritage" at Rajaji Hall in October 1966. Both the seminar and the exhibition were inaugurated by the Honourable Chief Minister of Madras on October 8th, 1966.

SEMINAR: The two-day seminar on inscriptions was presided over by Dr. T. P. Meenakshisundaran, Vice-Chancellor, Madurai University. The seminar was conducted in various sessions, each session dealing with religion, fine arts, Tamil Brahmi inscriptions, linguistics, history, economic history and epigraphical researches. Eminent scholars in the

field viz. Dr. Jean Filliozat, Director, French Institute of Indology, Pondicherry, Pro. K. A, Nilakanta Sastri, Dr. K. K. Pillai, Sri. T. N. Ramachandran, Dr. M. Rajamanickam, and Dr. T. V. Mahalingam participated in the proceedings of the seminar by presiding over various sessions. Sri. H. K. Narasimhaswamy, Superintendent of the office of the Government Epigraphist for India, Mysore, was kind enough to accept our invitation and to take part in the seminar. Lecturers, research students and members of the public interested in the subject participated in the proceedings and presented papers on the subject. Forty papers were read.

EXHIBITION: A special exhibition, 'Know Your Heritage' mainly devoted to the study of epigraphy was organised at Rajaji Hall from October 8 to 22, 1966 with the help of the following institutions :-

1. French Institute of Indology, Pondicherry.
2. Madras University.
3. Office of the Government Epigraphist for India, Mysore.
4. Government Museum, Madras.

Sarvashri Murray S. Rajam and I. Mahadevan took keen interest and actively helped in making the exhibition a success.

Our special thanks are due to the Government Epigraphist for India, who deputed one of his staff, with a large number of estampages, photographs, charts, and copper plate charters and helped this department in organising the exhibition. Dr. Filliozat was kind enough to bring estampages and photographs from Cambodia, specially for the exhibition. The University of Madras was kind enough to loan the inscribed potsherds with Damiḷi Inscription, recently excavated at Uraiyur.

The exhibition portrayed the development of the Tamil script, the structure of the language, the economic, social, cultural, and artistic heritage of Tamilnadu with the help of inscriptions. Portraits of eminent epigraphists added to the usefulness of the exhibition. There was a separate section for children, helping them to learn ancient scripts by novel means. The exhibition remained open to the public from October 8 to 22nd 1966 and attracted a large number of visitors.

Special exhibition at Madurai, November 1966.

At the instance of the Government and the Collector of Madurai, a special exhibition "Know Your Heritage" was organised by this department at the Pudumandapam, Madurai, from 6th to 13th November 1966. The Collector of Madurai was kind enough to arrange for the transport of exhibits from Madras to Madurai and back. The electricity charges were also met by him. The exhibition was inaugurated by the Chief Minister of Madras on November 6, 1966.

Seminar and special exhibition on Kaviripoompattinam, August 1967.

A seminar and an exhibition intended to focus the attention of the public on the ancient port of Kaviripoompattinam and the recent archaeological excavations at the site were arranged by the Department of Archaeology Government of Tamilnadu in August, 1967.

A recitation competition was arranged for city school children. Seventy five lines relating to Pumpuhar from either Pattinappalai or from Silappadikaram were prescribed. About 80 students from various schools participated.

To create interest among college students of the city, an oratorical competition was held in this office on August 8, 1967. Twenty six students from various colleges participated.

The seminar and the exhibition were inaugurated on the evening of August 14, 1967. Thiru. V. R. Nedunjezhian, Hon'ble Minister for Education, presided over the function. Thiru. M. Karunanidhi, Hon'ble Minister for Public Works, declared the exhibition open, while Thiru. M. Muthuswamy, Hon'ble Minister for Rural Development, distributed prizes to the winners. The meeting was attended by a very large gathering in a specially erected pandal at the Office of the Director of Archaeology, 60/10, Edward Elliots Road, Madras-4.

SEMINAR: The seminar on Kaviripoompattinam, organised on August 15, 1967, also attracted a large gathering. It was addressed by eminent scholars like Dr. M. Varadarajanar, Dr. Ilakkuvanar, Pulavar Govindan, and Dr. K. K. Pillai. The concluding session was presided over by Thiru. Saw. Ganesan, when Thiru. M. P. Sivagnana Gramani, M.L.A., addressed the gathering.

SPECIAL EXHIBITION: A special exhibition on Pumpuhar was organised from August 14 to 20, 1967 at the Office of the Director. The exhibition was arranged with the help of antiquities, photographs, charts, models etc. The Archaeological Survey of India, which conducted the excavations at Kaviripoompattinam, were kind enough to loan the excavated antiquities and to depute their own staff to display and look after the antiquities. The Shanti Sadan Trust, Madras, kindly lent coins and terracotta pieces found at Kaviripoompattinam. The Director of Industries was kind enough to permit the Sculpture Training Centre, Mahabalipuram, to prepare a model of Kaviripoompattinam.

The exhibition was a grand success and was well received by the public and the press. Over 5,000 students from various schools and colleges visited the exhibition and recorded their appreciation.

"IInd World Tamil Conference" Special Exhibition, January, 1968.

During the month of January, 1968, the Department was mainly engaged in organising a special exhibition in connection with the IInd International Conference of Tamil Studies, sponsored jointly by the Government of Tamilnadu, and the International Association of Tamil Research. Exhibits from various parts of Tamilnadu were received and displayed suitably in the University Examination hall.

The exhibition was opened by Thiru C. Rajagopalachari on January 3rd 1968, under the chairmanship of Dr. A. Lakshmanaswamy Mudaliar, Vice-Chancellor of the University of Madras. Thiru. C. N. Annadurai, Hon'ble Chief Minister of Tamilnadu raleased the 'handbook' brought out in connection with the exhibition on the occasion.

The exhibition consisted of excavated antiquities from various parts of Tamilnadu, paintings, musical instruments, stamps, photographs of wild life of Tamilnadu, exquisite bronzes, ivory carvings, wood carvings, coins, jewels, rare manuscripts, books, vahanas and photographs illustrating temple, art and architecture. There was a separate section on the forts of Tamilnadu.

The Director of Archæology presided over one of the group sessions, of the International Conference of Tamil Studies, and presented a paper on the evolution of Tamil, Vaṭṭeluttu and Grantha scripts before the international gathering.

Korkai Exhibition, November 1969.

A special exhibition of excavated antiquities from Korkai was organised in the departmental buildings in November 1969. Displayed in the exhibition were burial urns, iron and copper objects, inscribed potsherds, conches, shells, beads etc., found during the excavations. Photographic enlargements, charts, and maps relating to Korkai and the excavations were also on view. The exhibition was visited by a large number of visitors. Padma Sri. A. Ghosh, Director General of Archaeology in India, Rtd., paid a visit to the exhibition.

The exhibition was declared open by Thiru. M. P. Sivagnana Gramaniyar, M.L.A. with Thiru. V. R. Nedunchezhiyan, Honourable Minister for Education, Govt. of Tamilnadu in the chair. Prof. Jean Filliozat, Director, Ecole Francaise and French Institute of Indology, Pondicherry and Thiru. K. S. Narasimhan, I.A.S. Commissioner for Hindu Religious and Charitable Endowment Dept. released the Departmental publications on the occasion.

6 - Publications

With a view to publish inscriptions of Tamilnadu the Government have sanctioned a small treadle printing unit for this Department. 240 inscriptions copied from Madras City have been printed. The inscriptions of Kanyakumari District are going through the press. Eminent scholars like Thiru Saw. Ganesan, Dr. Vidya Dehejia of Cambridge University, Dr. G. R. H. Wright, Unesco expert and I. Mahadevan I. A. S., have contributed for publication by this Department, valuable monographs and guides. The following publications have been brought out since the establishment of the printing unit in August 1968.

	TITLE	AUTHOR	PRICE
1.	மாமல்லை	திரு. இரா. நாகசாமி	1-50
2.	இராஜராஜன்	திரு. சா. கணேசன்	0-50
3.	தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில் கல்வெட்டுகள்	திரு. இரா. நாகசாமி	2-25
4.	**Kailasanatha**	R. Nagaswamy	0-75
5	**Mamallapuram**	N. S. Ramaswami	0-50
6.	**Namakkal Caves**	Dr. Vidya Dehejia	1-50
7.	**The Seven Pagodas** (Reprint)	William Chambers	1-00
8.	**A Background to Restoration of Monuments in Southern India**	G. R. H. Wright	1-50
9.	கல்வெட்டின் கதை	திரு. நடன. காசிநாதன்	0-35
10.	அருஞ்சொற் பொருட் குறிப்பு	திரு. சா. கணேசன்	0-50
11.	**Gangaikondacholapuram**	R. Nagaswamy (Popular Edition)	5-00 1-50
12.	**Tamil - Brahmi Inscriptions**	I. Mahadevan	1-30

மூன்றும் பகுதி

PART III

WORLD INTEREST IN TAMIL ARCHAEOLOGY

BY

Prof. Jean Filliozat

Director, Ecole Francaise and French Institute of Indology, Pondicherry.

(This speech was delivered by Prof. Filliozat when he kindly released the Departmental books at a function on 12th November, 1969.)

I feel much honoured and very happy to have the opportunity to express, in this occasion of the release of books on Tamil archaeology, my hearty felicitations to the authors and to the Department of Archæology of the Government of Tamilnadu.

These books are scholarly productions but also fit to arouse the interest of Tamil people for his glorious past. I am sure they will be welcomed by both scholars and general public.

The past of the nations is not merely an object of curiosity for amateurs of antiquities or an object cherished only by old minded peoples. Even those who are forging ahead for the progress toward the future cannot ignore it. It is a part of ourselves. Through the centuries our present nations, our present habits, customs, feelings and cultures have been gradually built. We cannot understand what we are if we don't take care of the past. To leave it out of our scope is not to go ahead with our time. Our time is a time of discoveries, of making, of a better and more and more scientific knowledge of everything.

Tamil people is a living one and one of those who have played a great role in Asia, continuously, without any break since the Antiquity. His past must be studied by Tamilians who may be proud of his glory, but also by all foreigners who devote themselves to the science of the Man.

That is why a group of scholars of various countries have joined together, at the occasion of an International Congress of Orientalists at New Delhi, in order to found an International Association of Tamil Research. This Association has already held two Conferences, thanks to the kind hospitality of Kualalumpur and Madras. Now we are to prepare

a third conference to be held in next July in Paris. This one will enable more Western scholars to participate. The participants will not meet just to hear individual papers on any subject. They will meet in order to discuss reports and documents prepared in advance, cyclostyled and circulated among them before the meetings. The subjects, of course, will be limited in number and they are selected among those which are important not only for special Tamil studies but also for the enquiries on the setting of Tamil culture among the cultures of All India and on the expansion of Tamilians beyond the sea.

Not only contents and achievements of Tamil culture but also its relations must be investigated by the International research.

Tamil language and Tamil culture are not those of one isolated island in the ocean. They have evolved throughout the ages in their perennial originality but in close and permanent contact with other languages and cultures, both in India and in South-East Asia where big Tamil groups have been established all along the history

In India they are neighbours of languages and cultures of Kerala, Kannada and Andhra and akin to them. Tamil language, though belonging to another linguistic family than Sanskrit and related languages, and though always keeping its own genius and grammar as well as its own vocabulary, has developed itself in close contact and harmonious relation with Sanskrit.

Sanskrit is not a foreign language in Tamilnadu, it has been a conquered one and an integrated one. In spite of the fact it is originally a *Vaḍamoḷi*, a language from the North it has not been introduced as language of intruders, because it was not the mother tongue of any particular nation. It has been used in Tamilnadu, like in the other parts of India and abroad as an interregional and even as an international link language, since the first centuries A.D. No other link language was available at that time, long before the birth of Hindustani and the introduction of English. That is why Tamilians have written many inscriptions in India and also in South-East Asia in Sanskrit and, without any prejudice to Tamil and Tamil literature, they have much contributed to the Sanskrit literature. Ramanuja, for example has developed in Sanskrit, for the sake of general diffusion, the Tamil philosophical ideas of Nammaḷvar. To ignore the Sanskrit literary activity of Tamilians would be to mutilate their historical

importance and deprive oneself of means of understanding a great part of their achievements.

But the main efforts of the research now is, of course, to improve the knowledge of Tamil for the linguistic point of view and of Tamil literature and art. They have not yet received enough attention in the general Indological studies. Comparatively few masterpieces of Tamil literature have been translated in Western languages. Fortunately, great Tamil Scholars, like Swaminatha Iyar, have already established excellent critical editions of Sangam texts. Tamil philology in Tamilnadu is flourishing since that time and now Foreign Scholars of any country have, thanks to them, the basis of all the work at their disposal.

The present undertaking of providing also the scientific research with Archæological and Epigraphical genuine material will complete the work of philologists and, thanks to this effort, so successful as we see today, a full fledged International research in Tamil studies will surely soon develop.

I am very happy to renew our best felicitations to the Department of Archæology of Tamilnadu.

MUTTARAIYAR

K. G. Krishnan, M.A.,
Superintending Epigraphist, Chief Epigraphist's Office, Mysore.

The role of feudatories in the history of a country is often a very important factor that influences the rise and fall of the main dynasties. The feudatories behave like reeds and thus manage to survive upto a considerably long period. Here it is proposed to deal with one such family of feudatories called Muttaraiyar. The etymology of the term yields several meanings of which one i.e., *mūṉṟu+taraiyar* (lords of three territories) appears to be quite reasonable and may very well fit into the context of the times. One important title of this family Kaḷvar Kaḷvan seems to invest this etymology with some significance. The title which can be transcribed also as Kaḷavara, Kaḷavra or Kaḷabhra recalls to our mind the well-known turning point in the history of the Tamil country when the Kaḷabhras came as a force to replace the three kingdoms viz., Pallava, Chōḻa and Pāṇḍya (and not the traditional Chēra, Chōḻa and Pāṇḍya). This explains why and how the Chōḻa country, mainly the Kāviri basin in its central parts came to be ruled over by the chiefs of this family, when the Pallavas and the Pāṇḍyas emerged after subjugating the Kaḷabhras. It is yet not clear why the Chōḻas did not rise up in the period as the two other. Simhavishṇu seems to be the first Pallava to conquer the Chōḻa country. The Muttaraiyar along with the Vēḷir of Kodumbalur were allowed to be a buffer between the Pallavas and the Pāṇḍyas, thus giving the Chōḻas no chance to rise up till they wore themselves out.

The *Nālaḍiyār*, a famous anthology in Tamil refers to Perumuttaraiyar in two stanzas (nos. 200 and 296). The first is in praise of their munificence. The second states that they would not beg even though they were themselves poor. Thus the stanzas included in this anthology might have been composed during the course of their history. This anthology has been placed in the eighth century on the basis of the reference in the two stanzas to be identified with the Muttaraiyar family known from Sendalai pillar inscriptions.

The earliest member of this family known from epigraphy is Kuvāvaṉ who is only indirectly referred to in two records. One of the two is from Malaiyadippatti in Kulattur Taluk in District Thiruchirapalli. This inscription[1] which is engraved on a pillar in the *mukha maṇḍapa* of the cave-temple in the village is dated in the sixteenth year in the reign of Dantivarman. It seems to record some grant made to the deity called Bhaṭārar consecrated in the cave-temple excavated in the Thiruvālattūr-malai by Viḍēlviḍugu Muttaraiyaṉ *alias* Kuvāvaṉ Chāttaṉ. Kuvāvaṉ in this name obviously stands for the name of the chief's father. The other inscription is the well known Sendalai pillar inscription[2] of which the extant portions commence with the name Kuvāvaṉ Māṟaṉ *alias* Perumbiḍugu Muttaraiyaṉ. It is proposed here that Kuvāvaṉ, the father of this Māṟaṉ is identical with his namesake, the father of Chāttaṉ of the Malaiyadippatti inscription.[3] Thus Māṟaṉ and Chāttaṉ may be considered to be the sons of Kuvāvaṉ. The former's name Māṟaṉ appears to suggest the Pāṇḍya affiliation of the Muttaraiyar family which might have prompted Kuvāvaṉ to name him so after his Pāṇḍya overlord probably identical with Rājasiṁha, the father and predecessor of Jaṭila Parāntaka Varaguna I who was a Māṟaṉ. This family was possibly weaned away by the diplomacy of Nandivarman II to stem the tide of Pāṇḍya aggression. Consequently we find Māṟaṉ naming his son Paramēśvaraṉ after actual name of Nandivarman II. Chuvaraṉ (for Paramēśvaraṉ) Māraṉ got his name from his grand father Kuvāvaṉ Māṟaṉ. This branch of Kuvāvaṉ's family was perhaps the senior and more assertive as evidenced by the Sendalai inscriptions, than the junior branch originating from Kuvāvaṉ Chāttaṉ. The latter seems to have had two sons and a daughter, to judge from their patronymics. They are Chāttaṉ Bhūti (or Pūdi), Chāttaṉ Paḷiyili and Chāttaṉ Kāḷi respectively. The first had the title Viḍēlviḍugu-Iḷaṅgō-adiyaraiyaṉ and he was the builder of the so called Vijayālaiyachōḷīśvaram at Narttamalai. A genealogical chart is appended in which other members of this family are also included.

---

1. *Inscriptions (Texts) of the Pudukkottai State*, no. 18.

2. *Epigraphia Indica*, XIII, pp. 134 ff.

3. The palaeography of the Sendalai pillar inscription has to be judged, keeping in mind, the ornate nature of its calligraphy. Shorn of its ornamentation, it will be seen that it fits into the scheme adumbrated here also from the point of view of palaeography.

Besides those who are represented in this family, there was a chief, perhaps of this dynasty, who managed to become independent and issued records dated in his own regnal years unlike any other member of the family described above, all of whom had adopted titles reflecting their subordinate position under the Pallavas. This chief known as Iḷaṅgō-Muttaraiyar cannot be identified with any of this family because one of his inscriptions [1] refers to a place called Ariñjigaipuram in Aṭṭuppaḷḷi Niyamam which can be identified with Thirukkattuppalli and Nemam in Thanjavur Taluk. This Ariñjigaipuram was perhaps so named after Pūdi Arindigai. This is in preference to the possibility of its being so named after Prince Ariñjaya, the son of Parāntaka I, for the locality was under the direct rule of the Muttaraiyar, and Pūdi Ariñdigai was a Muttaraiyar princess (see chart). On the basis of this identity, the reign of Iḷaṅgō-Muttaraiyar will have to be placed some time at the end of Āditya's reign. The only other period when this can be placed is after the invasion of Krishṇa III. Also palæography will not support any date that is outside the range indicated here. Iḷaṅgō–Muttaraiyar's records are from Thiruchennampundi [2] in Thanjavur Taluk, Thirukkodikaval [3] in Kumbakonam Taluk–both these dated in the thirteenth year, one from Thirukkodikaval [4] in the seventeenth year and another from Sendalai [5] in Thanjavur Taluk in the eighteenth year. An inscription from Thirucchatturai [6] in Thanjavur Taluk, not dated in the reign of any king, records the creation of an endowment in gold for a lamp called Uttamadāṇi by Teṇṇavaṇ Iḷaṅgō–Muttaraiyaṇ *alias* [Ka]ṇḍaṇ O . . . Perumāṇ. This title recalls to one a similar title of Bhūti Vikramakēsari i.e., Teṇṇavaṇ–Iḷaṅgōvēḷāṇ. It is not unlikely that at the time of this record this chief was almost independant. The records, dated in his reign, in which the epithet, Teṇṇavaṇ, is dropped may have to be placed after the date of the above inscription. Teṇṇavaṇ may signify his subordination to the Pāṇḍyas

1. *SII*, VII, 529.
2. *SII*, VII, no. 529 (303-D of 1901)
3. *A.R.E.*, 1931, no. 39. This is a re-engraved inscription.
4. *Ibid.*, no. 14. This is also a re-engraved record.
5. *SII*, VI, no. 448 (12 of 1899).
6. *Ibid.*, V, no. 618 (61 of 1895).

before the date of his independence. Another epigraph [1] from Kiranur in Kulattur Taluk in District Thiruchirappalli dated in the thirteenth year of this chief refers to the temple as Uttamadāṇiśvaram, thus connecting it with the Thirucchatturai record mentioned above. The name Uttamadāṇi-chaturvēdimangalam occurring in an inscription[2] of the twentyfifth year of Parāntaka I at Mēlappaḷuvūr in Udaiyarpalaiyam Taluk in the District Thiruchirappalli is obviously connected with the title Uttamadāṇi, perhaps, this Iḷangō-Muttaraiyar. This chief should have, however, ruled only after the period of all the chiefs mentioned in the chart (below p 73).

The following monuments may be attributed to the Muttaraiyar on the basis of definite statements made in the inscriptions: (1) the cave-temple of Bhaṭārar in Tiruvalatturmalai (Malaiyadippatti by Kuvāvaṇ Chāttaṇ in the sixteenth year of Dantivarman ; (2) the Paḍāri temple at Niyamamākāḷam by Chuvaraṇ Māraṇ as stated in Sendalai pillar inscription ; (3) the so-called Vijaiyālaiyachōḷīśvaram at Narttamalai by Chāttam-pūdi ;[3] (4) the Paḷiyilīśvaram cave temple [4] excavated by Chāttaṇ Paḷiyili ; and (5) the cave-temple now called Pushpavanēśvara temple at Puvalaikkudi probably excavated by Pūdi-Kaḷari.[5]

Two chiefs figuring in the records of the area have been taken to belong to the Muttaraiyar family. The earlier of these two Viḍēlviḍugu-viḷupperādi-araiśaṇ *alias* Chāttaṇ-Māraṇ is mentioned in a record[6] palaeographically assignable to a period before the middle of the eighth century, thus making him earlier than Kuvāvaṇ, the first member shown in the chart. The inscription refers to the renovation of some structure, the details of which are not given, by his mother Perumbiḍugu-Perumdēvī. This will be the earliest reference to Muttaraiyar

---

1. *Inscriptions of the Pudukkottai States*, no. 237.

2. *A. R. E.*, 1924, No. 359.

3. *A. R. E.*, 1940-41, No. 216. This was repaired by Mallan Viduman.

4. *SII*, XII, no. 63. This was improved by the addition of some more structures by Paliyili-Chiriyanangai, his daughter and the wife of Mallan Anantan. The latter's name is not Pallan as published.

5. *A. R. E.*, 1907, no. 142.

6. Inscription of the Pudukkottai State, no. 13.

chief who might have been a brother of Kuvāvaṉ or might have belonged to an earlier generation. The identity of the other chief Mārppiḍuviṉār *alias* Pēradiaraiyargaḷ[1] as a Muttaraiyar is not quite clear. Another chief Kāḍuveṭṭi-Muttaraiyaṉ is mentioned in an inscription[2] of Dantivarman and his place in the genealogy is not known.

The region ruled over by the Muttaraiyar did not have any separate name. There is, however, a solitary reference to Muttaraiyar-nāḍu. The inscription[3] dated in the 26th year of Nṛipatuṅga describes the donor Pūdi-Dhīraṉ *alias* Kāḍavadiyariyaṉ, a Vijayanalluḷāṉ of Kūhūr in Viḷā-nāḍu in the western division *mikūṟu* of the Muttaraiyar-nāḍu. This Kūhūr is the same Kūhūr in Lalgudi Taluk on the northern bank of the Kollidam river opposite to the Grand Anicut on the Kāviri. Thus this area should have formed the western part of the dominions ruled by the *Muttaraiyar*. The area around Thanjavur (Tañjai as referred to in Sendalai records) formed perhaps the eastern division. Their dominion might have extended as far as Melappaluvur in Udaiyarpalaiyam Taluk in District Thiruchirappalli in the north and Narttamalai in Kulattur Taluk in the south.[4]

---

1. *Ibid.*, no. 17.
2. *SII.*, XII, no. 44 and A. R. E., 1906, no. 542.
3. *SII*, VI, 368.
4. Kilattaniyam further south would have been the limit in the time of Ilango-Muttaraiyar, if the name Uttamadanisvaram, of the temple in that village is with the title Uttamadani of this chief.

The Geneological Chart of the Muttaraiyas.

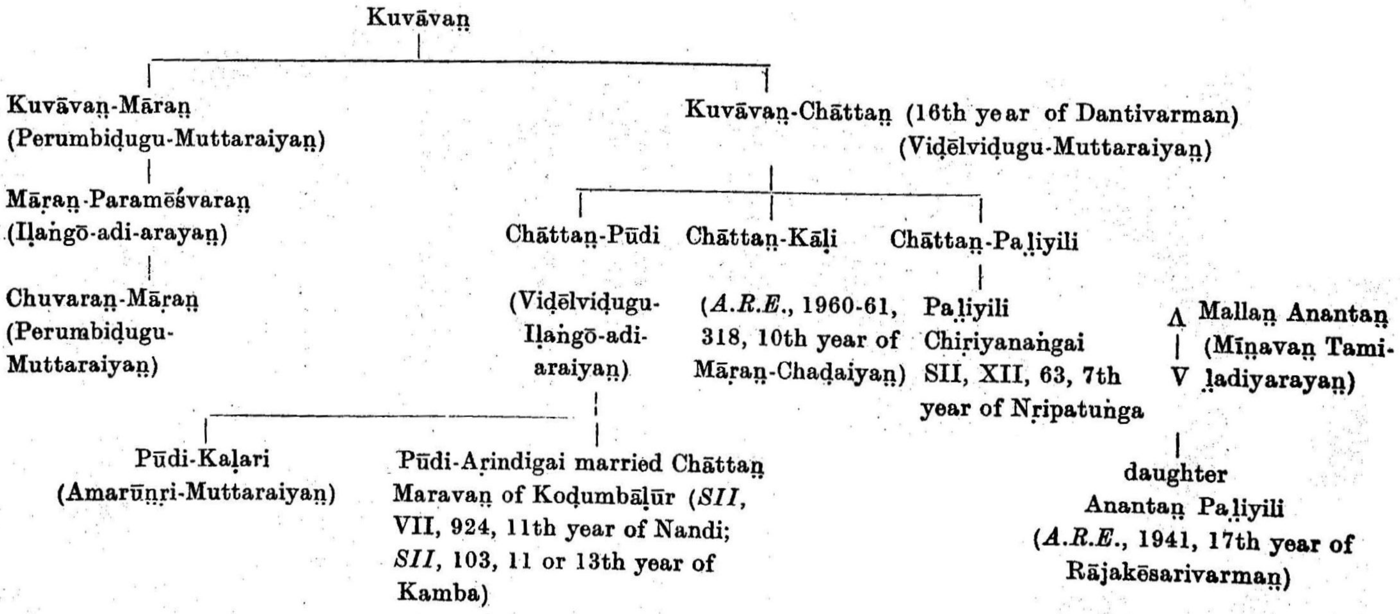

A PANDYA ROCK-CUT CAVE AT MANAPPADU ON PEARL-FISHERY COAST

BY

H. Sarkar M.A.,

Superintending Archaeologist, Archaeological Survey of India, Temple Survey Project.

The rock-cut cave at Manappadu is a new addition to the list of rock-architecture in the Pāṇḍya country, and, of all the sandstone caves on the Pearl Fishery Coast, it is by far the most impressive. An indirect reference to this cave seems to have been made in the *Annual Report of Archaeological Survey of Southern India, 1901* which states that, "Rock-cut caves of Pāṇḍyan origin were found at Kulasekharapatnam and Thiruchendur."[1] But so far as the present knowledge goes no such cave exists at Kulasekharapatnam. Perhaps the one noticed at Manappadu has been referred to incorrectly as the rock-cut cave at Kulasekhara-patnam, a place situated about 5 km. to the north of Manappadu.

Manappadu stands on the northern fringe of a sandy promontory conspicuous by the presence of a lighthouse erected originally in 1888. As an early settlement of the Christian missionaries, the place, inhabited mostly by the Paravans, figures prominently in the history of the Pearl Fishery Coast. "It was one of the first villages visited by St. Francis Xavier, and a grotto is still pointed out on the seaward face of the cliff in which that saint lived and prayed."[2] This very cave has been referred to in some of the publications on the life and activities of St. Francis

---

1. *Annual Report of the Archaeological Survey of Southern India,* 1901, July 22nd, para 7, p.6.

2. H. R. Pate, *Madras District Gazetteers, Tinnevelly,* I (Madras, 1917), pp. 502-3.

Xavier.[1] This grotto, overlooking the distant Thiruchendur headland, is a rock-excavation in the hardened sandstone cliff of the Manappadu promontory. Splashed by the waves of the Gulf of Mannar, the cave is located in a picturesque surrounding comparable in every respect to that of the Valli's cave near the Subrahmaṇyasvāmi temple at Thiruchendur, the latter is about 18 km. to the north of the Manappadu headland. An official of the famous temple at Thiruchendur, who first informed the writer about the existence of the rock-excavation at Manappadu, mentioned it as the original Valli's cave.[2]

Description

The cave (fig. 1) facing eastward is a modest excavation with its opening towards the sea. Excavated to a depth of 32 ft. (9·75 m), it is, in the main, a pillared hall, measuring 16 ft. 4 in. x 17 ft. 6 in. (5 x 5·3 m), having a constricted vestibule (5 ft 6 in. x 8 ft. 6 in. or 1·7 x 2·6 m) fronted by a porch (12 ft. or 3·65 m in breadth), all placed axially. The roofs of the porch and the vestibule have almost given way but, in all likelihood, they

1. *The Hand of Xavier in the Pearl Fishery Coast,* compiled by a son of St. Francis Xavier (Madra, 1920), publishes a photograph (page facing 158) which does not appear to be a real one as it has not even remote similarity with the cave. On the other hand, it describes the cave somewhat correctly as follows (pp. 157-58 f.n.), "At the extreme point of the promontory at Manappadu as is rightly recorded in the life of Fr. Verdier SJ by Fr. Dessal, SJ' there is a grotto of triple nave, 12' high, and as many feet broad. In all appearance it was excavated by human hands to serve as a temple of idolatory. Tradition tells us that its guardian, a Sivite penitent ceded it to St. Francis Xavier, when he visited these sea-coasts for the first time.' . . . This grotto, cut out in the rock, is well preserved as a chapel and venerated by the Manappad Christians." *The Life of Francis Xavier* from the Italian of Rev. Frs. D. Bartoli and JP Maffei (first Indian edition by a son of St. Francis Xavier, Madras (1923) also publishes the same photograph on page facing 66.

2. Shri Avudaiyappan, Superintendent of Choultry, Thiruchendur Temple. Manappadu appears to be connected with many ancient traditions. The original name of the place is said to be "Mappadu." When the Asura Surapadma stood as a huge mango tree in the sea, off Manappadu, God Subrahmanya struck at him with his spear and clove the tree into two, one part becoming a cock and the other a peacock. Then the God defeated them and made the cock his banner and the peacock his vehicle or *vahana*. It is said that on this account the place came to be known as "Mappadu" and that no mango tree flourishes in the soil of "Mappadu" even to this day. It is probably on account of these traditions that the rock-cut cave at Manappadu is pointed out by the local people as the original Valli's cave. The above story is stated in J. M. Somasundaram Pillai's *Tiruchendur* (Madras, 1948), p. 46.

had originally no pillars. Four pillars, two in each row, divide the main hall into three bays; they are plain and rectangular in section. The *uttira* or beam that runs over the *pōtika* or corbel has been transformed into arches rising between the two pillars; perhaps it is not an original feature. Likewise, the depressions on the smooth wall-surface's simulating niches—three on the northern, and one each on the eastern and the western sides—are probably recent renovation for transforming it into a church.[1] Even the low benches, 2 ft. (0·6 m.) in height, cut out of the northern and the southern walls might not have been an original feature. The altar with the standing figure of Xavier at the back wall of the cave has been raised after cutting the rock to a depth of about 1 ft. (0·3 m.). On the whole, the cave appears to be a simple excavation without any shrine-cell or embellishments, and, in all probability, intended to be used as a residential cave unlike those excavated in the granite rock.

The Manappadu cave has a circular well (diam. 3 ft. 3 in or 0.98 m. internally) at the north-eastern corner of the hall or *maṇḍapa*, a characteristic very much unusual in the rock-cut tradition of the Pallavas and the Pāṇḍyas. Nor can it be compared with the water-cisterns so common in the western Indian caves. As a matter of fact, the location of the cave at this point at Manappadu was due largely to the easy availability of spring-water on this coast.[2] Even the situation of the Thiruchendur group of caves was similarly conditioned by the availability of spring-water in the neighbourhood. Evidently, the inmates of the Thiruchendur and the Manappadu caves had to depend on these springs for the supply of drinking water.

Comparison

The caves at Thiruchendur and Manappadu, as stated above, were excavated in the sandstone cliff unlike those in the farther inland where excavations in granite had been the general rule. From this point of

---

1. An inscribed stone-tablet outside records in English and Tamil that, "This cave (once the dwelling of a Saivite Sanyasi) has been sanctified by the prayers and penances of Saint Francis Xavier." It is followed by the Tamil translation of the English text. The last line gives the date 1542-1552, evidently the period of St. Xavier's stay in that area.

2. A big well on the sea-shore, not far away from the Manappadu cave, is now being used by the inhabitants there.

view, the caves on the Pearl Fishery Coast form a distinct class in contra-distinction to the granite ones in the Pāṇḍya country. Secondly, while the granite groups, barring the natural caverns, were cave-temples of various dimensions, the excavations in the tufaceous sandstone, definitely an inferior type of material, might have been used generally as monk-cells. This is true, as it will be shown presently, also in the case of the Thiruchendur group of caves.

The Valli's cave at Thiruchendur (fig. 2) comprising a partially-excavated hall and an inner cell to be approached through an 'L'–shaped passage was not perhaps intended to be used as a cave-shrine. Originally, the excavation consisted of a cell, with its entrance from the north and a narrow passage from the north-eastern corner of the excavation. Some attempt might have been made subsequently to work on the unexcavated part which resulted in the formation of an ambulatory passage all round the unworked mass measuring 11 ft. 9 in. x 12 ft. (3·6 x 3·65 m). It is evident from the presence of buttress-like projections on the southern sides, which are absent on the northern face of the unexcavated mass. The entire excavation was carried out to a depth of 42 ft. 3 in. (12·9 m.) but once the inner shrine is excluded the depth (31 ft. 6 in. or 9·6 m) is almost equal to that of the Manappadu cave.

Besides the Valli's cave, the ruins of a few excavations are to be seen at a slightly higher level than that of the former. There were at least three separate excavations, facing north-west and one of them must have had pillars. They were very small excavations, about 6 ft. (1·8 m.) deep and 4 ft. (1·2 m) in height, used possibly as cave-resorts. The Thiruchendur temple-complex, too, might have engulfed a number of caves, of which the shrine with Anantaśayana Vishṇu has retained much of its original character as a rock-excavation. The *District Gazetteer of Tinnevelly* states that "the original portion of the temple, containing the shrine of Subrahmanyaswamy and his two Ammans is cut out of the sandstone rock; the cliff has been left as far as possible to form the circuit walls, pillars, and reinforcements of stone being added to support the stone superstructure. At one point in the outer circuit a shrine dedicated to Vishnu has been hollowed out of the rock itself." [1] At present, the Raṅganātha cave, facing south, measures 10 ft. (3 m.) in width and 7 ft. (2 m.) in depth,

1. H. R. Pate, *op. cit.* p. 506.

with a height of about 4 ft. (1.2 m). Even the Pañchaliṅgēśvara shrine by the side of the Subrahmaṇya sanctum was originally a rock-excavation as it is evident from the chunks of sandstone jutting out of the subsequent masonry work. Facing east, it measures about 8 ft. 10 in. x 6 ft. 6 in. (2.7 x 2 m.) the height being only 5 ft. (1.5 m). It is, thus, evident that the Thiruchendur headland had at least half–a–dozen caves excavated in the hardened sandstone cliff, and all of them were small excavations, with their heights varying from 4 ft. (1.2 m.) to 10 ft. (3 m). Compared to these caves, the one at Manappadu is much more impressive, and also larger in size. Yet, either of the groups is not associated with any shrine. In the circumstances, one has to identify them as residential cells, quite distinct from those cut into hard granite rocks. Even in general layout the caves on the Pearl Fishery Coast stand apart from the known Pāṇḍya types, which may broadly be divided into the following five groups (figure 3) :—

TYPE I : Simple squarish shrine-cells, with a semblance of a *ardha-maṇḍapa,* and generally enshrining a rock-cut *liṅga.* This type is rare in the Pallava country but it constitutes a dominant type in the Pāṇḍya area. Examples of this type come from Vilinjam, Bhutapandi, Piranmalai, Malayakkovil (eastern Śiva cav e etc.

TYPE II : Simple squarish shrine-cells fronted by a well-defined porch, often divided into two segments by providing a constriction and a difference in levels, and with two pillars and also sometimes enshrining a rock-cut *liṅga.* Examples come from Narasiṁha Perumāḷ cave (dated to A.D. 770)[1] and Ladan Kovil at Anaimalai, Malaiyadikkurichi (middle of the seventh century),[2] Thirugokarnam, Virasikhamani, Sittannavasal (earlier than the ninth century)[3] and Kudumiyamalai (seventh century).[4]

1. A. S. Ramanatha Ayyar (ed.), *South Indian Inscriptions,* XIV (The Pandyas), pp. (i) and 1-2.

2. K. A. Nilakanta Sastri, *A History of South India* (Madras, 1966), p. 152.

3. T. N. Ramachandran, "*Cave Temple and Paintings of Sittannavasal,*" *Lalit Kala,* no. 9 (New Delhi, 1961), pp. 34-37. Also see, P. R. Srinivasan, "The pillar-inscriptions of Sittannavasal and their bearing on the date of its paintings," *ibid.*, p. 57.

4. V. Venkatasubba Ayyar, *op. cit.*, p. 3, no. 7. The cave bears a label *parivadini-e* which occurs also at Malayakkoyil, Tirugokarnam and Tirumayam (upper and lower Siva caves). Prof. Sastri, *op. cit.*, p. 364. writes, "The musical inscription of Kudumiyamalai (Pudukkottai), which consists of exercises to be practised on stringed instruments has been without good reason assigned to Pallava Mahendravarman I; we read at the end of the inscription that it was the work of a Saiva monarch who was the pupil of Rudracarya, evidently a famous music master of the seventh or eighth century."

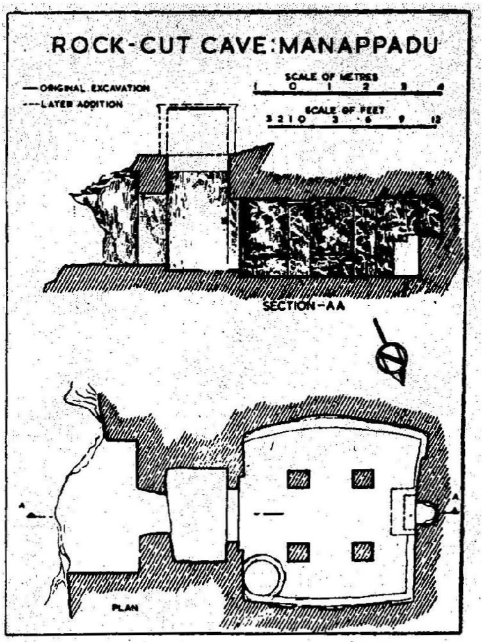
ROCK-CUT CAVE: MANAPPADU
ORIGINAL EXCAVATION
LATER ADDITION
SCALE OF METRES
SCALE OF FEET
SECTION-AA
PLAN

fig. 1

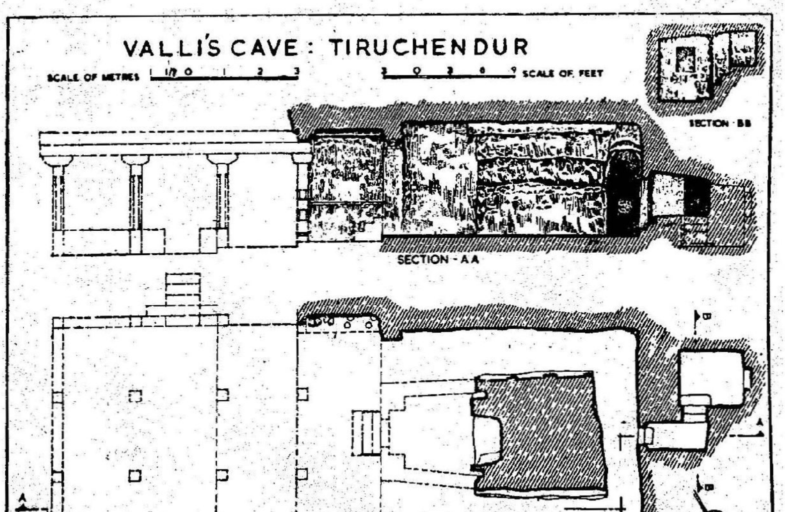
VALLI'S CAVE : TIRUCHENDUR
SCALE OF METRES
SCALE OF FEET
SECTION-BB
SECTION-AA
ORIGINAL EXCAVATION
LATER ADDITION
PLAN

fig. 2

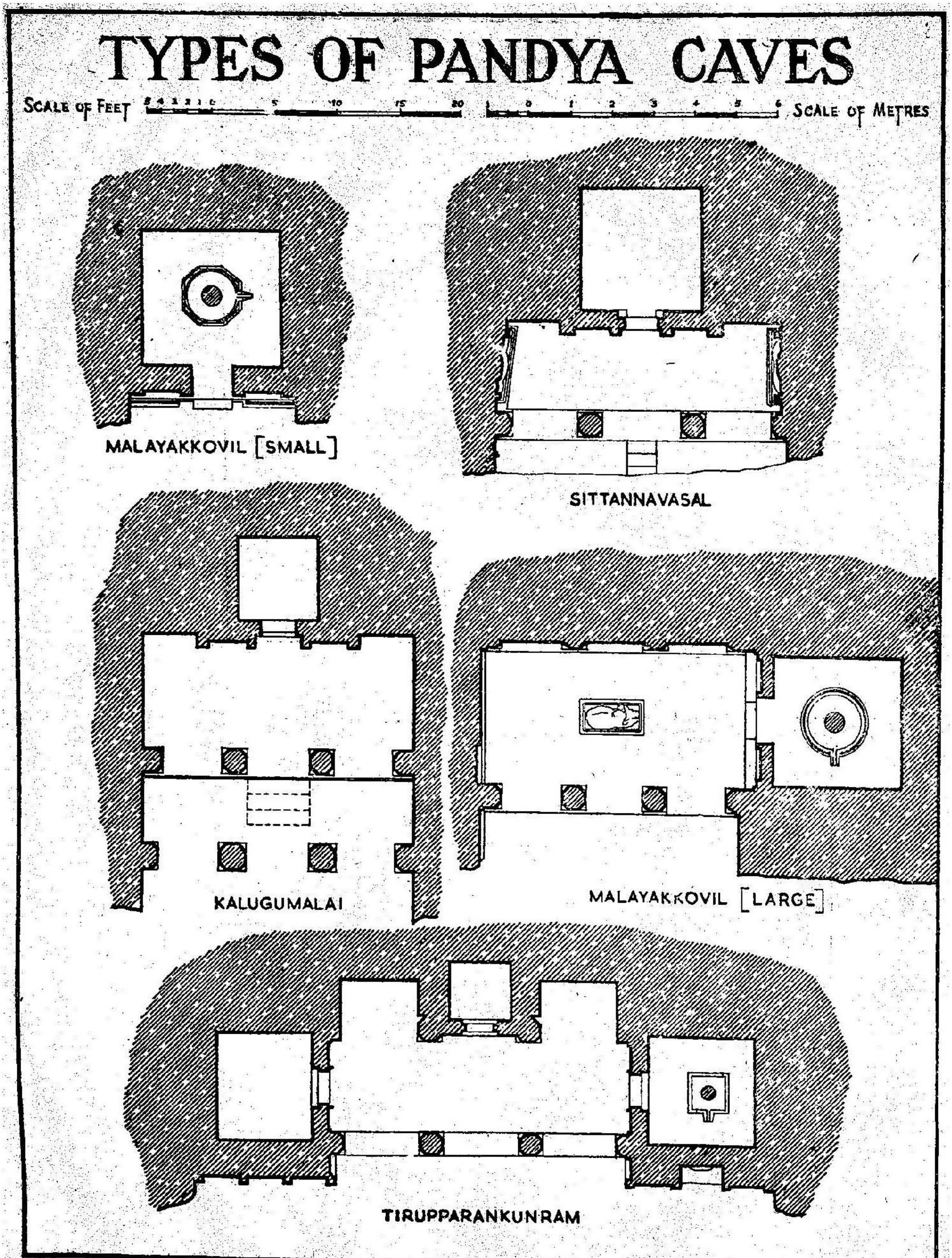
TYPES OF PANDYA CAVES
SCALE OF FEET
SCALE OF METRES
MALAYAKKOVIL [SMALL]
SITTANNAVASAL
KALUGUMALAI
MALAYAKKOVIL [LARGE]
TIRUPPARANKUNRAM

fig. 3

Type III : One celled shrine in the centre of the excavation, with *ardha-maṇḍapa* and *mahā-maṇḍapa* and having four pillars in variable arrangements. The shrine is generally square if it does not house the image of Anantaśayana Vishṇu. Examples come from Kalugumalai, Thirukkalakkudi, Mangudi, etc. The cave at Pillaiyarpatti (seventh century)[1] with three pillars and a pilaster, has its *mahā-maṇḍapa* running north-south although the shrine-cell and the *ardha-maṇḍapa* have an east-west orientation.

Type IV: Caves with a shrine at one of its sides and having pillars at the entrance of the cave. Examples come from Thirunandikkara, Thirupparankunram (Umaiyandan cave), Thirumayam (Satyagiriśvara Śiva cave dated to the seventh century),[2] Malayakkovil (southern Śiva cave), Thirumalaipuram, etc. It is more a Pāṇḍyan than a Pallava type, for the latter class is represented only by two examples, one at Dalavanur and the other at Thiruchirapalli (Upper Cave).[3]

Type V : Caves with more than one shrine. Examples come from Thiruchirapalli (lower cave) and Thirupparankunram (Subrahmaṇya cave, A.D. 773).[4]

The five types of caves in the Pāṇḍya country arranged from simple to the most evolved type without, however, any chronological basis, are clearly temples meant for enshrining a *liṅga* or an image. Sometimes, there are niches with sculptured figures on the wall, as one finds at

1. A. S. Ramanatha Ayyar, *op. cit.*, p.62. R. Nagaswamy, however, dates it to the fifth century *A. D.* See his "Some contributions of the Pandyas to South India Art," *Artibus Asiae*, xxvii, 3, pp. 267-68.

2. A. S. Ramanatha Ayyar, *op. cit*, pp. (ii) and 2.

3. K. R. Srinivasan, *Cave-Temples of the Pallavas*, (New Delhi, 1964), pp. 71-89, and figs. 12 and 13.

4. A. S. Ramanatha Ayyar, *op. cit.*, pp. (ii) and 2. For dated Pandya Caves, see K. R. Srinivasan, "Rock-cut Monuments," in *Archaeological Remains Monuments and Museums* (New Delhi 1964), p. 147. The present paper has not taken into account the cave-temples indisputably attributable to the Muttaraiyars such as those at Narttamalai, Kunnandarkovil, Malaiyadippatti etc. Also see, V. Venkatasubba Ayyar, "Rock-cut caves in Pandya country," *Proceedings of the Ninth Session of the Indian History Congress* (Patna, 1946), pp. 116-17.

Thirupparankunram and Thiruchirapalli. Needless to say, the caves on the Pearl Fishery Coast, devoid of any embellishments, do not confirm to any of the types of cave-temples enumerated above. The Manappadu cave, however, vaguely recalls the Type III of the above classification, but fundamentally, both differ from one another as the former is a monk-cell while the latter represents a shrine. Thus, the Pāṇḍya caves, at the first instance, may be divided into two groups, *viz.*, (i) cave-temples in granite and (ii) excavations in sandstone, generally used as cave-resorts. The former so far as the ground-plan is concerned, shows the five different types classified above.

Dating

In the absence of any foundation-inscription it is difficult to date the rock-cut cave at Manappadu. Further, its transformation into a Roman Catholic Church has also made the dating on stylistic grounds difficult. The excavation in the hardened sandstone and its use as a monk-cell are factors that may connect the Manappadu cave, chronologically and architecturally, with the Thiruchendur ones. But the dating of the Valli's cave is, again based on circumstantial evidence. However, it is a well-known fact that Thiruchendur as a centre of the Subrahmaṇya cult attained renown as early as the Sangam period,[1] although no details in respect of types and materials of structures there of that period are available.

It is generally held that the Pāṇḍyas in the far south took to rock-architecture only after the Pallavas. The latter started it some time in the last quarter of the sixth or first quarter of the seventh century. On the basis of the dated Pāṇḍyan caves one can safely fix the beginning of the rock-cut tradition in the far south to the middle of the seventh century. For instance, the rock-cut cave at Malaiyadikkurichi yielding an inscription of Śēndaṉ or Jayantavarman is ascribable to the third quarter of the

1. The Sangam works refer to Thiruchendur as Sendil (Puram: 55, 11. 18-19; *Silappadikaram : 24*), and Alaivai (*Agam :* 266, 11. 20-21; *Thirumurugarruppadai,* 1. 125). The *Thirumurugarruppadai* by Nakkirar is a long poem in praise of the six principal abodes (*Padaividu*) of Muruga in the Tamil country. Of these, the shrine at Thiruchendur occupies the second place in importance. Information from Dr. (Miss) D. Devakunjari.

seventh century. On palaeographical grounds, the Pillaiyarpatti cave may also be dated to the seventh century, if not earlier. The occurrence of about four inscriptions, ascribable to the eighth century from some of the most developed of the Pāṇḍya caves (Narasiṁha Perumāḷ cave at Anaimalai, Subrahmaṇya cave at Thirupparankunram, etc.) is likely to show that the climax of the Pāṇḍya rock-architecture was reached during the time of Jaṭila Parāntaka Neḍuñjaḍaiyaṉ (A. D. 765-815) or Varaguṇa I. That the Pāṇḍyas continued to take active interest in the development of rock-architecture till about the middle of the ninth century is evident from Śrīmāra Śrī-Vallabha's (A.D. 815-862) inscription on the Sittannavasal cave. Thus, the activities connected with the rock-architecture in the Pāṇḍya country lasted at least for two and a half centuries, *i. e.*, from the seventh to the middle of the ninth, and it is quite likely that the excavations in the sandstone cliff of the Pearl Fishery Coast were an outcome of the same architectural movement of that period. Apparently, the Manappadu cave came into existence some time in this period. In other words, in no case, the excavation there can be dated later than the middle of the ninth century.

That the middle of the ninth century is a *terminus adquem* of the rock-excavations on the Pearl Fishery Coast may be adduced, though indirectly, from the evidence of a stone-inscription, incised on two sides of two large slabs, at the Subrahmaṇyasvāmi temple at Thiruchendur, issued during the rule of one Varaguṇa.[1] According to the editor of the inscription, it is engraved in the Vaṭṭeḻuttu alphabet of the ninth century. He has also gathered good internal evidence to date the epigraph to the rule of Varaguṇa II (A.D. 862-85), because the mention of place-names like Māṟamaṅgalam, Parāntaka-Vaḷanāḍu, Varaguṇa-maṅgalam, Srī-Vallabha-Vaḷanāḍu etc. may indicate that they must have been so called after the Pāṇḍya kings of identical names, who preceded Varaguṇa II. At the same time, it has to be borne in mind that the inscription anticipates the existence of the temple there, which, in turn, might have engulfed a few caves cut into the sandstone cliff. In the circumstances, one may easily date the caves at Thiruchendur at least to the middle of the

---

1. K. V. Subramanya Aiyar, "Thiruchendur Inscription of Varaguna-Maharaja (II)," *Epigraphia Indica*, xxi, pp. 101-16.

ninth century, although the possibility of an earlier date can by no means be ruled out.

Conclusion

It is evident from the foregoing that the sandstone caves at Thiruchendur along with the rock-excavation at Manappadu constitutes a distinct group that might have come into existence, around a sacred spot, as cave-resorts of the *śanyāsis* by about the first half of the ninth century, if not earlier. Of these caves, the one at Manappadu appears to be the most impressive, notwithstanding the fact that it hardly bears any similarity with the granite cave-temples of the Pāṇḍya country. It is not unlikely that these caves were used by the Śaiva saints, as most of the early monuments there are Śaivite in character. Probably the Pāṇḍya country had been a centre of Jainism prior to the seventh century, when there came a revival, as it is evident from the *Dēvāram* hymns, of Śaivism in the far south. This Hindu revival both in the Pallava and Pāṇḍya countries might have transformed the idea of rock-cut caves as resorts into that of shrines. Yet the caves at Manappadu and Thiruchendur may suggest that the idea to use caves or caverns as resorts could not be superseded completely by the new idea that made its presence felt in the south during the seventh to the ninth centuries.[1]

---

1. The illustrations published here are through the courtesy of the Archaeological Survey of India which also holds their copyright. The writer also gratefully acknowledges his debt to Shri K. R. Srinivasan and Shri K. V. Soundara Rajan, his predecessors in the office of the Temple Survey project, (Southern Region) as he had had the opportunity to consult their unpublished notes, and also drawings prepared under the supervision of the former; his thanks are due to both these scholars. The writer's thanks are also due to Dr. (Miss) D. Devakunjari for her assistance in various ways in the course of the preparation of this paper.

SOME NON-PALLAVA CAVE TEMPLES WITH MUSICAL INSCRIPTIONS

BY

K. R. Srinivasan M.A.,
Officer on Special Duty, Temple Survey Project, Madras-9.

The existence of a number of rock-cut cave temples on the banks of the Kāviri and further south in the Chōḷa and Pāṇḍi-maṇḍalams, including those in the Kongu-(two) and the Chēra-maṇḍalams, have been known from the early decades of this century. Recent surveys would indicate that their total number exceeds sixty, of which nearly 90 per cent are distributed in the southern Tamil districts (Coimbatore and Nilagiri excepted). They, like the Pallava cave-temples, are all excavated into the hard granite rocks, but lie in territories that were far beyond the pale of the Pallava kingdom of the sixth to the ninth centuries A. D. They show distinct variations, not only from Pallava cave-temples but also among themselves in their lay-out plans, architectural make-up, sculptural content and iconographic forms.

While the ascription of the authorship and the date of excavation could be ascertained from the occurrence of foundation inscriptions on them, only in a few cases, these two vital facts have necessarily to be gleaned in the majority of the rest from the earliest donatory inscriptions, or other label or characteristic inscriptions, architectural modes, sculptural styles and iconographic grouping and the like, taking into consideration some or all the factors together and by comparisons with each other. To the former category would belong the Malaiyadik-Kurichchi (Thirunelveli District) cave temple with a foundation inscription of the 17th regnal year (c. A.D. 670) of the Pāṇḍya king Kō-Māṛan-Sēndan;[1] the Subrahmaṇya and Jyēshṭha cave temples among others, in Thirupparankunram (Madurai

1. *Indian Archaeology (A Review),* 1959-60. p. 58.

District) excavated in A. D. 773 by a minister (and his wife) of the Pāṇḍya king Parāntaka Neḍuñjaḍaiyaṉ (accn. A.D. 768)[2]; the Narasimha cave temple in Anaimalai (Madurai District) excavated by a minister of the same Pāṇḍya king in A.D. 770[3]; the Raṅganātha cave-temple in Namakkal (Salem District) excavated by the Atiya king (Adigaimāṉ) Guṇaśila (A.D. 700–750);[4] the Śiva cave-temple in Malaiyadippatti (Pudukkottai–Thiruchirapalli District) excavated by Viḍēlviḍugu Muttaraiyar *alias* Kuvāvaṉ Śāttaṉ in the 16th year (*c.* A.D. 812) of Dantivarman Pallava;[5] the smaller cave-temple on the Melmalai in Narttamalai (Pudukkottai–Thiruchirapalli District) called Paḷiyili-Īśvaram by the Muttaraiyar Śāttaṉ Paḷiyili before the 17th year (A. D. 876) of Pallava Nṛipatuṅga and the cave-temple in Puvalaikkudi (Pudukkottai-Thiruchirapalli District) excavated by Amarūṉṟi Muttaraiyar[6] -Pūdikaḷari and perhaps same as Śāttan Pūdi Ilaṅgoḍi Araiyan, the builder of the Melamalai structural temple in Narttamalai, perhaps of the eighth century).

The Gōkarṇēśvara cave-temple in Thirugokarnam (Pudukkottai-Thiruchirapalli District) has a foundation inscription that states that the *sthāpanāchārya* (founder) was a certain Bhāgathāchārya,[7] written in the *Pallava-grantha* script. The Vishṇu cave-temple for Anantaśāyin in Thirumayam (Pudukkottai-Thiruchirapalli District) is a natural cavern fashioned as a cave-temple, with a facade of pillars and pilasters and a *sōpāna* wing-stone (*pakshasilā*) in front, by the Muttaraiyar queen Perumbiḍugu Perundēvī mother of Viḍēlviḍugu Muttaraiyan-Sāttan Māṛaṉ as stated in the inscription on the *paksha-silā*.[8] The original date and

---

2. *Annual Report on Indian Epigraphy* 1951-52, Appendix B No. 143; *Annual Report on South Indian Epigraphy*, 37 of 1908. Also *South Indian Inscriptions*, XIV, *The Pandyas* Introduction pp. i-iii and text no. 8.

3. *Annual Report on South Indian Epigraphy*, nos. 453 & 454 of 1906; *South Indian Inscriptions*, XIV, Introduction, pp. i-iii and texts nos. 1 and 2.

4. *Epigraphia Indica*, XXXVI, no. 18, pp. 131-38.

5. *Pudukkottai State Inscriptions*, no. 18.

6. *Annual Report on South Indian Epigraphy*, 142 of 1907; Venkataraman K. R. *Mannual of the Pudukkottai State*, Vol. II, part I, pp. 565-67.

7. *Pudukkottai State Inscriptions*, no. 6.

8. *Epigraphia Indica*, XIII, p. 138; *Annual Report on South Indian Epigraphy*, 402 of 1906; *Pudukkottai State Inscriptions*, no. 12.

authorship of the Jaina cave-temple, the Arivar Kōvil in Sittaṉṉavasal (Pudukkottai-Thiruchirapalli District) can also be deduced from the verse inscription besides its facade, relating to its renovation and re-decoration (by painting) by Ilaṅ Gautaman *alias* Madurai Āśiriyan, in the reign of Pāṇḍya Avanīpaśēkhara Śri Vallabha,[9] in the first half of the ninth century A.D. The two labels on the facade pillars originally covered by the painted plaster, should indicate a date of at least A.D. 800[10] if not an earlier one.

In his article, 'A Note on the Sittannavasal and Kudumiyamalai monuments,' Venkataraman [11] has convincingly discussed the celebrated inscriptions[12] containing a treatise on musical notation and the associated short inscriptions in the nature of colophons on the rock-face adjoining the Kudumiyamalai cave-temple and has maintained the non-Pallava origin of the cave-temple and music inscription.

We shall now take up all the cave-temples associated with the musical inscription and examine the possibilities of their relative or absolute dating and authorship.

The characteristic short label reading "*Parivādinī-ē*" in Pallava-grantha script (same as that of the main musical treatise) always inscribed inside a rectangle is found in more than one cave-temple, besides Kudumiyamalai, in the same Pudukkottai area and within a radius of 25-miles to its east and south-east. They are :- (1) the upper rock-cut Śiva cell in Thirumayam, high up on the hill above the Satyagirīśvara cave-temple; (2) the eastern rock-cut Śiva cell in Malaiyakkovil; (3) the Thirumeṟṟaḷi (or Mēlaikkōvil) rock-cut *maṇḍapa* cave-temple in Kudumiya-

---

9. *Annual Report on South Indian Epigraphy* 368 of 1904; *South Indian Inscriptions*, XIV, *The Pandyas*, no. 45; Srinivasan, K.R.. *Proceedings of the Indian History Congress* (Madras) 1944, pp. 168 ff; Venkataraman, K. R. *Transactions of the Archaeological Society of South India*, 1956-57, pp. 87-94 and *Annual Report on Indian Epigraphy*, 1960-61, Introduction, pp. 19-20.

10. *Annual Report on Indian Epigraphy*, 1960-61, Introduction, p. 20. The cave temple in its original design may have come into being earlier than A. D. 800.

11. Venkataraman, K.R. *ibid.*,

12. *Pudukkottai State Inscriptions*, no. 2; *Epigraphia Indica*, XII. Annual Report on Epigraphy-Southern circle, Madras-1905.

malai (4) the Satyagirīśvara or Śiva rock-cut *maṇḍapa* cave-temple in Thirumayam, and (5) the Gōkarṇēśvara, or Śiva rock-cut *maṇḍapa*-cave-temple in Thirugokarnam.

Of these (1) and (2) are of the cave-cell type consisting of a rock-cut shrine without a rock-cut *mukha maṇḍapa,* characteristic of very few cave temples of the late Pallava period in Toṇḍaimaṇḍalam and more common earlier in the Pāṇḍya, Muttaraiyar and Chēra territories. All the five cave temples, as others in the Muttaraiyar and Pāṇḍya territories contain a rock-cut *liṅga* with *pīṭha* in their sanctums, the *liṅga-pīṭha* in Malaiyakkovil being octagonal in section while in all the others it is of square section as more common in the temples of the Early Chāḷukyas of Bādāmi, the Eastern Chāḷukyas of Vengi the Western Gāṅgas of Talakad and the Noḷambas of Hemavati of this period and in the undoubtedly Pāṇḍyan cave temples in the deep south. The Pallava *liṅga-pīṭha* is circular as also most of the Rāshṭrakūṭa *liṅga-pīṭhas.* Of the three *maṇḍapa*-cave-temples, those at Thirugokarnam and Thirumayam, have the normal Mahēndra-type (Pallava) pillar on the facade row with square sections or *śadurams* at the base and top and an octagonal section or *kaṭṭu* in the middle height. The Kudumiyamalai pillar, alone, is squatter and has a bulbous capital the *kumbha,* of square section, the top of the column supporting it is faintly vasciform suggesting the *kalaśa* of the capital and reminiscent of the Chāḷukyan cave-temple-pillars. There is also a variation from the normal in the two-armed *dvārapāla* pairs in the Thirumayam cave-temple to which we shall refer later.

The '*Parivādinī–ē*' label inside a rectangle is found in the west-facing Thirumayam upper—(1) and east-facing Malaiyakkovil easter—(2) cave-cells in the shallow wall niche between pilasters on the proper right of the shrine entrance. The three other cave-temples, each provided with a rock-cut rectangular *mukha-maṇḍapa* having a pillared front and a shrine cell which is cut into the rear wall in the case of the Thirugokarnam and Kudumiyamalai cave-temples with east-facing facades and into the western lateral wall of the Thirumayam temple with a south-facing facade have the label consistently on the rear wall of the *mukha maṇḍapa.* In the Thirumayam cave-temple, the rock face on the proper right of the facade, as in the case of the Kudumiyamalai cave-temple, contained a musical treatise, now obliterated and replaced

by a palimpsest of the later Pāṇḍya times[13] (of A.D. 1245). Fortunately there are still remnants of the original *Pallava-grantha* music inscription on the extreme proper right of the inscribed area with words reading *Ṛshabha, Gāndhāra, Pañchama, Daivita, Nishāda* and *Madhyama* and some fragments of the Tamil colophon below. This must have been originally a series of notations under the respective headings, as at Kudumiyamalai.

In addition to the *'Parivādinī-ē'* label, and close to it, there are in the Malaiyakkovil cave-temple and Thirumayam Satyagirīśvara a colophon-like inscription, referring to Guṇasēna and the *Vidyā-parivādinī*, that he expounded. The Kudumiyamalai series of notations have at their end two colophons, one in Sanskrit and referring to a Rudrāchārya and his royal disciple-a Parama-Mahesvara, as also to the purpose of the inscription as intended for the benefit of *śishyas* (votories or students of music). Venkataraman[14] has shown how the Rudrāchārya (evidently a Kālāmukha or Māhēśvara preceptor and master of music) and Guṇasēna (evidently a Jaina preceptor and master of music) cannot be equated, and also how either the Parama Māhēśvara king or Guṇasēna cannot be the Pallava king Mahēndravarman I. They were more obviously two celebrated contemporary adepts in music, though preceptors in their respective religious creeds and the idea was to popularise or publish their systems of music in these five cave temples. It was common for many religious preceptors to be adepts in the fine arts or sciences. It is probable that the Malaiyakkovil and Thirugokarnam cave-temple, rock faces too had like sets of notations, lost in the former case by the blasting away of the rock on either side of the cave-shrine facade and obliterated in the latter case during additional structural constructions and enlargement of the temple complex. The Tamil colophon at the end of the Kudumiyamalai treatise is read as

[E]ṭṭiṛkum
[Ē]ḻiṛkum ivai uriya

supplying the initial letters conjecturally in the two lines inside square brackets. The 'Guṇasēna' colophons in Thirumayam and Malaiyakkovil have the words "*mukkaṉ-niruvam*" in which context it has been suggested

13. *Pudukkottai State Inscriptions* 341 of the reign of Maravarman Sundara Pandya II.
14. *Ibid.*

that the Thirumayam music, though meant to be practised on the *parivādinī* (lute) would lend itself, as the Tamil note indicates, to the three branches of *Gāndharva vidya* 'as known to the world' *viz.*, vocal, instrumental and dance music.[15] In the light of this it would, perhaps, be more intelligible to read the Kudumiyamalai colophon as

[*Pā*]*ṭṭiṛkum*
[*Yā*]*ḻiṛkum ivai uriya*

where *Pāṭṭu* would mean 'vocal' and 'dance' music and *yāḻ* would mean instrumental (*Parivādinī*-lute) music.

While the music inscriptions or labels referring to the music inscription, connects all these five cave-temples, they reveal differences in their architectural mode as detailed above. In this they show characteristics which are advanced and non-Pallava, in origin, tending to Chāḷukyan affinities, carried perhaps through the intervening Gāṅga country of Mysore. The cave-cell type and the peculiarity of the Kudumiyamalai facade pillars are features not found in any cave-temple of the Mahēndra period or style. The intercolumniation too is not equal in these cave-temples as is the rule in Pallava examples, but common in the Chāḷukyan cave-temples and their derivatives. It is a known fact of history that Pallava authority after Mahēndravarman I, (c. A.D. 580–630), did not extend to the Kāviri till the times of Nandivarman II Pallava-malla (A.D. 731–796) that is for a century or more. Even in Mahēndra's time his empire did not extend beyond the Kāviri any further to the region of these five cave temples of which two (Thirugokarnam and Kudumiyamalai) are located on the north bank and the other three (Thirumayam and Malaiyakkovil) on the south bank of the South Veḷḷār the traditional demarcating boundary between the Chōḷa and Pāṇḍi-madṇalams and in which region either the writ of the Pāṇḍyas held, or the rule of the Muttaraiyas prevailed. As discussed by me elsewhere (*Cave temples of the Pallavas*, Archæological Survey of India, 1964, p. 14) the absence of Nṛipatuṅga's inscriptions in the Chōḷa country between his seventh year at Narttamalai and twenty second to twenty fourth years north of the Kāviri and again after this period till the close of his forty one year rule, indicates his tenuous hold over this area. We have also instances of

15. Venkataraman-quoting Prof. Sambamurti, *ibid* pp. 93-94.

Muttaraiyar temples (cave as well as structural) being founded by them as independent rulers, without quoting in their foundation or donatory inscriptions the regnal years of the Pallava, or Pāṇḍya suzerain as they do in some cases. The Pāṇḍyas and Muttaraiyars were as much excavators of cave-temples and patrons of art as the Pallavas like Mahēndravarman.

Besides the sculptures pointing to a style, other than Pallava, the iconographic contents would indicate a later date than Mahēndravarman I Pallava, as also quite different affinities, for examples the *liṅga* and *liṅga-pīṭha* referred to above. Noteworthy would be the presence of Gaṇēśa sculpture in the *maṇḍapa* as in Thirugokarnam and in association with the *maṇḍapa*, though outside it, as in Kudumiyamalai, the presence of Gaṇēśa being a feature found in many other cave-temples of undoubted Pāṇḍyan origin further south in the Pāṇḍyan country and of apparently later date. The same is to be said of the Saptamātṛikā group associated with Thirugokarnam. Gaṇēśa and the Saptamātṛikās, as also Jyēshṭha, are noted for their absence in the earlier Pallava cave-temples in Toṇḍaimaṇḍalam and their appearance in the Pallava country in the structural temples of Rājasimha Pallava (A.D. 700-730)–as in the Kailāsanātha in Kanchi. Another interesting feature would be the provision of a pit on the sanctum floor below the projecting spout of the *liṅga-pīṭha* to collect the *abhishēka* water, as again found in the early Chāḷukyan examples and in the far off stone structural temples of the Dieng plataeu in Central Java. No such provision is to be found in the Pallava cave or structural temples.

The musical inscriptions and/or the associated labels should either be coeval with or subsequent to these five cave-temples concerned. Much reliance has, however, been placed on the supposed palæography of these inscriptions (a datum which can vary by a century or more sometimes) and their ascription to the 7th century or even to the Pallavas (perhaps because the script was more common in the Pallava homeland).[16]

Taking all factors into consideration we may be justified in conceding that these five cave-temples were earlier to A.D. 755, the 25th year of

---

16. See Venkataraman, *ibid* p. 90 and footnote 5.

Nandivarman II. Of the only two Nandippōttaraiyar inscriptions in this area (*Pudukkottai State Inscriptions*, nos. 15 and 16 of the 3rd year in the Kunnandarkovil cave temple and of the 25th year in the Rajalippatti shrine), it is not clearly indicated whether the king referred to in the first is Nandivarman II (A.D. 731–796) or Nandivarman III (A.D. 846–59). It is more probable that he was Nandivarman III.

The eastern cave-temple in Malaiyakkovil (there is a southern large *maṇḍapa*-cave-temple on the other side of the same rock of a comparatively later date) with the musical label and the lines mentioning Guṇasēna is called in a late Pāṇḍya donatory inscription of A.D. 1220 as Śri Varamuḍaiyār or the temple of Śri Vara[17] a characteristic Pāṇḍyan title[18] indicating Pāṇḍyan affiliations at best.

Another interesting feature would connect the Satyagirīśvaram cave-temple in Thirumayam, with three other cave-temples also of the *maṇḍapa* type. They are the Parvatagirīśvara cave-temple in Kunnandar kovil located as much north of the Veḷḷār boundary as Thirumayam is to the south of it the Śiva cave temple in Virasikhamani (Thirunelveli District) in the heart of the Pāṇḍya country and the Mahādēva-cave-temple at Kaviyur (near Quilon) in the deep south. The connecting link is an almost stylistically identical portrait sculpture in the place of one of the two *dvārapālas* flanking the sanctum entrance. This would indicate all these three cave-temples to be of undoubted Pāṇḍya origin and of about the same date or reign. Virasikhamani, because of its location in the heart of the Pāṇḍya country, connot be anything but Pāṇḍya and with it Thirumayam near the northern Pāṇḍya border, but well within it and Kaviyur on the south would both be equally Pāṇḍya. The Parvatagirīśvara at Kunnandarkovil with the same type of portrait sculpture though located a little north of the Veḷḷār would fall in line with the others, though the earliest inscriptions in it are dated in the 5th year of

---

17. *Pudukkottai State Inscriptions* 246 of 30th year of Jatavarman Kulasekhara I (A.D. 1190-1217).

18. Sri Vara was a well known title of Pandya Jatila Parantaka Nedunjadaiyan (A.D. 768-815)-Varaguna-Maharaja. He is called Sri Vara in the Velvikkudi plates. This may perhaps refer to the other cave-temple also. The description refers only to the devadanam lands of a Sri Varamudaiya Nayanar. Even if it refers to this temple, it may be a later name, as is usual, in place of its original name.

Dantivarman Pallava (A.D. 796–847)[19] that is in about A.D. 800 and in the 3rd year of Nandippōttaraiyar,[20] who may be Nandivarman III as stated above. Both the inscriptions are merely of a donatory nature and are not foundation inscriptions. As such the cave temple should date earlier than A.D. 800, when the territory was in the hands of the Pāṇḍyas. Incidentally, it may be stated that while the donatory inscription dated in the 3rd year of Nandi III (A.D. 849) recording the gift of rice by a native of Vaḍuvūr for feeding 100 persons on the *Ārdrā* day, another inscription in the same temple in archaic characters and of earlier date, perhaps, without specifying any ruling king or his regnal year (and as such undated) states that a certain Kōdai Mayindaṉ[21] made a similar gift of rice for feeding 110 brahmins on the *Ārdrā* day. This would also confirm that the cave–temple was earlier than A.D. 800, and with it the other three cave-temples.

All these factors taken together would indicate that these five cave-temples as also the Parvatagirīśvara in Kunnandarkovil and the Kaviyur and Virasikhamani cave-temples would be of Pāṇḍya affiliation, excavated between A.D. 700 and 800, perhaps round about A.D. 750.

---

19. *Pudukkottai State Inscriptions* 17; *Annual Report on South Indian Epigraphy,* 283 of 1916; *South Indian Inscriptions,* XII, The Pallavas, no. 41.

20. *Pudukkottai State Inscriptions,* 15; *Annual Report on South Indian Epigraphy* 347 of 1914; *South Indian Inscriptions,* XII, The Pallavas, no. 46.

21. The name Kodai Maiyindan, would suggest in its first part (Kodai) some Chera affiliation, and in the second part (Maiyindan) of it the same as Mahendra a characteristic Ceylonese name. It cannot be translated as son (*maiyindan* for *maindan*) of Kodai.

TWO HERO STONES FROM IRULAPPATTI

BY

R. Nagaswamy M.A.,
Director of Archaeology, Govt. of Tamilnadu.

Two hero stones at Irulappatti, in Harur Taluk, Dharmapuri District copied by the Tamilnadu State Department of Archaeology, are of great interest for the study of South Indian history, palaeography and linguistics. The existence of these stones was brought to the notice of the Department by Thiru. P. B. Venkataraman of Turinjipatti. Both the hero stones, now under the shades of a tree, are worshipped as Vediappan by the local people.(pl. 26)

A noble is portrayed in one of the hero stones, vigourously attacking with a sword and a shield. An inscription in four lines below the figure in mixed alphabet of Tamil and Vaṭṭeḷuttu, reads :-

> "*Kōvicaiya Viṇṇavarumarku-3-Kuruvukaiyūr Nāḍāllum Gaṅgaraisarumēl vantha thaṇḍatthōḍu e ṛindaṅānṛu, paṭṭa Vāṇa Varuma araisaru*"

i.e., the stone of King Vāṇavarma, who fell in an encounter with an army, that came against the Gaṅga ruler of Kuruvukaiyūrnāḍu in the 3rd regnal year of Kōvijaya Viṇṇavarmaṇ.

In the other stone, two figures are portrayed in low relief, each holding a sword in the right arm and a shield in the left. Below the right arm of each sculpture, is an inscription mentioning the name of the hero portrayed, in whose honour the stone was set up. The first inscription reads :-

> "*Vāṇavaruma araisaru cēvakaṇ, Uḷamuṇukaṇ makaṇ, Vicayamaṅgalammāṇḍa, Viṇṇappērēnādi kal*"

i.e. the stone of Viṇṇappērēnādi, the ruler of Vijayamaṅgalam and the son of Uḷamuṇukaṇ, a general of king Vāṇavarmaṇ. Evidently the first portrait is the figure of Viṇṇappērēnādi, the ruler of Vijayamaṅgalam. His father Uḷamuṇukaṇ seems to have held an important position in the court of King Vāṇavarmaṇ.

The second epigraph reads :

"*Viṇṇappērēnādi cēvakaṉ Koṟṟantai Kōḍaṉ kal*".

i.e., (the hero) stone of Koṟṟantai Kōḍaṉ, the servant of Viṇṇappērēnādi."

Three kings are mentioned in the first hero stone viz., Kōvijaya Viṇṇavarmaṉ in whose reign the hero stone was set up; the Gaṅga king, the ruler of Kuruvugaiyūrnāḍu who was the target of attack and the Vāṇa king who came to the aid of Gaṅga and lost his life in the encounter. The generals of the Vāṇa, who have fallen fighting probably with him, are recorded in the other hero stone.

A certain Atiyaṉ Viṇṇattaṉ is mentioned as the author of one of the poems of *Ahanāṉūṟu*. Atiyaṉ Viṇṇattaṉ means Viṇṇattaṉ the son of Atiyaṉ. It is interesting to note that the present hero stone, dated in the reign of Kōvijaya Viṇṇavarmaṉ, is found in the Atiya territory. Hence Atiyaṉ Viṇṇattaṉ of the *Ahanāṉūṟu* verse, was probably a distant ancestor of Vijaya Viṇṇavarmaṉ of the present record.

An interesting stanza[1] in the Tamil work *Yāpparuṅkalam,* refers to a Viṇṇaṉ of Paḷasai.

The modern Palaiyakottai in Coimbatore District (Koṅgu country) is according to tradition Palasai. According to the verse in *Yapparuṅkalam,* Viṇṇaṉ is said to have spread his own fame, where the fame of great kings, known for their victory over naval fleets and elephant corps, stood. He is also credited with having erected a *cētiya,* a Jaina Shrine. We know that the Koṅgu country was greatly influenced by Jainism from early times. It is possible that the Viṇṇaṉ of the present record is identical with the Viṇṇaṉ mentioned in *Yāpparuṅkalam.* Viṇṇaṉ's territory thus seems to have extended from Palaiyakottai in the South to Harur in the North.

1. முழங்கு களியானை மூரிக் கடற்படை முறித்தார் மன்னர்
வழங்கும் இடமெல்லாம் தன்புகழே போக்கிய வைவேல் விண்ணன்
செழுந்தண்பூம் பழைசையுட் சிறந்து நாளுஞ்செய
எழுந்த சேதிகத்துள் இருந்த அண்ணல் அடி
விழுந்தண் பூமலர்களால் வியந்து நாளுந்தொழத்
தொடர்ந்து நின்றவ்வினை துறந்து போமாலரோ --யாப்பருங்கலம், பக்கம், 203.

It is generally held that the Gaṅga dynasty was established sometime in the beginning of the fifth century A.D. But a verse in *Ahanānūṟu*, a Saṅgam anthology mentions a number of chieftains who aided the Chēra Kaṇaikkāl Irumpoṟai, against the Chōḻa ruler, Kōccenganṇāṉ. A certain Gaṅga is also mentioned among the Chieftains. [1] Hence it must be admitted that the Gaṅgas were ruling a part of the Koduntamil country as minor chieftains, even from the Saṅgam age. The Gaṅga territory, lies west of present Harur. According to the present epigraph, the Gaṅga king was ruling Kuruvugaiyūrnāḍu, which was attacked by an expeditionary force.

The Vāṇas are also referred to in the Saṅgam works. A Vāṇaṉ siṟukuḍi (principality) is mentioned in *Ahanānūṟu*, while another verse in the same anthology mentions a certain Vāṇaṉ, who vanquished an Aryan wrestler.[2]

According to *Maṇimēkhalai*, Killivaḷavaṉ, the Chōḻa ruler of Kāvirippaṭṭinam, is said to have married a Vāṇa princess. [3] Thus

---

1. நன்னன் ஏற்றை நறும் பூண் அத்தி
துன்னருங் கடுந்திறற் கங்கன் கட்டி
பொன்அணி வல்வில் புன்றுறை என்று ஆங்
கன்றவர் குழீஇய அளப்பருங் கட்டூர்ப்
பருந்துபடப் பண்ணிப் பழையன் பட்டெனக்
கண்டது நோனுகித் திண்தேர்க்
கணையன் அகப்படக் கழுமலம் தந்த
பிணையல் அம் கண்ணிப் பெரும் பூட் சென்னி --அகம். 44 : 7-14

2. --பாணன்
மல்அடு மார்பின் வலிஉற வருந்தி
எதிர்தலைக் கொண்ட ஆரியப் பொருநன்
நிறைத்திறள் முழவுத்தோள் கையகத்து ஒழிந்த
திறன் வேறு கிடக்கை நோக்கி நல்போர்க்
கணையன் நாணியாங்கு...... --அகம். 386 : 4-18

3. நெடியோன் குறளுரு வாகி நிமிர்ந்து தன்
அடியில் படியை அடக்கிய அந்நாள்
நீரிற் பெய்த மூரி வார்சிலை
மாவலி மருமான் சீர்கெழு திருமகள்
சீர்த்தி என்னும் திருத்தகு தேவியொடு
போதுஅவிழ் பூம்பொழில் புகுந்தனன் --மணிமேகலை. 19 51-56

the Vāṇas were well-known even in the beginning of the christian era. According to the present epigraph, a Bāṇa king is said to have come to the rescue of the Gaṅga ruler and lost his life, with two of his generals. The battle between the invading army and the Bāṇa ruler probably took place at Irulappatti where the hero stones are now noticed.

From the first hero stone, it may be seen that the invading army was on its way to the Gaṅga country when it was intercepted unsuccessfully by the Bāṇa.

Since the epigraph is dated in the reign of Viṇṇavarmaṉ, it may be surmised that Viṇṇavarmaṉ, Vāṇavarmaṉ, and the Gaṅga ruler were on friendly terms. Who invaded, the Gaṅga territory and what was the result, are not known. However the present epigraphs, assignable to 4th—5th century A.D., give us a glimpse into the so called dark age of South Indian history.

The epigraphs in Tamil language and inscribed in mixed script of Tamil-Vaṭṭeḻuttu characters, mark an important landmark in the study of South Indian palaeography.[1]

The earliest inscriptions of the Tamil country are found in the natural caverns, occupied by the Jaina ascetics and on the potsherds excavated at Arikamedu, Uraiyur and Korkai. These range from 3rd century B.C. to 2nd century A.D. and are in Damili, the parent script of later Tamil and Vaṭṭeḻuttu scripts. It is well-known that both Tamil and Vaṭṭeḻuttu scripts were employed for writing Tamil language. Why two different scripts were employed for writing the same language and whether they were evolved from a common script or had independent development are questions of absorbing interest to students of South Indian palaeography. The evolution of Tamil script from 'Damili' is clearly demonstrated by many inscriptions. The evolution of Vaṭṭeḻuttu has not so far been clear so much so some scholars were led to believe that Vaṭṭeḻuttu was the parent of Tamil script.

The latest inscription to be found in Damili is the Araccalur inscription of Tēvaṉ Cāttaṉ assignable to 3rd century A.D. The earliest inscrip-

1. R. Nagaswamy, The origin and evolution of Tamil, Vatteluttu and grantha script IInd International conference, seminar of Tamil Studies, 1968,

tion in Vaṭṭeḻuttu noticed so far in Tamil country is the Thirunatharkunru epigraph[1] of Chandranandi assigned to the 5th century A.D. This leaves a gap of about 200 years. This gap is now being filled up by the present epigraphs which are to be assigned to late 4th century or the beginning of the 5th century A.D. Some of the letters like "*a*", "*ma*" and "*na*" are clearly in transitional stage from the Araccalur epigraph to the Thirunatharkunru record.

As mentioned earlier, the epigraphs under study are not purely in Vaṭṭeḻuttu, but are in Vaṭṭeḻuttu and Tamil scripts. A closer study of Thirunatharkunru record reveals that the same is also written in mixed alphabet. It may be said that the Araccalur record is also in mixed script of Vaṭṭeḻuttu and Tamil, indicating the emergence of these two scripts from Damili. Thus we are now in a position to say that both Tamil and Vaṭṭeḻuttu scripts show clear traces of branching off from Damili, by about the 3rd century A.D. and that both were mixedly employed in inscriptions till at least the 8th century A.D. as seen from the Hanumanthapuram inscription of Vijaya Īśvarvarmaṉ.

The Irulappatti inscriptions[2] are also of interest for the study of Dravidian linguistics. The clear influence of Kannada over Tamil is found for the first time in the Vallam inscription of Mahēndravarmaṉ assigned to the 7th century A.D. But the word Araisaru, in the present inscriptions clearly suggest an earlier date for such influence.

---

1. *S.I.I. XVII,* No. 262, (A.R. No. 239 of 1904)

2. R. Nagaswamy, Irulupatti hero stones, The Hindu, 28-7-68. In this article I gave the readings of two names as Vinnapperasani and Korranne. Thiru K. G. Krishnan of the Epigraphist's office, in a letter published in the Hindu (21-8-68) has given revised readings for the above names as Vinnapperenadi and Korrantai. I accept the suggested revisions but disagree with Thiru Krishnan on two other points. Thiru Krishnan holds the epigraph of Vanavarman to be earlier than that of Vinnavarman. There is no justification for assigning two different dates for these two hero stones. Both are to be assigned to the same period and relate to the same encounter. Thiru Krishnan's other statement, "Nor is there much to say in favour of the tendency to connect everything with the Sangam anthologies," to say the least, is amusing; as he himself connects Tamil literature with epigraphs in the very same short letter. The epigraphs under discussion relates to a period, when there is no epigraphical material to compare and the only source for any attempt at interpretation is literature.

சேந்தமங்கலம் ஆபத்சஹாயேச்சுரர் ஆலயம்

நடன. காசிநாதன் எம். ஏ.,
கல்வெட்டாய்வாளர், தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறை.

தென்னாற்காடு மாவட்டம், திண்டிவனம் தாலுக்காவில், சேந்தமங்கலம் என்ற ஒரு சிறு கிராமம் உள்ளது. இது சென்னை-திருச்சி நெடு வழியில், விழுப்புரத்திலிருந்து சுமார் இருபது கல் தொலைவில் தெற்கே உள்ளது. இவ்வூர் சேர்ந்தமங்கலம்[1] என்றும், சேந்தவன்மங்கலம்[2] என்றும், ஜெயந்தமங்கலம்[3] என்றும் வழங்கப் பெற்றுள்ளது. இங்கு குடி கொண்டிருக்கும் ஆபத்சஹாயேச்சுரர் ஆலயம் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தது. இக்கோயிலின் மூலவர், வாணிலைகண்டீஸ்வரமுடையார்[4] என்று கி. பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டுகளிலும், ஆபத்துக் காத்தருளிய நாயனார் [5] என்று கி. பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த விஜயநகர மன்னர்கள் காலத்திய கல்வெட்டுகளிலும் குறிக்கப் பெறுகிறார்.

இக்கோயிலை, கி. பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டில் மணவாளப் பெருமாள் என்ற காடவராயன், தன் பெயரால் "வாணிலைகண்டீசுவரம்" என்று எடுப்பித்தான்.[6] இம்மன்னனுடைய மனைவியும் சமயப் பற்று மிக்கவள். திருவெண்ணெய் நல்லூரிலுள்ள பெருமாள் கோயிலுக்கு அவள் திருப்பணி செய்வித்தாள் என்பதைக் கல்வெட்டு மூலம் காணமுடிகிறது.[7] இவர்களுடைய காலத்தில்தான் சேந்தமங்கலம் தலைநகராக ஆக்கப்பெற்று[8] பல பெருநகரங்களோடு தொடர்பு கொள்ளும் வகையில் பெருவழிகளும் அமைக்கப்பெற்றன. இவ்வூரிலிருந்து சென்ற பெருவழி ஒன்றுக்குச் "சேந்தமங்கலப் பெருவழி"[9] என்று பெயர் வழங்கி வந்தமை கல்வெட்டின் மூலம் தெரியவருகிறது. சோழப் பேரரசன் மூன்றாம் இராசராசனுக்கும், காடவ மன்னன் கோப்பெருஞ்சிங்கனுக்கும் நிகழ்ந்த போரில் கோப்பெருஞ்சிங்கன்

---

1. S.I.I. VIII, No. 359.
2. Ibid. No. 344, 352; S. I. I. XVII, No. 145.
3. S. I. I. VIII, No. 356.
4. Ibid. No. 350.
5. Ibid. No. 344, 351.
6. Ibid. No. 350.
7. A. R. E. 487 of 1921.
8. எஸ். ஆர். பாலசுப்ரமணியன், கோப்பெருஞ்சிங்கன், பக்கம். 100.
9. A. R. E. 407 of 1921

வாகைசூடி, மூன்றும் இராசராசனையும், அவனது பட்டத்தரசியையும், மற்றவர்களையும் சேந்தமங்கலத்தில் சிறை வைத்தான் என்பதை திருவயிந்திபுரக் கல்வெட்டும்[10] "காலகளப" என்பவர் எழுதிய "கத்யகர்ணமிர்தம்" என்ற நூலும் விவரிக்கின்றன. ஆனால் சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் காலத்தில், "வேந்தர்கள் அதுவரையில் கண்டிராத அளவில் மிகவும் நேர்த்தியாக விளங்கிய கோட்டையைப் பெற்றிருந்த சேந்தமங்கலம் முற்றுதலுக்குள்ளாகி, பின்னர் பல்லவ மன்னனிடமே திருப்பி அளிக்கப்பெற்றது" என்பதை முதலாம் சடையவர்மனின் மெய்க்கீர்த்தி தெளிவாகக் காட்டுகிறது.[11] அதன்பின்னர் காடவ மன்னர்களின் செல்வாக்குக் குன்றி தெலுங்கு சோழர்களின் செல்வாக்கு உயரத் தொடங்கியபோது சேந்தமங்கலம் தெலுங்கு சோழர்களின் இரண்டாம் தலைநகராக ஆக்கப்பெற்று சிறப்போடு திகழ்ந்தது என்பதை பாண்டிய மன்னன் ஸ்ரீவிக்ரம பாண்டியன் தனது மெய்க்கீர்த்தியில் "ஜயந்தமங்கல புராதீஸ்வர வீரகண்டகோபால புஜங்க விஹங்கராஜ"[12] என்று கூறிக்கொள்வதால் புலனாகிறது.

சேந்தமங்கலமான இவ்வூர் விஜயநகர மன்னர்களின் காலத்தில் மிலாடு என்னும் ஜனநாத வளநாட்டைச் சேர்ந்த குறுக்கைக் கூற்றத்தில் அமைந்திருந்தது.[13] ஆனால் கி.பி. 15-ஆம் நூற்றாண்டில், வீரபிரதாப தேவர் ஆட்சிக் காலத்தில் இவ்வூர், நடுவில் மண்டலத்தில் உள்ள இராஜராஜ வளநாட்டைச் சேர்ந்த திருமுனைப்பாடி நாட்டில் சேர்ந்திருந்ததாகத் தெரியவருகிறது.[14]

ஒருகாலத்தில் தலைநகரமாக இருந்து மிகுந்த வனப்போடு காட்சியளித்த இவ்வூர் இன்று தனது பெருமையைப் பறைசாற்றிக் கொள்ள ஒரே ஒரு நினைவுச் சின்னத்தைத்தான் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. அதுதான் இன்று "ஆபத்ஸஹாயேச்வரர் ஆலயம்" என்று வழங்கும் திருக்கோயிலாகும். ஊரின் மேற்புற எல்லையில் ஓங்கி நிற்கும் இதன் அழகே அழகு. இக்கோயில் காடவகுல மன்னர்களின் கட்டடக்கலைக்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு ஆகும். கட்டடக்கலையைக் கொண்டு காணும்போது பிற்காலச் சோழர்களின் கட்டடக்கலையை ஒத்தே இது காணப்படுகிறது.

---

10. Epi. Ind. XXIII, No. 27.
11. S.I.I. V, No. 459.
12. S.I.I. VIII, No. 356.
13. Ibid. No. 353
14. Ibid. No. 350

கிழக்குப் பக்கம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் இக்கோயிலில் கீழ்ப் புறம் மட்டும் ஒரு கோபுரம் காணப்படுகிறது. கோபுரத்தின் வழியே உள்ளே நுழைந்தால், மூலவரைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் நந்தியை முதலில் காணலாம். அதனை அடுத்து தூண்களால் தாங்கப் பெற்றிருக்கும் முகமண்டபத்தைக் காண நேரும். இம்மண்டபத்தில் வடக்குப் பக்கத்தில் ஒரு சிறு சன்னதி உள்ளது. அதில், பிரமன் தனது அன்ன வாகனத்தோடு காட்சி தருகிறார். முகமண்டபத்தின் வழியே உள்ளே சென்றால் அர்த்த மண்டபம், அந்தராளம் ஆகியவைகளைத் தாண்டி உண்ணாழியை அடையலாம். இதன் மேலே எழுப்பப்பட்டுள்ள விமானம் இரண்டு அடுக்குகளைக் கொண்ட தாக உள்ளது. விமானத்தின் உச்சியில் எண்பட்டை வடிவமான சிகரம் உள் ளது. இக்கோயிலைச் சுற்றி முதலாம் திருச்சுற்று மாளிகையும் கல்லால் எடுப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இரண்டாம் திருச்சுற்றில், வடக்குப் பக்கத்தில், அதாவது மூலவரின் இடது பக்கத்தில், அம்பாளின் ஆலயம் உள்ளது. இவ்வம்பாளின் பெயர் திருக்காமக்கோட்டமுடைய நாச்சியார்[15] என்பது ஒரு கல்வெட்டின் மூலம் தெரியவருகிறது. திருச்சுற்று மதில்களின் அமைப் பைக் காணும்போது இக்கோயில் பிற்காலத்தில் ஒரு கோட்டையாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம் என்று ஊகிக்க முடிகிறது.

இக்கோயிலை எடுப்பித்தவன் மணவாளப் பெருமாள் என்ற காடவ குல மன்னன் என்பது முன்னரே கூறப்பட்டுள்ளது. அவன் தான் எடுப் பித்த கோயிலில் தன் பெயரால் "ஏழிசை மோகன் சந்தி"[16] என்ற ஒரு சந்தி வழிபாட்டையும் ஏற்படுத்தியுள்ளான். இம்மன்னனின் அருமைந்தன் கோப்பெருஞ்சிங்கனும் தனது பெயரால் "எல்லாந்தலையான பெருமாள்" என்ற ஒரு திருநாளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறான்.[17] அவன் தனது மற்றொரு பெயரால் "அய்யணங்காரன் சந்தி"[18] என்ற மற்றொரு சிறப்பு வழிபாட் டையும் இக்கோயிலில் ஏற்படுத்தியுள்ளான் என்று தெரியவருகிறது. இதன் மூலம் அவனுக்கு அய்யணங்காரன் என்ற மற்றொரு பெயரும் இருந்து வந்தமை புலனாகிறது.

பாண்டிய, விஜயநகர மன்னர்களும் இதன்பால் ஈடுபாடு கொண்டு அறக்கொடைகள் அளித்துள்ளனர். பாண்டிய மன்னர் வீரபாண்டியதேவர் தம் பெயரால் "பூமிபுத்திரன் சந்தி"[19] என்ற ஒரு வழிபாட்டை ஏற்படுத்தி

---

15. S. I. I. VIII, No. 345.
16. Ibid. No. 350.
17. 18. Ibid. No. 358.
19. Ibid. No. 353.

யுள்ளார். இதன்மூலம் வீரபாண்டியனுக்குப் பூமிபுத்திரன் என்ற ஒரு பட்டப் பெயரும் இருந்து வந்தமை புலனாகிறது. பராக்கிரமபாண்டியன் காலத்தில் ஒரு குறுநிலத் தலைவனாக இருந்த ஸ்ரீரங்கநாத நாயக்கர் என்பார் தமது பெயரான "கண்டர்கண்டர்"[20] என்ற பெயரால் ஒரு வழிபாட்டை ஏற்படுத்தியுள்ளார். தங்களால் ஏற்படுத்தப் பெற்ற சிறப்பு வழிபாட்டிற்கும், திருநாள்களுக்கும் செலவுக்காக நிலங்களையும், பசுக்களையும், பொன்னையும் கொடையாக அளித்துள்ளனர். நுந்தா விளக்குகளும் இக்கோயிலுக்கு அளிக்கப்பெற்றன.

இக்கோயிலில் உள்ள ஒரு மண்டபம் "ஆலாலசுந்தரன் கூடம்"[21] என்று அழைக்கப்பெற்று வந்தமை கல்வெட்டுமூலம் தெரியவருகிறது. அம்பாள் சன்னதியான திருக்காமக்கோட்டமுடைய நாச்சியார் ஆலயமும் இக்கோயிலின் மூலவரை எழுந்தருளுவித்த காலத்திலேயே எடுக்கப்பெற்றிருக்கவேண்டும்; அல்லது கோப்பெருஞ்சிங்கன் காலத்தில் எழுப்பப் பெற்றிருக்கவேண்டும். ஏனெனில், கோப்பெருஞ்சிங்கன் காலத்தில், அரையன் உதையப்பெருமாள் என்னும் தொண்டைமான், வாணிலைகண்டீஸ்வரமுடையார் கோயிலுக்கும், திருக்காமக்கோட்டமுடைய நாச்சியார் கோயிலுக்கும் ஒரே சமயத்தில் நந்தாவிளக்குகள் அளித்ததிலிருந்து அவை இரண்டும் அப்பொழுதே வழிபாட்டில் இருந்தமை அறியலாம்.[22] இவை மட்டுமல்லாது, ஒரு துர்க்கைக் கோயிலும் சேந்தமங்கலத்தில் இருந்திருக்கிறது. அது ஊரின் தெற்குப் பக்க வாயிலின் அருகில் அமைந்திருந்தது.[23] அத்துர்க்கைக் கோயில் விஜயநகர மன்னன் வீரபிரதாப மஹாராயர் காலத்தில், அதாவது கி. பி. 1430-இல் புதுப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது.[24]

இக்கோயிலின் மூலவரான ஆபத்துக்காத்தருளிய நாயனார் ஒவ்வொரு ஆண்டும் பங்குனி மாதத்தில் சதய நட்சத்திரத்தன்று திருத்தேரில் பவனி வந்துள்ளார் என்பதைக் கல்வெட்டின் உதவியால் உணர முடிகிறது.[25] இக்கோயில், முப்பது வட்டத்து பிராமணர்களின் மேற்பார்வையில் இருந்து வந்துள்ளது.[26] இக்கோயிலில் விளக்குகள் எரிப்பதற்காக அளிக்கப்பெறும் நெய்யை "அதிகைநாயகன் நாழி"[27] என்ற படியால் அளந்துள்ளனர்.

20, 21. Ibid. No. 345.
22. Ibid. No. 356.
23, 24, 25. Ibid. No. 349.
26. Ibid. No. 345, 346.
27. Ibid. No. 346.

MADURĀNTAKAN MĀḌAI

BY

R. Nagaswamy, M.A.,
Director of Archaeology, Govt. of Tamilnadu.

A coin illustrated in the Mysore Archaeological Report for the year 1934 (pl. XVIII-Fig. 4) is important for the study of South Indian numismatics. Unfortunately full particulars regarding the find spot, weight etc., are not given in the report. The coin bears on the left a fish and a seated tiger on the right. A legend is found around the emblem. The reverse of the coin resembles the obverse in every detail.

Noticing the coin the Mysore Archaeological Report reads :-

"Similar to No. 3-but the legend reads : '*Chaṅ(ṁ)tra chā ṅta*' i.e. *Chandrasānta* which is either a new name or a title. The '8' like figure which has been read as '*ṁ*' is Grantha. With some doubt the legend may also be read as *Cha n (8) ta Chōlan*. Rājarāja I had the title *Chaṇḍa Parākrama*, the first word of which may possibly be the same as the first word of the legend. But the device of tiger and one fish only and the Tamil legend may indicate a different person as also the '8' like figure. The meaning of the later is in this case doubtful. It may be a modification of the Telugu figure 4".

உ தி ரா ந் த க ந்
Ma ti rā n ta ka n

The above report clearly indicates that the legend has not been properly read and that the importance of the coin has been totally missed. The '8' like figure in the legend is clearly Grantha *ma.* The legend is in Grantha and Tamil characters and clearly reads *Ma-ti-rā-n-ta-ka-n.* The city of Madurai was called in ancient epigraphs as *Matirai.* This form occurs in early Damili inscriptions found in the natural caverns near Madurai. The Chōḻa king Parāntaka I had the title *Matiraikoṇḍa Parakēsari.* So the coin is an issue of a victor of Madurai. That this is a Chōḻa coin is beyond doubt. A number of Chōḻa rulers had this significant title 'Madurāntaka'. Thus Parāntaka I, Uttamachōḻa and Rājēndra I had this title. Hence the question arises as to whom this coin should be attributed.

In this connection it is worth noting that a unique coin obtained by Elliot, but lost subsequently, has been illustrated by him with the help of a drawing. The coin has a fish on the left and a seated tiger on the right, with a legend in Tamil-Grantha characters, reading "*Uttama Chōḻan*". The Mysore Archæological Report for the year 1934 illustrates this drawing as well. The same central device-only one fish and a seated tiger-is found repeated in the coin under discussion. Hence it may also be taken as an issue of Uttama Chōḻa. Further in all the known coins of Rājēndra Chōḻa I, the device is one bow, two fish and a Tiger. No coin of Parantaka I has so far been noticed which will facililate comparison. Hence the coin under discussion bearing one fish and a seated tiger, with the legend *Matirāntakan* may be assigned to Uttama Chōḻa.

It is now found that the coins of Uttama Chōḻa fall into three groups. The first one carries the legend *Uttama Chōḻa,* in Nagari characters, on the reverse and a bow, a seated tiger and two fish, on the obverse. Specimen of this type is the unique coin illustrated by Elliot, bearing the legend *Uttama Chōḻan* in Tamil-Grantha characters, but unfortunately lost. The third type is the present coin, carrying the legend '*Matirāntakan*'.

Several inscriptions of the Chōḻa period give the names of coins that were under circulation. From these we gather that the coins were called after the ruling kings, either by their names or titles such as *Rājarājan Māḍai, Rājēndra Māḍai.* The earliest coin thus referred to by name is :"*Madurāntakan Māḍai* issued during the reign of Uttama Chōḻa. As mentioned earlier, Uttama Chōḻa's coins, so far discovered fall into

three groups; the first two bearing the King's name and the last, his title *Matirāntakan.* Of these three types the last mentioned is in all probability the *Madurāntakan Māḍai* of Inscriptions. From the above it becomes clear, that the coins mentioned by names in inscriptions, such as *Madurāntakan Māḍai,*[1] Rājarājan Māḍai etc., did bear the same name on the coins as well.

It is of interest to note that *Madurāntakan Māḍai* was equivalent to one *kaḷañju* of gold and served as the standard of fineness for testing gold. Some inscriptions also refer to it as *Poṉ*. It is well known that the earliest of the now extant coins, ascribed to the Chōḷas of Vijayālaya line, belongs to the reign of *Uttama Chōḷa.* Thus the coin, under discussion, would be the earliest surviving example of a Chōḷa coin, referred to by name, in inscriptions.

---

1. Prof. K. A. Nilakanta Sastri. '*The Colas*', pp. 613.

Revised readings of Elliot's coins — by R. Nagaswamy

In his classical work *Coins of Southern India,* Sir W. Elliot has illustrated a number of coins from South India. When the book was in the press, his eyesight was failing him and he had to depend upon the help of others. He has stated that it was a serious hindrance to revision, more especially in the re-examination and description of the coins themselves. It has been found that a few of his illustrations and thier readings need correction. I give below the readings of Elliot and below it my revised readings.

No. 132 : "Copper-Obv. Standing Figure, Ceylon Type. Rev. A mountain; below, the Tamil word *Ketu. Ketu,* being synonymous with *dhvaja,* I attribute this, with hesitation, to Malayadhvaja, the second name in the Puranic lists."

The figure on the reverse is not a mountain, but the usual seated Ceylon man. The legend reads *Setu* and not *Ketu.* The coin was in all probability an issue of Sethupathi rulers and not of Malayadhvaja Pāṇḍya.

No. 136 : "Copper–Obv. Standing figure with two characters to right. Rev. Fish between lamps; in margin *Samara kōlāhala.*"

The legend on the reverse reads *Ellān talaiyān* and not *Samara kōlāhala.* On the obverse there is only one letter *Su* struck in the reverse direction. The mistake is probably in the *dye.* Evidently the coin is an issue of Sundara Pāṇḍya.

No. 137 : "Copper–Obv. Same as above. Rev. Two fish surrounded by legend *Samara kōlāhala.*"

The legend on the reverse reads *Ellān talaiyān* and not *Samara Kōlāhala.*

No. 139 : "Copper–Obv. Standing figure. Rev. In old Tamil, *Korkai Āṇḍār,* i.e. "Ruler of Korkai", a title of the Pāṇḍyan princes. Sewell's Collection."

The legend on the reverse reads *Chōnādu Koṇḍān* and not *Korkai Āṇḍār.* In fact there is no issue which bears the legend *Korkai Āṇḍār.*

No. 140 : "Copper–Obv. Similar standing figure. Rev. Seated figure, and legend *Kūna Pāṇḍya,* the last name in the lists."

The legend on the reverse reads *Ku-la* probably standing for Kulasēkhara and not *Kūna Pāṇḍya* as mentioned.

No. 144 : "Copper–Obv. Standing figure, with two fish and sceptre to right. Rev. Seated figure with legend, which has been read *Terumalai* (?)."

The legend on the reverse reads the *Vikrama* and not *Terumalai*; probably an issue of Vikrama Pāṇḍya.

No. 160 : "Copper–Obv. Standing figure. Rev. Two fish surrounded by an obscure legend, Raja Raja (?)."

The legend on the reverse reads *Ellāntalaiyān* and not Rāja Rāja.

DEVELOPMENT OF THE CARE OF ANCIENT MONUMENTS IN TAMILNADU

SOME PRELIMINARY CONSIDERATIONS

BY

G. R. H. Wright

Institut Francais d' Archaeologie, Beyrouth, Liban;
Unesco mission to Srirangam temple.

It has often been remarked that the main damage to monuments is caused by the works of man, not by nature. So very logically the most fundamental approach to the care of monuments is to operate on the agent of destruction, man or society, rather than on the damaged object, the monument. That is to take preventative action, in the best sence. This entails public understanding of the issues involved. Understanding must begin at the head. The first step then in attempting to introduce the concept of the conservation of ancient monuments into the workings of Tamil nadu Society is to ensure that those to be made responsible for such matters have a thorough appreciation of their significance.

Something can be done to this end by discussion and demonstration within the country (to wit this note). Manifestly however, truly valid appreciation can only be obtained by observing and participating in the activities of an Ancient Monuments Service, as operating in a society where it is native. Thus it would seem undeniable that a truly vital role in the development of programatic care of ancient monuments in Tamil nadu will be played by those persons deemed suitable for gaining this experience. By extension then, a vital matter will be in recognising what constitutes suitable knowledge, aptitude and talent for being charged with this responsibility.

Initially it may be remarked that it would be very advantageous indeed for any person involved in the administration of such a service to gain some acquaintance of its aims and methods in the above mentioned way. However what comes more closely under-discussion concerns those to be charged professionally with forming principles, ordering practice with directing and carrying out the work embodying these principles and practices. Here not surprisingly recourse to Indian tradition is a help.

According to ancient Indian tradition the master architect should be of mixed caste; since he was dealing with matters on the one hand technical and on the other hand religio-philosophical, he was required to be both a craftsman and an abstract thinker. So it is with the man charged with the care of ancient monuments. He should be both an architect and a scholar. The fundamental background is scholarship, to which must be allied a competence in the practice of architecture. In so far as the work in Tamilnadu in large measure will relate to religious buildings then his scholarship should encompass the history of religion as wall as architectural history. Additionally a further, most taxing, requirement is laid on those who are first to proceed in this matter. They must be of sufficient formation to estimate the relevance of what they experience elsewhere to the needs of Indian Society. Simply to absorb what is said and done in another place and expect to reproduce this in Tamilnadu will not be sufficient. It is not difficult to give some intimation of the real difficulties to be apprehended in this connection.

In dealing with the fabric of an ancient monument current theory considers two distinguishable categories – that of the structure and that of the aspect. Neither, either or both may require attention according to the principles recognised as governing the care of ancient monuments. If neither requires attention, the fabric of the ancient monument is not to be interfered with. If either one of the categories only requires attention, that attention must be given without interference or impairment to the other category. If both categories require attention then attention to both categories must be given only to the required degree. All interference with an ancient monument beyond these requirements constitutes destruction according to contemporary principles of the care of ancient monuments.

These matters are common place to those who have grown up within the ambit of their working, but are not necessarily so far others. The care of ancient monuments is itself an art and these are among its basic canons. Such canons are accepted automatically within the art province but may appear quite stranger (even bizarre) beyond that province. In this way the instinctive, popular reactions in South India to the idea of the conservation and restoration of ancient monuments are not at all those which have developed recently in e.g. Western Europe. This fact can be illustrated forcefully with respect to the basic categories of structure and aspect outlined above.

Consider those ancient monuments which are still in use for the purpose originally designed – what may be called "Living Monuments". In Tamilnadu such monuments are for the most part medieval Hindu temples. From the western view-point it is the aspect of these monuments which demands attention and that, as may be expected, almost entirely due to the acts and omissions of man. Destruction, delapidations, village style redecorations all combine to negate the aspect of monumentality. Nonetheless locally, for the general, nothing is seen to be amiss with their appearance (except perhaps, that they do not present the familiar appearance of twentieth century building). Since such impressions rest in the eye of the beholder, it is then quite unreal to speak to the general observer of restoring or conserving the 'monumental aspect'–this category not haveing for him any reality.

On the other hand these monuments were very well and solidly built and for the most part their structure requires little major attention. However in the general understanding conservation and restoration of monuments is a 'modern' concept and hence to be allied with modern technology. Its application is thus considered to be a matter of science and engineering. It is physics and chemistry with their products and processes which are to prolong life and restore strength to buildings on analogy with the miracles of contemporary medicine.

Briefly speaking intervention of this "scientific" nature is rarely required. It may or may not have the desired effect on the structure very possibly it will damage the aspect of an ancient monument.

Perhaps from such a sketch it must be imagined that to work out the application of principles novel to the climate of opinion will be no easy matter. Truly those concerned will need to draw on some store of 'philosophical sociology'.

If in the foregoing it has been emphasised that conditions in India must be understood in terms of Indian culture, this is very necessrry to scotch the facile concept that the mechanical application of some idea or practice current in Rome, Paris or London is sufficient in itself to remedy difficulties in India. However a contrary misconception must be combated.

Circumstances in India are not so highly idiosyncratic as to be without parellel anywhere else in the World. This prevalent assumption

gives rise frequently to a basic pessimism. "Affairs here are so peculiarly involved that no solutions found practical elsewhere will ever work. Accordingly after all the talking is done we must continue to get on with our difficulties as best we can". With respect to the basic ways in which the care of ancient monuments impinges on the working of society, such an outlook would be entirely unjustified. In this connection affairs in Tamilnadu certainly parellel those elsewhere.

To clarify this matter thought may be given to those buildings which, as constituting monuments, require conservation or restoration. They may be divided into three broad types :

(a) Vestigial remains of a vanished age i. e. archaeological ruins. Here mainly at issue is the very active contemporary concern for archaeology.

(b) Structures which, although no longer functional as such in modern society, are still recognisable for what they were i. e. a temple or place etc. These may be termed 'ruined monuments'. They form clearest and most straightforward field for the conservation and restoration of monuments.

(c) Finally there is the (in Tamilnadu very important) class of buildings which are at one and the same time ancient monument but also still fullfil their role in modern society – i. e. they remain in use as Hindu temples or the like. Very obviously in applying measures of conservation and restoration to such monuments other interests will be affected and these must be consulted and considered.

Whatever the group to which the monument belongs no programme of conservation and restoration can be carried out socially *in vacuvo* so to speak. If possible complications immediately suggest themselves in Tamil nadu, it must be realised that analogous complications occur in Greece, Holland, Spain etc. Municipal authorities wish to conserve the excavated remains of a Roman villa, the pre-historic archaeologist wishes to dig them up to investigate important neolithic remains beneath. A ruined monument is inaccessible to the public on private land or blocks the traffic in a growing town. The clergy and congregation wish to add some necessary facilities to their mediaeval church. The ancient monuments authority objects that this would be destructive to the monumental aspect. An archaeologist wishes to dig underneath the pavement of the church to investigate a temple on the ruins of which the church is said to be built.

Every one unanimously agrees that certain measures of restoration should be applied to an ancient monument but how can the necessary funds be obtained – by State grant, private contribution or public subscription.

The several interests figuring in this recital are, or may be, represented by authorities, governmental or private; possessed of statutory powers executive or consultative; endowed with funds to a greater or less degree. The conflicts of interest which emerge are genuine and progress in resolving them can only be by co-operation based on a genuine recognition of the conflicts.

To this end, it is essential that such authorities speaking in the name of the conservation of ancient monuments should possess reasonable statutory powers and be in a position to give effect to these powers by reason of enjoying public support and adequate resources. The constitution, powers and resources of these authorities vary in different countries. In Tamilnadu the authorities chiefly concerned, the Hindu Religious and Charitable Endowments Commission and the Department of Archaeology compare very reasonably in these respects with corresponding authorities elsewhere. Given puplic support for such work, with the present and potential resources at its disposal, Tamilnadu can look forward to dealing with the problems of its ancient monuments in a manner and on a scale comparable to that found in other lands.

The conclusion to these remarks is clearly that success in caring for ancient monuments is determined by public interest. Conservation and restoration of ancient monuments ultimately proceeds like all human activity, not from advice nor directions but from the breasts of men. Society is the lengthened shadow of a man, and what a man does because he so wishes is accomplished without effort, while to do something against the will is a heavy burden. The result of externally engineered concern for restoration of ancient monuments will remain largely verbal. The words of men tend to be those of others, their acts are their own. Concomitant with many words concerning restoration if this concept remains outside the spiritual consciousness, monuments will suffer in the same or increasing measure. Should restoration of monuments enter the spiritual consiousness of the people, then damage will be discontinued and the most massive and recent disfigurements will be removed effortlessly without urging and without words.

Finally an important matter must be clearly understood. The value of restoration of monuments is marked by its cost. That is value understood in spirit. If it is thought that a programme of restoration of ancient monuments can be adopted on the principle that there is nothing to lose and perhaps something to be gained, then the concept is worthless. And here, evidently, cost is meant in ultimate terms, not to be thought of in rupees or dollars. Far from being something nominal which can be adopted without consequence to the workings of contemporary life, the conservation of ancient monuments will be found to affect many established interests. This will be its cost. If these interests are considered of greater social significance than the conservation of monuments, then the conservation of monuments will not be worth its cost and will not be received into the working of Society.

SOME RARE COINS OF JAFFNA

BY

Iravatham Mahadevan.

1. Introduction :

This paper describes three rare copper coins and assigns them, for the first time, to the Ārya Cakravarti dynasty of Jaffna. The first [1] (Fig. 1) and the most important of the three coins, which is known to the numismatists for more than a century, has not been assigned so far to any dynasty. The second[2] (Fig. 2) and the third[3] (Fig. 3), also known for a long time, have been attributed earlier to the Pāṇḍyas and the Cōḷas respectively. It is, however, suggested here that in the light of the fresh evidence furnished by the identification of the first coin, the attribution of the other two will have to be revised, and that these coins have also to be assigned to the Ārya Cakravartis of Jaffna.

2. Brief history of the Arya Cakravartis :

2·1. The history[4] of the Ārya Cakravarti dynasty of Jaffna may be briefly noticed here, with particular reference to its Kaliṅga origin and relations with the Pāṇḍyas, as the present coins throw welcome light on both these aspects.

2·2. The rule of the Kaliṅga princes over Jaffna was established in two waves. We know very little of the first Kaliṅga dynasty, apart from the legendary traditions contained in some of the late Tamil works of Jaffna. *Yāḻppāṇa Vaipavamālai*[5] records that Ugrasimha, a Kaliṅga prince, invaded Ceylon in Śaka 717 (795 A.D.) and founded a kingdom in Jaffna. His son, Narsimha, who ascended the throne with the name of Jayatuṅga Vararājasimha, was probably killed, when Śrīmāṛa Śrīvallabha Pāṇḍya (815–62 A.D.) invaded Ceylon. Nothing is said of his immediate successors in the Jaffna chronicles. It would, however, appear from certain cōḷa inscriptions of the 11th century that the Kaliṅga princes continued to rule over Jaffna under the suzerainty of the Cōḷas.

2·3. The second Kaliṅga dynasty was founded by Māgha, a Kaliṅga prince who invaded Ceylon in 1215 A.D. and set up his rule in

Polonnaruwa. But Parākrama Bāhu II retook that city in 1236 A.D., forcing Māgha to retreat to the East Coast. The descendants of Māgha styled themselves Ārya Cakravartis and ruled over Jaffna, first from Simhapura (Ciṅkainakar) and later from Nallūr for a period of nearly four centuries. Their long rule came to an end with the Portuguese occupation of Jaffna in 1618 A.D.

2·4. Some later Tamil works like the *Yāḻppāṇa Vaipavamālai* contain the legend that Pāṇḍimaḻavaṉ, a veḷḷāḷa chieftain of Jaffna, went to Madurai and invited a Kaliṅga prince who was then in the Pāṇḍya Court to take over the kingdom of Jaffna and save the people from anarchy. The truth behind this legend is perhaps that the second Kaliṅga invasion of Jaffna had the support of the Pāṇḍyas who were only too eager to have an ally in Jaffna against the Sinhalese kings. In any case, we know that three Pāṇḍya invasions in quick succession during the second half of the 13th century, secured their paramountcy over the northern part of Ceylon. Jaṭāvarman Sundara Pāṇḍya invaded Ceylon in 1254–56 A.D. and Jaṭāvarman Vīrapāṇḍya in 1262–64 A.D. Ceylonese Chronicles also record that Māṛavarman Kulaśekhara Pāṇḍya invaded Ceylon in 1278 A.D. through his 'minister' Ārya Cakravarti and carried off the famous Tooth Relic. The Ārya Cakravartis continued to be the faithful allies and vassals of the Pāṇḍyas until the second Pāṇḍya empire was overthrown by the Muslim invasion of Madurai in 1323 A.D. They assisted the Pāṇḍyas not only against the Sinhalese kings; they also went to the mainland in support of the Pāṇḍya wars against the Hoysaḷas. Varodaya, the then Ārya Cakravarti played a notable part in the Pāṇḍya wars of succession in the early years of the 14th century.

2·5. The Ārya Cakravartis claimed a mixed descent, on the one hand, from the Eastern Gaṅgas of Kaliṅga and on the other; from certain brahman families of Rāmeśvaram. The adoption of the 'seated bull' emblem on their flag and coinage, the naming of their capital after Simhapura, a Kaliṅga city, and the use of the medieval Kaliṅga Nāgari Script on their earlier coinage prove conclusively that the Ārya Cakravarti dynasty was a branch of the Eastern Gaṅgas of Kaliṅga. For its connection with the brahmans of Rāmeśvaram, we have only the evidence of the traditions embedded in the medieval Tamil works of South India and Jaffna. There is, however, no reason to doubt the veracity of this tradition, as practically every reference to these kings in the Tamil works labels

them as 'Ārya'. It was probably as a result of this alliance that the Ārya Cakravartis styled themselves *Cētu Kāvalar*, the 'Guardians of *Setu*'. Their later coins bear the Tamil legend *Cētu* on the reverse.

2·6. On accession to the throne, every Ārya Cakravarti assumed the name and title of Rājaśekhara, each alternate king being known as Jagad Rājaśekhara and Para Rājaśekhara.[6] For this reason, these kings are also referred to as the Śekharas in the Tamil works. There were, in all, eighteen Rājaśekharas on the throne, among whom the most illustrious was Varodaya Jagad Rājaśekhara III (1302–25 A. D.).

2·7. In course of time, the Ārya Cakravartis lost all contact with Kaliṅga and were gradually 'tamilised'. They became great patrons of Tamil literature and several notable Tamil works were composed in their court. Their later coinage become South Indian in type and bore Tamil legends. The last few kings of the dynasty had purely Tamil names such as Caṅkili, Peria Piḷḷai etc.

3. Coinage :

The coinage of the dynasty, only in copper so far as is known to us, can be divided into two broad categories, which are quite dissimilar to each other in fabric, design and type :

I. *Earlier period* : (C. 1250–1350 A. D.) :

The thin, broad coins illustrated in figs. 1 and 2, fall in this group. These are fully described in this paper.

II. *Later period* : (C. 1350–1600 A. D.) :

All the later coins are of the so-called "Ceylon-man type" which became almost the universal type of copper *Kācu* in South India and Ceylon from the 11-th Century. These coins can be sub-divided into two categories :

(i) The earliest of the latter-day coins appears to be that illustrated in fig 3. It can be dated between 1350 and 1450 A. D.

(ii) *Setu*-type coins (C. 1450-1600 A. D.) These are the only coins so far assigned to the Ārya Cakravartis. These coins, all of which bear the Tamil legend *Cētu*, are quite common and well-known. They have been illustrated and described by Codrington.[7]

4. Coin in fig. 1 (*Rājaśekhara*-type)

4·1. We may now turn to a detailed study of the coin illustrated in fig. 1. The find-spot of the present specimen is unknown. Fortunately, however, impeccable evidence of the provenance of this type comes from Prinsep and Codrington. Prinsep described and illustrated 'a fragment' of this coin-type 'lately dug up in the ruins of the old city of Montollee.'[8] Describing two 'more or less worn' specimens of this type, Codrington records that 'all these coins were found in Tiruketiswaram, the site of the famous neighbourhood of Māntota, the Mahātittha of the *Mahāvaṃśa* and the great medieval port of entry into Ceylon from South India.'[9] Māntoṭa (also called Mātoṭa or Māntai or Montollee) near Tiruketiswaram, was a great port not only in medieval but even in ancient times, as evidenced by references to the port in the Sangam literature[10] and the numerous finds of Roman Coins from the place.

4·2. The present specimen (Fig. 1) is a circular, rather thin and broad copper coin, measuring 0.8" in diameter and weighing 35 grains. On the obverse there is a couchant humped bull to the right, with one of its forelegs extended to the front. A crescent is above the bull and below are three thick parallel lines. The bull is flanked on either side by two vertical line-like objects. The whole is enclosed within a circle of dots. The reverse contains two lines of bold Nāgarī letters in rather high relief, also enclosed within a circle of dots.

4·3. The fabric and design of the coin should be specially noticed, as they enable us to trace the origin of this type. This broad, thin and light coin is morphologically quite dissimilar to the contemporary coins of the later Cōḷas and Pāṇḍyas of South India and the Dambadeniya Coins of Ceylon. The latter class of coins is smaller, much thicker and heavier and almost universally of the so-called 'Ceylon-man' type. The *setu* coins of the later Ārya Cakravartis belong to this class. The thin broad and light fabric of the present coin and the reverse design of two lines of bold Nāgarī letters occupying the whole field surrounded by a circle of dots clearly suggest that the prototype is the series of very similar coins of Central and Eastern India, issued by the Western and Eastern Cedi Kings as well as the Candellas of Mahoba from the beginning of the 11th to the end of the 14th centuries A.D.[11] Their large, thin gold coins measuring about 0.8" in diameter and weighing about 60 grains were called *drammas* and were struck to the Greek drachma standard.

The obverse of these coins shows the various royal insignia, while on the reverse is invariably written the name of the king in bold Nāgarī letters running to two or three lines. Their copper coins were also of the same type. It is but natural that the Kaliṅga princes of Jaffna borrowed the coin-type from nearer homeland for their earlier coinage, and that, when they lost touch with Kaliṅga and assimilated the local culture and traditions, their coinage also followed suit.

4·4. The various symbols on the obverse of the present coin can be traced to the Eastern Gaṅgas of Kaliṅga.[12] The 'seated bull' was their royal emblem and is found on the seals attached to their copper-plate grants. Some of these grants actually enumerate the royal insignia of the family and mention *'varavṛshabha lāñchana'*.[13] We have direct evidence of the fact that the Ārya Cakravartis adopted the 'seated bull' only from the Eastern Gaṅgas. *Irakuvamicam*, (*Raghuvaṁśa*), a Tamil Kāvya composed by Arakēcari, a poet in the court of the Ārya Cakravartis describes the bull Flag as that of the 'Gaṅga-Āryas'. The crescent above the bull is rather indistinct. The two vertical objects on either side of the bull are perhaps a sword and an elephant-goad representing royal valour and power respectively. The three parallel lines below the bull, of which the middle line is shorter than the other two, may represent a drum, an Eastern Gaṅga symbol.

5. Legend on the reverse :

5.1. The legend on the reverse, consisting of two lines of bold Nāgarī letters occupying the whole field, appears to be in the Eastern or Kaliṅga script of about the end of 12th century A.D; (but see para 7 *infra*). Fig. 4 gives the complete legend (with the conjectural restoration of a portion of the letter *ja* shown in dotted lines), which reads *Śri Rājaśekarā*.

5.2. The orthography is rather corrupt as can be seen from the use of *śri* for *śrī*, *ka* instead of *kha* and *rā* instead of *ra*. As regards the last, the vertical at the end of the legend can also be considered as a punctuation mark, rather than the medial *ā* sign.

5.3. We may notice here a few interesting points on the palaeography of the coin-legend. Two forms of the letter *śa* are used, one as in *śri* and the other as in *śe*. Both are corrupt and rather peculiar, though their ultimate origin can be traced easily enough to the

medieval eastern Nāgarī script of 12–13 centuries A.D.[14] The *e* medial sign in *śe*, a horizontal straight line placed above the letter, is derived from the long, graceful and almost horizontally slanting curve used as *e* medial sign in several Eastern Nāgarī inscriptions of the period[15].

5.4. In the Kalinga script of this period, the letter *ra* is very similar to the letters *ca* and *va* (*ba*). It is this peculiarity of the script, as well as the unsatisfactory nature of their specimens that misled both Prinsep and Codrington in their attempts at deciphering the legend on this coin.

5.5. In a passing reference to this coin, Prinsep wrote:[16] 'One fragment .... of the sitting bull [type] from Montollee has the letters *śrī vī* ... *ka ca* in the Nāgarī characters on the reverse'. A reference to Fig. 4. will show that Prinsep's specimen contained the first two and the last two letters of the legend and that he misread all of them except *ka*. His reading *vī* for *rā* is not surprising if it is remembered that *ra* and *va* looked rather alike and the medial *ā* and *ī* signs were also almost identical in the script. The last letter *ra* was taken to be *ca* by Prinsep, again because of the confusing similarity between the two letters[17].

5.6. Codrington's reading and the correct values of the letters of the coin-legend are shown side by side below:

Correct Reading:	*Śri rā ja śe ka rā*
Codrington's Reading:	*Śrī bā* (*vā*) *la* ... *ka*[*m*] *va*(*ca*)

Here again the similarity between *ra* on the one hand and *va* (*ba*) and *ca* on the other, led Codrington astray. His specimens, like the present one, perhaps contained only the left portion of *ja*, which explains his mistaking it for *la*. Codrington's reading '*Srī Bāla Kaṇva*' and consequent assignment of the coin 'to the Gaṅga Bāṇas... who claimed descent from the Sage Kaṇva' have to be abandoned in the light of the evidence furnished by the present specimen.

6. Coin in Fig. 2 ('*Seated Bull and Double Fish*' - type):

6·1. We may now consider the problem of the attribution of the 'seated bull and double fish' type (Fig. 2) found in Jaffna. To describe the coin, it is enough to state that it is in all respects identical with the *Rājaśekhara*-tpye coin, except that, on the reverse, the

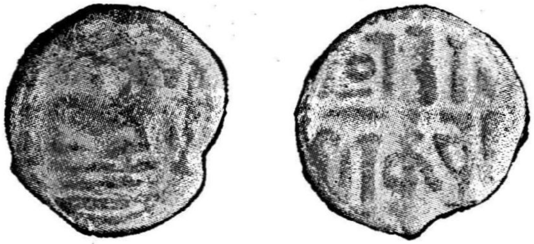

Fig. 1.

Fig. 2.

Fig. 3.

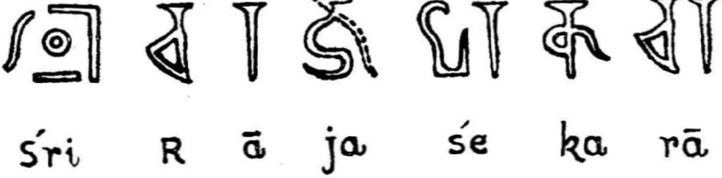

Fig. 4.

legend is replaced by the emblem of the double-fish which is surrounded by the same symbols as those around the seated bull on both the coins. Prinsep, Tracy, Codrington and Desikachari have all assigned this coin to the Pāṇḍyas, solely on the basis of the Pāṇḍya emblem of the double fish found on the reverse of this coin. [18] Since, however, it was obvious that this coin-type differed considerably from the issues of the second pāṇḍya empire, it was supposed that this type was issued by the early medieval Pāṇḍyas. If this were so, the very close similarity in fabric and design between this and the *Rājaśekhara*-type would force us to assume that the Ārya Cakravartis copied this issue for their coinage. But the Ārya Cakravartis flourished during and after the second Pāṇḍya empire and it is very unlikely that they chose to copy a coin-type that was issued several centuries before their time.

6.2. On the other hand, a consideration of the following facts leads us to the irresistible conclusion that both the coins were issued at one and the same time and by the same authority who could be none other than the Ārya Cakravartis of Jaffna:

(i) The provenance of both the coins is Jaffna and they occur together, as noticed by Prinsep and Codrington.

(ii) The fabric and design of both the coins are very similar.

(iii) The obverses are identical.

(iv) The symbols surrounding the double-fish emblem are exactly the same as those surrounding the seated bull on both the coins; these are all Eastern Gaṅga insignia and could have been used only by the Ārya Cakravartis and not by the Pāṇḍyas.

We can, therefore, conclude that the Ārya Cakravartis, in addition to having their own emblem of the seated bull on the obverse, adopted the double fish emblem of the Pāṇḍyas on the reverse to acknowledge the paramountcy of the latter.

7. Date of the coins (figs. 1 & 2):

It is fortunately possible to fix the date of both these types of coins within fairly narrow limits. The Ārya Cakravartis commenced their rule over Jaffna at the beginning of the 13th century. We have seen that the coin-type points broadly to the same period. However, the corruptness

of the orthography and of the forms of certain letters in the coin-legend would indicate that an appreciable period of time, at least a century, must have elapsed between arrival of the Kaliṅga princes in Jaffna and the issue of the *Rājaśekhara*-type. This brings us to about the end of the 13th century when the Ārya Cakravartis were at the height of their power and were closely allied to the Pāṇḍya kings. It was in this period that the Ārya Cakravartis must have issued the very similar 'seated bull and Double Fish' type. It is improbable that the kings of Jaffna issued the double-fish type of coins either before the Pāṇḍya invasion of Ceylon in 1254 A.D. or after the Muslim invasion of Madurai in 1323 A.D. In all probability, these are also the limits for the date of the *Rājaśekhara*-type coin.

8. Coin in fig. 3 (*Cekarācacēkara*-type):

8.2. The third coin appears to be quite rare, if not unique, as it has been noticed only once before. The accompanying illustration (fig. 3) aud description are based on the photographic reproduction in Desikachari's *Dravidian coins* (Pl. No. VI, No. 123). This is a small copper coin, measuring 0·4" in diameter. The weight is not mentioned. It is stated that on the obverse (which is not illustrated in the book) there appears the usual 'Ceylon-man', seated, and the Nāgarī legend '*Rājarāja*'. On the reverse, there is an incomplete Tamil legend in two lines which reads:

Cekara ...

Cekara ...

Desikachari assigns the coin to the Cōḷas apparently on the basis of the design on the obverse. He reconstructs the legend on the reverse as *Cēkara*(*ṉ*) / *Cēkara*(*ṉ*).

8.2. The characters of the legend, *ca*, *ka* and *ra* are quite modern-looking and cannot be assigned to a period earlier than the fourteenth century. This alone would rule out the possibility that this is a Cōḷa coin. The design on the obverse must have been merely imitated from the Cōḷa *kācu*, a practice by no means uncommon. The occurrence of the title *Cēkara* and the period of the script point out to the Ārya Cakravartis who were known as the 'Śekharas'.

8.3. The reading of the legend given by Desikachari is not convincing. It is improbable that the same word should be repeated twice on

the same side. It is suggested that the legend becomes meaningful, if it is completed and read as follows:

Line 1: *Cekarā[ca]* செகர[ாச]

Line 2: *Cēkara[ṉ]* செகர[ன்]

i.e. *Ceka-rāca-Cēkaraṉ*, which was the Tamil form of the title of every alternate Ārya Cakravarti. It will be noticed immediately that the legend as well as its arrangement in two lines are essentially the same as in the *Rājaśekhara*-type (Fig. 1). Thus this coin can be considered as the direct successor to, and the Tamil version of, the earlier type with the Nāgarī legend. It appears to be slightly earlier in date than the *Setu*-type coins, and may be dated between c. 1350 and 1450 A.D.

Notes and References

1. A 'fragment' of this coin was illustrated and described by Prinsep. See *Essays*, Ed. by Thomas, Vol. I, Pl. xxxv, No. 18; pp. 421–24. Codrington described 'very worn' specimens of this coin in his *Ceylon coins & Currency*, p. 90 para. 13 (2 & 3).
2. Prinsep, *Op. cit.*, Volume I, Pl. xxxv, No. 16; Tracy, *Madras Journal of Lit. & Sc.*, 1887–88, p. 144; Codrington, *Ceylon Coins & Currency*, p. 87, para 9(1); Desikachari, *Dravidian Coins*, Pl. I, No. 15.
3. Desikachari, *Op. cit*, Pl. VI, No. 123.
4. The history of the Ārya Cakravartis is dealt with in detail in *Tamils & Ceylon*, C. S. Navaratnam, Saiva Prakasa Press, Jaffna, 1958.
5. This is a collection of quasi-historical legends of Jaffna compiled by Mayilvāhana Pulavar in 1736.
6. The Tamil forms are Ceka-rāca-cēkaraṉ *(செகராசசேகரன்)* and Para-rāca-cēkaraṉ *(பரராசசேகரன்)* respectively.
7. Codrington, *Ceylon Coins & Currency*, Ch. VI, Pl. IV, pp. 88–96.
8. Prinsep, *Essays*, Vol. I, pp. 421.
9. Codrington, *Ceylon Coins & Currency*, p. 86.

10. நன்னகர் மாந்தை முற்றத்து ஒன்னார்
பணி திறை தந்த பாடுசால் நன்கலம்
பொன் செய் பாவை வயிரமொடு ஆம்பல்
ஒன்று வாய் நிறையக் குவைஇ அன்றவண்
நிலந் தினத் துறந்த நிதியத்து அன்ன;

Māmūlanār, *Akam*, ll. 6–10.

11. Vincent Smith, *Indian Museum Catalogue*, Vol. I, Sec. XV, Pl. XXVI, Nos. 7–13.

12. Compare the symbols on the coin with those appearing on the seal of the Nadagam Plates of the Eastern Gangas : 'thick circular seal on which is fixed an image of the bull couchant . . . with the figures of a conch-shell and chauri to the proper right, the figures of a sword and an elephant-goad to the left and what looks like a drum at the back', *Epigr. Indica*, IV, p. 183.

13. Ibid.

14. See, for example, the Bhuvaneśvara inscriptions of Svapneśvara assigned to the end of 12th century A.D. (*Epigr. Indica*, VI, P. 198).

15. C. Sivaramamurti, *Indian Epigraphy and South Indian Scripts*, Table at p. 142.

16. Prinsep, *Essays*, Vol. I, p. 424.

17. Codrington, *Ceylon Coins & Currency*, p. 90.

18. See note No. 2 above.

சாத்தமங்கலம் கல்வெட்டுகள்

இரா. நாகசாமி,
இயக்குநர், தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை

1. முன்னுரை

வடஆற்காடு மாவட்டம் வந்தவாசிக்குத் தென்மேற்கே 3 கல் தூரத்தில், சாத்தமங்கலம் என்னும் ஒரு சிற்றூர் உள்ளது. கி.பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இவ்வூர் சமணர்களின் சிறந்த இடமாகத் திகழ்ந்திருக்கிறது என்பதை இவ்வூரில் காணப்படும் கல்வெட்டுகளாலும், சிற்பச் சிறப்புகளாலும் அறிய முடிகிறது. இன்றும் இவ்வூரில் உள்ள மக்களில் எழுபத்தைந்து சதவிகிதத்தினர் வேளாண்மையை முக்கியத் தொழிலாகக் கொண்ட சமணர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கி. பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து 11-ஆம் நூற்றாண்டு வரை சார்ந்த கல்வெட்டுகள் இவ்வூரில் பெரும் அளவில் காணப்படுகின்றன.[1] இப்பகுதி மக்களின் சமய வரலாற்றையும், சமூக வரலாற்றையும் இக்கல்வெட்டுகள் விளக்குகின்றன. இவ்வூரில் இது வரை படியெடுக்கப்பெற்ற ஒன்பது கல்வெட்டுகளில், ஏழு கல்வெட்டுகள் ஒரு பாறையின் மீது பொறிக்கப் பெற்றுள்ளன. மற்ற இருகல்வெட்டுகளில் ஒன்று சந்திரநாத சுவாமி கோயிலிலும், மற்றொன்று வீதியின் நடுவிலுள்ள பாறையின் மீதும் காணப்படுகின்றன.

அவைகளில் மூன்று நந்திவர்ம பல்லவன் காலத்தைச் சார்ந்தவை. மூன்று, கம்பவர்மன், பார்த்திவேந்திரவர்மன், இராஜராஜகேசரிவர்மன் ஆகியோர் காலத்து கல்வெட்டுகளாகும். ஒரு கல்வெட்டு கி. பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது. சந்திரநாத சுவாமி கோயிற் கல்வெட்டு பார்த்திவேந்திரவர்மன் ஆட்சிக் காலத்தைச் சார்ந்தது. ஆனால் வீதியின் நடுவில் காணப்படும் பாறைக் கல்வெட்டு யாருடையது என்று அறிய இயலவில்லை.

2. பல்லவர் காலக் கல்வெட்டுகள்

(i) நந்திவர்மன் காலத்தைச் சார்ந்தவை.

(அ) இங்கு கிடைத்தவற்றில் நந்திபோத்தரசனின் 14-ம் ஆண்டுக் கல்வெட்டே மிகவும் தொன்மையானதாகும். இம்மன்னனின் மற்ற இரு கல்வெட்டுகளும் முறையே 33-ஆவது, 56-ஆவது ஆட்சி ஆண்டைச் சார்ந்தவை ஆதலின் இவ்வரசன் இரண்

1. வந்தவாசியிலும் அதைச்சுற்றியுள்ள பகுதிகளிலும் சமணர்கள் கல்வெட்டுகள் உள்ளனவா என்று திரு. சா. கணேசன் அவர்களுடன், சென்று ஆராய்ந்து பார்த்தபொழுது தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினால் இவை படி எடுக்கப்பட்டன. இத்துறையின் கல்வெட்டாய்வாளராக பணிபுரிந்த திரு. எம். டி. சம்பத், சென்னையில் 1966-ம் ஆண்டு நடைபெற்ற கல்வெட்டுக் கருத்தரங்கில் கலந்துகொண்டு சாத்தமங்கலத்துக் கல்வெட்டுகளில் நான்கினைப் பற்றிய கட்டுரை ஒன்றைப் படித்தளித்தார். (கல்வெட்டுக் கருத்தரங்கு, நூலைக் காணவும். தொகுத்தவர்: இரா. நாகசாமி, சென்னை 1968.)

டாம் நந்திவர்மன் பல்லவ மல்லனாக இருத்தல் வேண்டும். இக்கல்வெட்டு பதின் மூன்று வரிகள் கொண்டது. இறுதி வரி, பக்கத்தில், மேல் கீழாகப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வூர் அந்தை இளையாரப்பணந்தி [1] என்பவர், அமணப்பள்ளியைச் சேராத துறவிகளுக்கு உணவு அளிப்பதற்காக ஏழு கழஞ்சு பொன் கொடை அளித்ததைக் குறிக்கிறது. அமணப்பள்ளி முற்றத்தில் நாளொன்றுக்கு ஒரு கழஞ்சு பொன்னுக்கு, ஒரு உழக்கு அரிசி என்னும் விகிதத்தில், ஏழு கழஞ்சு பொன்னுக்கும் அரிசி அளக்க ஏற்பாடு செய்யப்பெற்றது. இவ்வறத்தைக் குறைவற நடத்தி வருவதாக ஊர்ச்சபையும் இசைந்தது. இவ்வறத்துக்கு யாரேனும் ஒருவர் கேடிழைத்தால் அவர் காமக்கோட்டத்தை அழித்த ஊழ்வினையைப் பெறுவர் என்றும், இதற்கு தீங்கு சொன்னவர்கள் நாளொன்றுக்கு ஒரு உழக்கு அரிசி வீதம் தண்டனை செலுத்த வேண்டும் என்றும், இக்கொடையை நிறைவேற்றுவதில் தடங்கல் ஏற்படின், அரசனுக்கு ஒரு காடி நெல் தண்டனை செலுத்தல் வேண்டும் என்றும், இக்கொடையைத் தனதாக்கிக்கொள்ளும் குடும்பத்தினர் அழிவது திண்ணம் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

1 ஸ்ரீ நந்திப் போத்தரை
2 சர்க்குப் பதினன்காவது இ
3 ப்பள்ளி உடைஆரை நீக்கி இருந்
4 த தவசிகளுக்குப் பிச்சை எழு
5 கழஞ்சு பொன் இவ்வூரந்தை இ
6 ளையாரப்பணந்தி வைத்த அறம்
7 கழஞ்சின உழக்கரிசி முன் குறட்டி
8 வைத்தது இவ்வற மூரோங் காப்
9 போமாக ஒட்டினோங் காமக்கோ
10 ட்டமழித்த பாவமாக ஒட்டிற் உ நா
11 ள் வாயுழக்கரிசிஉம் முட்டிற் கோஇற்கு
12 நாள் வாயொரு காடி நெற்றண்டம்
13 இப் பொன் றட்டார்க் குலம் படாது

இக்கல்வெட்டில் காமக்கோட்டம் குறிக்கப்பட்டுள்ளது சிறப்பு வாய்ந்ததாகும். பிற்காலத்தில் சிவாலயங்களில் தேவியின் கோயில்கள் "காமக்கோட்டம் உடைய நாச்சியார் கோயில்கள்" என்றே அழைக்கப்படுகின்றன. இதுவரை கி. பி. பதினோராம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட காமக்கோட்டத்தைப் பற்றிய கல்வெட்டுக் குறிப்பு ஏதும் காணக் கிடைக்கவில்லை. ஆதலின் சிவாலயங்களில் உமையம்மைக்கு தனியாகக் கோயில்கள் எப்போது எடுக்கப்பட்டன என்பது குறித்து அறிஞர்கள் இடையே கருத்து வேறுபாடு உண்டு. மேலும் கி.பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட காலத்தைச் சார்ந்தது என்று குறிப்பிடும்படி அம்மன் கோயில்கள் எதுவும்

1. இதை இளையார் பவணந்தி என்றும் படிக்கலாம்.

காணப்படவில்லை. கி. பி. 8-ஆம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்ததாகக் கருதப்படும் சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள், காமக்கோட்டம் என்னும் பெயருடைய உமையம்மையின் கோயிலைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார்.[1] இங்குள்ள நந்திவர்மனின் 14-வது ஆட்சி ஆண்டைச் சார்ந்த இக்கல்வெட்டு (கி. பி. 746), காமக்கோட்டத்தைக் கூறுவதால், இது மிகவும் வரலாற்றுச் சிறப்புள்ளதாகும். காமக்கோட்டத்தைக் குறிக்கும் மிகவும் தொன்மையான கல்வெட்டு இதுவே. காமக்கோட்டத்தைப் பற்றிய குறிப்பு சமணர் கல்வெட்டில் காணப்படுவதால், இக்கல்வெட்டில் குறிக்கப்பெறும் காமக்கோட்டம் சமணர்கள் வழிபடும் யக்ஷி கோயிலைக் குறிக்கலாம் என்று திரு. கே. ஆர். வெங்கடராமன் அவர்கள் கருதுகிறுர்.

ஊர் அந்தை என்றழைக்கப்படும் பெயர் நம் கருத்தைக் கவரக்கூடிய மற்ருெரு செய்தியாகும். சமணத் தலைவரை அவ்வாறு அழைப்பது ஒரு வழக்கம் போலும்! தமிழ் நாட்டிலுள்ள குகைகளில் காணப்படும் தமிளிக் கல்வெட்டுகளிலும் 'அந்தை' என்னும் சொல் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. எனவே சமணர்களில் சிலர் இவ்வாறு அழைக்கப்படுவர் என்று உணர முடிகிறது.

கல்வெட்டில் குறிக்கப்படும் அமண்பள்ளி, நந்திவர்மனின் பதினுன்காம் ஆட்சி ஆண்டுக்கு முன்னரே இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது தெரியவருகிறது. இப் பள்ளி "விமல ஸ்ரீ பள்ளி" என்றும் "தீர்த்த பள்ளி" என்றும் அழைக்கப்பட்டதாக அதே பாறையில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள முதலாம் இராஜராஜனின் கல்வெட்டினுல் அறிய முடிகிறது.

(ஆ) 33-ஆம் ஆட்சி ஆண்டைச் சார்ந்த கல்வெட்டு.

இப்பாறையின் சரிவில் காணப்படும் நந்திப்போத்தரசரின் 33-ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு இவ்வூர் ஏரி ஒன்றைப் பராமரிப்பதற்காக ஊர்ச் சபையால் அளிக்கப்பட்ட கொடைகளைக் குறிக்கிறது. அறப்புறம் இரண்டு பட்டியும், இள மக்களின் கூட்டு, இறப்பு, காணி எனப்படும் நிலங்களிலிருந்து இரண்டு பட்டியும், சில காணம் நெல்லும், பனிலை அல்லது தரிசு நிலத்திலிருந்து மூன்று மனையும், கீழைச் செறுவு இடுகாட்டைச் சார்ந்த பனை நிலம் முதலியனவும் கொடையாக அளிக்கப்பெற்றன. இக்கொடைகளைப் பராமரிக்கும் பொறுப்பு ஊர்ச்சபையின் நடவடிக்கைகளில் வாக்குரிமைப் பெருத இளமக்களைச் சேர்ந்ததாகும். இக்கொடையை விற்கவோ அல்லது தனதாக்கிக் கொள்ளவோ முயற்சிப்பவர்கள், அரசருக்கு 100 கழஞ்சு பொன் தண்டனை செலுத்தல் வேண்டுமென்று ஊர்ச்சபையாரும், இளமக்களும் தீர்மானித்தனர். இக்கொடையைப் பற்றி பொல்லாங்கு பேசுபவர்கள், கங்கை முதல் குமரி வரை செய்த பாவத்தை ஏற்பார்கள் என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இக் கல்வெட்டின் இறுதி வரி சிறிது பாழ்பட்டுள்ளது.

---

1. காரி ரும்பொழிற் கச்சி மூதூர்க்
   காமக் கோட்டம்உண் டாக நீர்போய்
   ஊரி டும்பிச்சை கொள்வ தென்னே
   ஓண காந்தன் தளியு ளீரே

   தேவாரம், திரு ஓணகாந்தன் தளி, பத்தி 6.

1 ஸ்ரீ நந்தி போத்தரைசர்கு முப்பத்து மூன்றுவது சாத்தமங்கலத்தூ
2 ரோம் ஏரிக்குப் பெய்த அறம் ஈத்தங் காட்டு அறப்புற மிரண்டு பட்டியு
3 மிள மக்கள் பட்டி இரண்டுங் கூட்டும் யிரப்பும் மிளமக்கள் காணமு ம
4 [த்]து நெல்லும் பாநிலே மூன்று மனேயும் கீழெ செறுவு முதுகாட்
5 டகப்பட்ட பனேய் நில மித்தனேயுமேரிக்கும் பெய்த அறமித்த
6 னேயு மன்றாடுவார் நாயகரல்லா இளமக்கள் நாயகரிதன்றலே விற்
7 ப்பானுளனுயிலும் கொள்ளலுறுவா னுளனுயிலும் நூறு கழஞ்சு
8 பொன் கோயிற்க்கு துரெ . கொள்ள ஒட்டினே மூரோமும் இளமக்களும்
9 இவ்வறத்து மேலன்றிப் பேசினுன் கங்கை யிடைக் குமரி அடைச் செய்தா
10 ன் செய்த பாவமாக ஒட்டினேம் [கடவ]..தும் இத்த . . டமை ஆகும்

இக்கல்வெட்டில் காணப்படும் பெய்த, விற்பான் உளனுயிலும், கொள்ள லுறுவான் உளனுயிலும், இளமக்கள், மன்றாடுவார் நாயகர், போன்ற சொற்கள் சிறப்பு வாய்ந்தவை. ஊர்ச்சபையின் நிகழ்ச்சிகளில் பங்கு கொண்டு, வாக்களிக்கும் உரிமை பெற்றவர்களைப் பெருமக்கள் என்றும், மேற்படி நிகழ்ச்சிகளில் பங்கு கொள்ள மட்டும் உரிமை பெற்றவர்களே இளமக்கள் என்றும் அழைப்பது வழக்கம் போலும்.

இக்கல்வெட்டில் குறிக்கப்பெற்றுள்ள ஏரி, இந்நாளில் 'சாத்தமங்கலம் ஏரி' என்று அழைக்கப்படுகிறது. இம்மன்னனது 56-ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டைக் கீழே காணலாம்.

1 ஸ்ரீ நந்திப் போத்தரைசர்க்கு
2 யாண்டு ஐம்பத்தாறுவது
3 விழுக்கத்துச் சினறியார் மகளார்
4 பூண்ட மூப்பாவைக் காசு பதின் எ
5 ழு கழஞ்சு பொன் இப்பள்ளிக்கு
6 கழஞ்சினு லுழக்கரிசி வைகல்
7 . . கறாட்டுவா ரிவ்வறம் பவண
8 [ந்தி]யு வைத்த பணம் ஊரோங் கா
9 ப்போமானேம்

ii *கம்பவர்மன் காலத்துக் கல்வெட்டு (கி. பி. 869-901)*

கம்பவர்மன் காலத்திய கல்வெட்டொன்று காடகதியரையர் என்பவரின் மனைவியான மாதவி என்பவள் கோயிலையும், பள்ளியையும் புதுக்கியதையும், முக மண்டபத்தையும், யக்கா படாரி கோயிலையும் எடுப்பித்ததையும், பள்ளிக்குப் பெரிய மணி ஒன்றைக் கொடையாக அளித்ததையும் குறிக்கிறது. கம்பவர்மன் காலத்தில் இப்பள்ளி புதுப்பிக்கப்பெற்றது என்பது இதிலிருந்து தெரிகிறது.

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கம்ப பன்மற்கு யாண்
2 டாருவது காடகதியரையர் ம
3 ணவாட்டி மாதவி யித்திருக்கோ
4 யில் புதுக்கி முகமண்டக மெ
5 டுப்பித்து பாழி புதுக்கி யக்
6 கா படாரி திருக்கோயில் லெடு
7 ப்பித்து இப்பள்ளிக் கிட்ட
8 பெரு மணி ஒன்று ஊட்டு(வி)த்தாள்

3. சோழர் காலக் கல்வெட்டுகள்.

i. *பார்த்திவேந்திரவர்மன் காலத்தவை. (சுமார் கி. பி. 960-70)*

இப்பள்ளி சோழர் காலத்திலும் மிக உன்னத நிலையில் விளங்கியுள்ளது. பெரிய எழுத்துக்களிலே எழுதப்பெற்று நடுப்பகுதியில் சிதைந்து, பாறையின்மீது காணப்படும் இக்கல்வெட்டு பார்த்திவேந்திரவர்மனின் பதினோராம் ஆண்டைச் சார்ந்தது. வெண்குன்றக் கோட்டத்திலுள்ள வெண்குன்ற நாட்டைச் சேர்ந்த ஒரு ஊரார் சில நிலங்களை அளித்து, அதை, அதே கோட்டம், அதே நாட்டிலுள்ள சாத்தமங்கலத்து ஊர்ச்சபையாரிடம் ஒப்படைத்ததைக் குறிக்கிறது.

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கோப்பார்த்திவேந்த்ர
2 பந்மற்க்கு யாண்டு யக-ஆவது வெண்குன்ற கோட்டத்து வெ
3 ண்குந்ற நாட்டு வந்துறை . . . . . இன் நாட்டு சாத்தமங்க
4 லத்து ஊரார்க்கு சிலாலேக செது கு . . . சையகோந்ஞை இரு
5 முடி சோழ முகவன் ஸ்ரீ உடையார் . .
6 ல் எங்கள்ளு ரேரி(யி)ல் கண் . .
7 ரேரியில் மேக்கு ஞேக்கி திரி . ,

ii. முதலாம் இராஜராஜனின் கல்வெட்டு, பன்னிரண்டாம் ஆட்சி ஆண்டைச் சார்ந்தது.

மிகவும் நீண்டதாக உள்ள இக்கல்வெட்டு கோ இராஜராஜகேசரி என்று அழைக்கப்படும் முதலாம் இராஜராஜனின் பன்னிரண்டாம் ஆண்டைச் சார்ந்தது. நந்திதேவரின் மாணுக்கரும், பள்ளி உரிமை உடையவருமான பலதேவப் படாரன் என்பவர், சாத்தமங்கலத்திலுள்ள விமல ஸ்ரீ என்றழைக்கப்படும் தீர்த்தப் பள்ளி ஆழ்வார் கோயிலுக்கு, நந்தா விளக்கொன்று எரிப்பதற்காக, இறையிலியாக நிலம் அளித்ததை இக்கல்வெட்டு குறிக்கிறது. சாத்தமங்கலம், வெண்குன்றக் கோட்டத்து, வெண்குன்ற நாட்டில் அமைந்திருந்தது என்பதும் தெரியவருகிறது. கொடையாக அளிக்கப்பட்ட நிலம் இலாடையார் செறு இரண்டும் பெருந்தூம்பினல் நீர்ப் பாசனம் செய்யப்பெற்றது. அந்நிலத்தின் எல்லேகளும் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. தெற்குப் பக்கத்தில் கணிக்குண்டிலும், கிடங்கல் செறுவின் பகுதியான கொழுக்குத்தியும்; மேற்கு பக்கத்தில் திருவடிகள் போகமும்; வடக்குப் பக்கத்தில் கரம்பையும், மயிலாடும் பாறையும்; கிழக்குப் பக்கத்தில் கரம்பையும், பலிப்பட்டியின் கொழுக்குத்தியும் ஆக அமைந்திருந்தன. வரிவிலக்கு அளிக்கப்பட்ட இந்நிலத்தில் பயிர் செய்யும் குடிகளிடத்தும், பள்ளியிடத்தும் கோயில் வாயில் வழிப் போந்த குடிமையும், நீர்விலேயும் பெறக்கூடாது என விலக்கு அளிக்கப்பெற்றது.

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கோவிராஜராஜகேஸரிவந்மற்கு யாண்டு ௰௨ ஆவது வெண்குன்றக் கோட்டத்து வெண்குன்ற நாட்டுச் சாத்தமங்கலத்தூரோம் எங்களூர்ப் பள்ளி விமல ஸ்ரீ
2. யாகிய தீர்த்தபள்ளி ஆழ்வார்க்கு, ஸ்ரீ நந்தி தேவர் மாணுக்கர் இப்பள்ளியுடைய பலதேவ படாரன் வைத்த திருநந்தா விளக்குக்கு எங்களூர்ப் பூமி பெருந்தூம்பு பாயும் நிலம் இலாடையார் செறுவிரண்
3. டிற்கும் தெந்பபாற் கெல்லே கணிக்குண்டிலுக்கும் கிடங்ககள் செறுவிற் கொழுக்குத்திக்கு வடக்கும் மேல் பாற் கெல்லே திருவடிகள் ஹோகத்திற்குக் கிழக்கும் வடபாற்கெல்
4. லே கரம்பைக்கு மயிலாடு பாறைக்குத் தெற்குங் கீழ்பாற் கெல்லே கரம்பைக்கும் பலிப்பட்டியின் கொழுக்குத்திக்கு மேற்கு மிந்நாற் பேரெல்லேயுள்ளகப்பட் டுண்ணில மொழிவின்றி விலேயறக்கு[1]சத் திறை
5. யிழிச்சிக் கோயில் வாயிலாறு போந்த குடிமையும், நீர் விலேயும் இன்னில முழுதகுடியையும் பள்ளியையும் காட்டப் பெறுதிமாக வும் இன்னிலத்துக்கு தலேநீர், கடைநீர் பாயப் பெறுவதாகவும் இதற்க்கு அஹிதம் நினே
6. ப்பார் பஞ்சமஹா பாதகஞ் செய்தாராவார்.

1. குடுத்திறை எனப் படிக்கவும்.

கோயிற் கல்வெட்டு :

சந்திரநாதசுவாமி கோயில் உண்ணுழியின் அருகே உள்ள பாறையில், கோ பார்த்திவேந்திரவர்மனின் ஐந்தாவது ஆட்சி ஆண்டைச் சார்ந்த கல்வெட்டு காணப் படுகிறது. இக்கல்வெட்டு "எங்களூர் விஷ்ணு கிருஹத்து" என்றழைக்கப்படும் விஷ்ணு கோயிலுக்கு, திருவமுது படைப்பதற்காக நிலம் கொடுக்கப்பட்டதைக் குறிக்கிறது. நிலத்தின் எல்லைகளைக் குறிக்கும் பகுதியின் மேல் கட்டடம் எழுப்பப் பட்டுள்ளது.

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கோப்பார்
2. த்திவேன்திரபன்மற்கு
3. யாண்டு ரு ஆவது வெண்குன்ற . . . . .
4. . ன்றநாட்டு சாத்தமங்கலத்தூரோம் எங்களூர் விஷ்ணுக்ருஹ .
5. . . . . றையும் பனங்காட்டுக் குண்டிலும் இவ்விரண்டும்
6. . . . . மொரு திருவமிர்து காட்ட வைத்தோம் ஊரோம்
7. . . . . காவ . . தகவும் இதனுக்கு அஹி
8. . . . . ய்த பாவ . . . .

பாழடைந்த கல்வெட்டுகள் :

பெரிய பாறையில் காணப்படும், கி.பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த, ஐந்து வரிகள் கொண்ட கல்வெட்டு, கோயிற் செலவுக்கு நிலம் கொடையாக அளிக்கப் பட்டதைக் குறிக்கிறது.

வீதியின் நடுவில் காணப்படும் சிறு பாறை மீதான ஒரு கல்வெட்டின் எழுத்துக்கள் ஒன்றும் விளங்காதபடி பாழடைந்துள்ளன.

BOOK REVIEWS

UTTARAMĒRŪR: Legendes, Histoire, Monuments - par Francois Gros et R. Nagaswamy, avec *Le Pancavaradakshetra māhātmya* - edite by K. Srinivasacharya, Publications De L' Institut Francais D' Indologie, No. 39, Pondichery 1970.

The present reviewer is not qualified to review in its entirety this interesting work. Indeed it is doubtful whether many reviewers can be found not subject to such limitation, since the work consists of a very fruitful co-ordination of archæology, epigraphy and philology, not to mention the *mise.en-point* of other studies such as sociology. These enquiries are directed to what may be termed "local history" or perhaps here, better "local Indology". The focus is provided by the notable architectural and epigraphical remains (mainly from Pallava and Chola times) found in and about the village of Uttaramerur situated some 50 miles South West of Madras between Chingleput and Wandewash. Attention to these remains was attracted in this instance by the submission for publication of a manuscript of the local legend (*sthalapurana*) of Uttaramerur.

The work as it has taken final shape is undoubtedly important. Not so much, perhaps, on account of its intrinsic scholarship (which, so far as the reviewer is able to assess is excellent) but on account of its scope and intention. This consists in the marshalling of the most rigorous and diverse enquiry on to a 'local' subject (i.e. one which, in a sense, is still 'living') and the method pursued of setting the physical remains against the extensive 'sources'.

In the first instance the interest at issue is the history of architecture, since a Sanskrit inscription (v. pp. 80–81) on the Sundaravaradaperumal Temple (v. pp. 70 ff) states that this temple was constructed in accordance with relevent sacred theory–both Vastusastra and Agamasastra. This matter had already been discussed by V. Ganapathy 'An Interesting Inscription from Uttiramerur' in Seminar on Inscriptions,

Madras 1966, pp. 178–188. The work under review extends the question of correspondence from the Temple itself to the religious aspects of town planning–i.e. the disposition of the various temples within the village. Further, the work goes on to consider social matters in this connection, and the communal life as constituted in the village is seen to be in accordance with the Dharmasastras.

A brief outline of the book's contents is well warranted and may be set against an historical sketch (V. pp. 21 ff).

Uttaramerur was a foundation of the second Pallava dynasty and the first date attested epigraphically is c.750 A.D. The village was a royal foundation–indeed an example of dynastic propaganda in the form of urbanism. The town planning is meticulous and elements are named according to the titles etc. of the ruling house. During the succeeding century the region was central to the Pallava-Chōḷa rivalry, but the village of Uttaramerur weathered these imperial storms. Indeed it came to know its greatest fortune in Chōḷa time, with the days of Rajendra I marking an apogee. The decline in power of the royal house (from 1150 A.D), with a corresponding 'feudal' development had its effect on the history of the village. With the fall of the Chōḷa regime the experience of the village became to some degree associated with that of Kancheepuram. In Vijayanagar days it would seem that the village knew a certain prosperity. Thereafter Uttaramerur is noted only in so far as it is incidental to the military history of Nayak and colonial campaigns. Laterly (during the 19th century) its agricultural concerns were not forgotten by the Central Government, and new (Christian) settlements were arranged, with the result that the present population is very mixed.

Proceeding from this *exposée* Chapter IV gives full and precise archaeological survey of the religious monuments – their architecture, sculpture and epigraphy. Chapter V treats of the topography of the ancient village, explaining the sources and methods here employed. It is important to note that the reconstruction set out very clearly in a folding plan is an 'ideal' one derived in the main from epigraphical sources not from archaeological clearance or excavation (p. 93)

In Chapter VI consideration is given to the interesting matter of the organisation of village life in its social and administrative aspects – in

particular and in detail, the village assembly (the *Sabha*) to which the village owes much of its historical interest.

Chapter VII deals with the 'intellectual and religious life' of Uttaramerur. The latter aspect being the most resilient of all traditions, forms a connection link with the present day. The conclusion to this chapter may be quoted as a fitting expression of the underlying spirit which shaped the whole enquiry. 'It is then desirable that the study be undertaken of Hinduism in its popular aspects before such traditions finally disappear, and while such study may still be carried on by direct comparison with the literary sources which inspire or express these aspects' (p. 122–3)

Appendices provide :

I. A topographical description of the modern village accompanied by a survey plan, which gives evidence of the 'real presence' of the original foundation.

II. A summary list of the unpublished inscriptions.

III. A chronological list of inscriptions.

The *Pancavaradakshetra māhātmya* appears critically edited in Sanskrit and is discussed together with other legendary material in Chapter II.

Special mention must be made of the thorough going and well organised 'aids to study' :– 16 plates and 2 folding plans, a Sanskrit index to the legend and an excellent bibliography.

Whatever may be said about the technical detail of this book, it will undoubtedly provide a model for future studies.

G. R. H. Wright.

Institut Francois d' Archeologie
Beyrouth. Liban.

மயமதம்: முதல் பாகம்; வடமொழி மூலமும் பிரஞ்சு மொழி பெயர்ப்பும்-ஆய்வுப்பதிப்பு-ஆசிரியர், பேராசிரியர் புரூனே தஷன்ஸ் - பதிப்பித்தோர் - பிரஞ்சிந்திய ஆராய்ச்சி நிறுவனம், புதுச்சேரி, 1970. 732 பக்கங்கள் 32 வரைபடங்கள், விலை குறிப்பிடவில்லை.

பேராசிரியர் பிலியோசா அவர்களின் தலைமையில் சிறப்பாகச் செயலாற்றி வரும் பிரஞ்சிந்திய ஆராய்ச்சி நிறுவனம், தமிழ் இலக்கியத்துக்கும், கலைக்கும் அரிய தொண்டாற்றி வருகிறது. தமிழக நூல்கள் பலவற்றை பிரஞ்சு மொழியில் மொழி பெயர்த்தும், கிடைத்தற்கரிய நூல்கள் பலவற்றை ஆராய்ந்தும் அச்சிட்டு வருகிறது. இதுவரை 40 நூல்களை அச்சிட்டுள்ளது. இவ்வரிசையில் 40-வது நூலாகத் தமிழ்க் கட்டட நூலான மயமதம் வெளியிடப்பட்டு உள்ளது. இதை கீழை நாடுகளில் உலகப் புகழ் பெற்ற அங்கோர்வாட், அங்கோர்தோம்,ஆகிய தொன்மையான கட்டடங்களைப் பழுதுபார்த்து பாதுகாத்துவரும் பேராசிரியர் புரூனே தஷனஸ், பிரஞ்சில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். மூலம் சமஸ்கிருத மொழியில் உள்ளது. நூலில் ஒரு பக்கம் பெரிய எழுத்துக்களில் சமஸ்கிருத செய்யுட்களும், மறுபக்கம் அதன் பிரஞ்சு மொழிபெயர்ப்பும் அச்சிடப்பட்டுள்ளன. நூலின் சிறப்புப் பற்றியும், அளவைகளைப் பற்றியும், கட்டடப் பொருள்கள் பற்றியும், கட்டடப் பகுதிகள், கட்டட வகைகள், ஊரமைப்பு, ஊர்திகள், உருவ அமைதி, சடங்குகள் ஆகியவை பற்றியும் வரலாற்று அடிப்படையில் ஆராய்ச்சி நிறைந்த ஒரு முன்னுரையை ஆசிரியர் எழுதியுள்ளார். நூலின் முடிவில் மிகவும் விரிவாக அரும்பதவுரை ஒன்றும் இணைக்கப்பட்டு உள்ளது. நூலில் சில சிறந்த அம்சங்களை எடுத்துக் காட்டும் வகையில் 32 வரைபடங்கள் சேர்க்கப்பட்டு உள்ளன.

சங்க காலத்திலேயே தமிழகத்தில் மயன் மரபு கட்டட நூல்களில் தலையாயதாகக் கருதப்பட்டது என்பது ''மயன் விதித்தன்ன மரபின விவைதாம்'' என்ற சங்க அடிகளிலிருந்து அறியலாம். இதுகாறும் இச்சிறப்பு வாய்ந்த நூலுக்குப் பிறமொழிகளில் மொழிபெயர்ப்பு வரவில்லை. மேலைநாட்டு மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்படுவது இதுவே முதல்தடவையாகும். ஆசிரியர் போற்றும் வகையில் தன் பணியைச் செய்து முடித்திருக்கிறார். கட்டடக்கலை ஒரு நுட்பக்கலையாதலின், பிரஞ்சுமொழியில் அக்கலைக்கேயுரிய நுட்பச் சொற்களைக் கையாண்டிருப்பது மொழி பெயர்ப்பின் சிறப்பு அம்சமாகும். டாக்டர் தஷன்ஸ் இந்நூலைப் பற்றிக் குறித்துள்ள கருத்துக்களில் சில கீழ்வருமாறு :

''மயமதத்தை ஆக்கிய ஆசிரியர் தமிழ் நாட்டிலோ அல்லது மலையாள நாட்டிலோ வாழ்ந்தவராக இருத்தல் வேண்டும் என்பது இந்நூலில் கையாளப் பட்டுள்ள செய்திகளிலிருந்து தெளிவாகும். தமிழ் நாட்டு ஸ்தபதிகள் இன்றுவரை இந்நூலைச் சிறப்பாக உபயோகித்து வந்துள்ளனர். இதுவரை கிடைத்துள்ள எல்லா ஓலைச்சுவடிகளும் கிரந்த எழுத்துக்களிலோ அல்லது மலையாள எழுத்துக்களிலோ தான் எழுதப்பட்டுள்ளன. பாரிஸ் மாநகரில் தேசிய நூலகத்தில் உள்ள ஒரே ஒரு

பிரதி மட்டும் நாகரி எழுத்தில் உள்ளது. ஆனுல் அது 1910-ஆம் ஆண்டு செய்யப் பட்ட காகிதத்தில் உள்ளது. 1912-க்குள் படி எடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனத் தெரிகிறது.

மயமதத்தில் உபயோகிக்கப்பட்டுள்ள சில சொற்கள் தமிழ் அல்லது மலேயாள நாட்டில் வழக்கில் உள்ளதாகத் தோன்றுகிறது. ஆலயங்களின் அமைப்பும், சுற்றி லும் அமைக்கப்படும் சிற்ருலயங்களின் நிலேகளேயும் காணும்போது மயமதம் தமிழக நூலாகத்தான் படுகிறது. ஆயினும் 18-ஆம் அத்தியாயத்தில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள விமானத்தின் பகுதி தமிழகத்தில் இல்லே. கேரளக் கோயில்களில் காணப்படுகிறது.

மயமதத்தில் உபயோகிக்கப்பட்டுள்ள சில சொற்களின் பொருள் விளங்க வில்லே. இந்நூலில் உள்ள சில பகுதிகள் முழுமையாக காமிகாகமம் (அத். 57), சில்ப ரத்தினம் (அத். 31-32) ஆகிய நூல்களில் எடுத்தாளப்பட்டு உள்ளன.

கடல் கடந்த கீழை நாடுகளிலும், காம்போஜ நாட்டிலும் காணப்படும் கோயில்களுக்கும், மயமதம் நூலுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை வியத்தகும் வகையில் உள்ளது. மயமதத்திலுள்ள 23-ஆம் அத்யாயத்துக்கும் காம்போஜ கோயில்களுக் கும் சிறந்த ஒற்றுமைகள் உள்ளன. சம்பா நாட்டுக் கோயில்களின் அடித்தள அமைப்பிற்கும் மயமதம் (அத்யாயம் 12) க்கும் சொல்லுக்குச் சொல் ஒற்றுமை காணப்படுகிறது.

இந்நூல் தமிழகத்து நூலான போதிலும் அனேத்து இந்திய கோயில் வகை களேயும் குறிக்கிறது. திராவிடம், வேசரம், நாகரம் என்று கூறப்படும் விமான வகைகளேக் குறிக்கிறது. அனேத்துலக (சார்வதேசிக) நூலாக விளங்க வேண்டும் என்பது இதன் குறிக்கோள். சைவச் சார்புடையதாக இந்நூல் இருந்தபோதிலும், பௌத்தம், சமணம் முதலிய அனேத்து சமயங்களுக்கும் ஏற்புடையதாக இருக்கிறது.

மயமதம் கோபுர வகைகளில் எழுநிலேக் கோபுரங்களேயே குறிக்கிறது. இதற் கும் மேற்பட்ட நிலேகளேயுடைய கோபுரங்களேக் குறிக்கவில்லே. சோழர் காலத்தே எழுநிலே கோபுரங்களே இருந்தன என்பது நினேவிற்கொள்ளல் தகும். ஒரு இடத் தில் 16 நிலேகளேக் கொண்ட சிவபெருமானின் விமானம் குறிக்கப்படுகிறது. தஞ்சைப் பெருங்கோயில் 16 நிலேகளேக் கொண்ட விமானமாகும். ஆதலின் மயமதம் சோழர் காலத்து நூல் எனக் கூறின் தவறில்லே.'' என்று தஷன்ஸ் குறிக்கிருர்.

முன்னர் கூறியபடி சங்ககாலத்திலேயே இந்நூல் சிறப்புற்றிருந்தது. சோழர் காலத்துக் கோயில்கள் பெரும் பகுதி இந்நூலின் அடிப்படையில் எழுந்தன என்பதும் இதில், இருந்து தெளிவாகும். ஆசிரியர் சிறந்த உழைப்புடனும், ஆராய்ச்சித் திறனுடனும் பிழை ஏதுமின்றி பதிப்பித்து தமிழகத்தின் தலேயாய கட்டட நூலே மேலேநாட்டு மக்கள் நன்கு அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளார். ஆசிரியரின் இச்சீரிய முயற்சியைத் தமிழகம் என்றும் போற்றும்.

இரா. நாகசாமி.